

ritualul crimei • christofor black

Christofor BLACK

RITUALUL CRIMEI

Divizia secretă

Editura Virtual

2010

ISBN(e): 978-606-599-243-6

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Prolog

Taxiul opri lin în fața hotelului, fășâind ușor la trecerea prin balta de lângă bordura trotuarului. Ploua mărunț în Paris. Abia puteai observa asta pe parb'rizul mașinii sau dacă priveai cu atenție în lumina felinarelor.

Tânărul cuplu ieși râzând din mașina oprită, iar bărbatul îi aruncă o urare de succes șoferului, peste umăr.

Era evident pentru oricine că tinerii sărbătoriseră îndelung.

De fapt, abia se mai puteau ține pe picioare. Tânăra, o femeie superbă, cu un smoc de păr roșcat ieșind de sub baticul înflorat care îi adăpostea capul de ploaie, se sprijini de umărul companionului ei și râse, aparent fără nici un motiv.

Făcură câțiva pași, clătinându-se, dar femeia se împiedică puțin și își pierdu pantoful în rigola plină cu apă.

El râse și se aplecă cu greu după condurul doamnei. Îl ridică și îl ținu în lumina felinarului o clipă, privindu-l ca pe o bijuterie de preț, apoi îl puse, cu un gest maiestuos, la gură și luă o înghițitură din apa care se strânsese în el.

Femeia pufni în râs văzând gestul, iar el scuipă cu dispreț gura de apă.

— Ai zice că în Paris ar trebui să curgă vin în rigole! Aiurea, e aceeași apă împuțită și radioactivă ca în San Francisco.

Tânăra râdea isteric, fără să știe nici ea prea bine motivul.

În această stare de euforie intrară în hotel.

Domnul de la recepție îi privi cu un nețărmit dispreț, vreme de câteva secunde, apoi își reconsideră rapid atitudinea și își propti pe față un rânjet atât de larg încât, dacă ar fi fost rujat, ar fi trebuit să se spele și prin urechi de cârmâz.

— Bine ați revenit la Hotelul „Place de la Concorde”. O seară veselă, din câte văd.

Însă cei doi nu păreau dispuși să se întindă la taclale cu specimenul, așa că luară, fără nici o vorbă, cheia camerei 304 pe care o întindea cu un gest curtenitor recepționarul și se îndreptară, clătinându-se și continuând să râdă fără motiv, spre ascensor.

Rămaseră nemișcați în fața ușii acestuia. Păreau că nu înțeleg anunțul agățat de ușă, care spunea că liftul se află în revizie.

Până la urmă pricepură. Se îndreptară înjurând gros spre scările largi, monumentale, și începură să urce cu greu treptele de marmură.

Ajunseră extrem de obosiți în dreptul ușii. Remarcară, distrați, cum se deschide ușa camerei din față și bătrânica îmbrăcată fistichiu de acolo își strecoară, fără grija de a nu fi remarcată, fața violent fardată.

Nu o băgară în seamă, până la urmă. Intrară în camera vastă de hotel și începură să se sărute pătimaș, încă din ușă.

— Să considerăm misiunea încheiată, deja? întrebă el, străduindu-se să îi deschidă nasturii bluzei tovarășei sale.

— Eu zic să o considerăm încheiată după ce am primele cinci orgasmuri... nu încerca să scapi așa ușor, chicoti ea, în timp ce mâna i se plimba cu siguranță de-a lungul șlițului bărbatului care o proptise de peretele camerei.

Reușise să desfacă primii trei nasturi și sâniile femeii se revărsară voluptuoși prin crăpătura largă creată.

Îi prinse pe amândoi în mâini, ca pe două cupe de șampanie, și începu să îi lingă alternativ pe sfârcurile mari și rubinii.

Femeia gemu abia simțit și îl prinse de păr, împingându-i fața cât mai tare între sâni.

El îngenunche și îi trecu coapsele peste umeri, apucând-o cu mâinile de fesele tari ca două pietroaie.

Femeia se întinse de-a lungul peretelui ca o pisică și se temu puțin când el încercă să se ridice cu ea.

Însă bărbatul își dăduse seama că era prea beat ca să îi reușească asemenea scheme. Rămase în genunchi și îi sărută cu poftă labiile ce treceau peste șnurul subțire care ținea loc de bikini.

Limba îi trecu, meșteră, pe lângă acest accesoriu formal și căută înfrigurată bumbul roz.

Un țipăt de încântare, exagerat de starea de amețea a femeii, îi confirmă că găsisese ce căuta. Începu să învârtă limba cu o viteză ce amândurora li se păru un *record* în materie, deși era doar o împleticeală leșinată.

Ea își luă sâniile imenși în mâini și începu să-i împingă râzând în sus, pentru a-i putea atinge cu limba scoasă la maxim.

Nu fu prea greu. Începu să facă și ea rotocoale în jurul sfârcurilor mari și obraznice.

Când simți că e aproape de a exploda îi lăsă din mână și îl împinse pe bărbatul chircit între coapsele ei de iapă de rasă. Acesta se prăbuși pe podea, ca și cum ar fi fost lovit în cap cu o bâtă de baseball.

Începu să râdă isteric, uițându-se de pe podea la femeia care se apropia de el cu un aer amenințător, cu fusta ridicată și cu sâniile, ca două mingi de rugby, vibrând de poftă.

Ea se postă deasupra lui, în picioare, iar el putea să vadă pielea întinsă ca pe tobă, acoperind mușchii fini și longilini.

Degetele ei începură să se plimbe, lasciv, pe coapse, îndreptându-se cu siguranță spre locul părăsit cu puțin timp în urmă de limba lui aspră.

Râsul i se opri bărbatului pe buze. Își trase cu rapiditate fermoarul de la pantaloni și lăsă să-i scape din captivitate membrul erect. Îl apucă cu hotărâre și începu să-l decaloteze ritmic, în timp ce femeia îi înțepenise privirile în ochii lui arzători, din care parcă dispăruse aburul beției.

Ea se lăsă încet în jos, îndepărtându-și în același timp șnurul și intra, fără grabă, în cilindrul de carne care se îndrepta viguros spre tavan.

Simți o arsură între coapse și gemu. Știa că e începutul plăcerii și nu se teme.

Începu să se ridice și să coboare lin, prelungind la maximum fiecare senzație de frecare care îi făcea vaginul să ardă.

În cele din urmă, îngenunche și își apropie fața de cea a bărbatului. Buzele lor se atinseră, mai întâi abia simțit. Își lipi pânțelele plat de cel al partenerului său și începu să-și rotească bazinul din ce în ce mai repede.

Buzele se deschiseră ușor, ca o floare în căldura soarelui. Limbile li se înlănțuiră, parcă cu timiditate.

Între sărutul pasional, dar delicat și mișcărilor spasmodice ale bazinelor părea să nu fie nici o legătură, parcă ar fi aparținut unor trupuri diferite.

Ea își ridică apoi bustul, lăsându-și sânii să inunde gura nesățioasă a bărbatului.

Își aruncă capul pe spate și își înfipse mâinile cu unghii lungi în pectoralii tari ai celui aflat sub ea.

Gemetele ei creșteau în intensitate. Bărbatul răsufla din ce în ce mai greu.

Momentul suprem se apropia, însă ea nu se grăbea să termine așa de repede.

Se ridică, spre surprinderea lui, și se îndreptă cu pași tacticoși spre patul larg din mijlocul încăperii.

Se urcă în el și se așeză în genunchi, ridicându-și în același timp cu mâna fusta, lăsându-și libere fesele bombate și tari, într-o atitudine sfidătoare și imperativă, în același timp.

Bărbatul se ridică precum un arc. Privi scurt imaginea ce i se oferea privirii.

Își abandonează pantalonii din mers, pe podea. Se îndreptă spre fanta ce i se deschidea în fața ochilor precum un cavaler medieval într-un turnir. Se ridică în picioare în pat, încălecând fundul obraznic al femeii și își plantă decis copacul în țarina afănată a acesteia, care gemu de plăcere.

Se mira de el, cum de reușește să își țină echilibrul, după atâtea sticle de vin consumate și în ciuda faptului că i se învârtea toată camera în jur.

Mișcărilor lui sacadate erau întâmpinate de contrele viguroase ale femeii de sub el, care își rezemase fruntea de pernă și îl cuprinsese cu mâinile de fese, pe la spate, împingându-l în ea cu putere.

O căldură plăcută îi cuprindea treptat și gemetele amândurora deveneau tot mai dese.

Auziră ceva spărgându-se cu zgomot, lângă patul lor, dar nu luară în seamă nimic din ceea ce îi înconjura.

O moleșeală plăcută se apropia de ei, cum se apropie tiptil moartea de cei pe care îi cuprinde înghețul în căutarea aurului din Alaska.

Bărbatul simțea că e foarte aproape de explozie, dar știa și că nu mai poate să susțină acea poziție suficient de mult timp.

Se extrase din vaginul fierbinte al femeii și se lăsă să cadă pe spate, în pat. Nu mai reușea să se ridice.

Se oftică teribil, dar se și distra în același timp. Avu orgasm, așa, de unul singur, în timp ce zăcea întins pe spate. Zâmbetul i se stingea încet pe figură. Ochii i se închideau fără voia lui. Căzu într-un somn adânc, după cum adormită era și femeia, care rămăsese rezemată în coate, cu sânii odihnindu-se pe perna de sub ea și cu bazinul ridicat spre tavan.

În dreptul patului apără o siluetă întunecată, cu o mască de gaze pe figură.

Privi cu ură la cei doi. Îi dădu un brânci femeii, care căzu într-o parte ca un trunchi de copac tăiat.

Îi apucă pe fiecare și îi așeză în fund, sprijiniți de tăblia patului.

Le deschise buzele și le introduse câte o monedă între dinții care rămăseseră înțeleștați în urma orgasmului.

Apoi scoase un cuțit cu o lamă lungă și începu tacticos să le taie capetele.

Capitolul I

Frank se trezi cu greu. Soneria zbârnâia furioasă. Se îndreptă clătindu-se spre ușă, ținându-se cu mâna de cap, pe care îl simțea gata să cadă rostogolindu-se pe podea.

— Ho! Scoate dracului degetul din gaura aia, că-mi dă sângele pe nas! strigă el, exasperat.

Se uită din mers la el. Iar adormise în pielea goală.

Ups! se gândi el. Sper să nu fie prea pudic vizitatorul.

Se întinse și apucă un prosop rămas de cu seară aruncat pe spătarul unuia dintre fotolii.

Și-l prinse cu îndemânare în jurul șalelor și își lipi ochiul de vizor. Era întuneric pe sală, așa că nu reuși să vadă nimic.

Vizitatorul, indiferent cine ar fi fost, era însă genul insistent, întrucât nu se îndura deloc să slăbească soneria.

Frank se decise să deschidă ușa.

În prag stătea o femeie cu un aer ușor anacronic, ce nu aducea a locuitoare a New York-ului.

Frumoasă, categoric! Cu ochi negri, mari și sfredelitori, cu un bust ce făcea taiorul să se închidă cu greu și picioare care păreau să cuprindă tot apartamentul cu un eventual șpagat.

— Domnul Frank Cooper? întrebă vizitatoarea, cu o voce joasă și învăluitoare, nepărând defel deranjată de trupul gol al bărbatului.

Lui Frank îi stătea o înjurătură groasă pe buze, dar silueta femeii era prea tentantă ca să îi scape și altceva decât:

— La dispoziția dumneavoastră, domnișoară. Ați nimerit la fix. Un masaj, un duș? Numiți și se execută.

Femeia păru puțin descumpănită de răspunsul aiuritor al bărbatului, și se dădu un pas înapoi, parcă pentru a verifica încă o dată dacă nimerise la adresa exactă.

— Frank Cooper? Detectivul Frank Cooper?

— Ah, da! păru Frank să își amintească brusc identitatea lui exactă. Mda... Și detectivul... așa-i! Dar eu tot cred că ar fi mai interesant un masaj, după un duș. Să știi că sub masca aprigului detectiv se ascunde un suflet tandru și înfometat de iubire.

Femeia ezită din nou. Părea mai puțin învinsă ca oricând că nimerise la adresa exactă.

— Pot să intru?

— Tii! Ce nesimțit pot să fiu! Își dădu Frank, teatral, o palmă peste frunte. Bineînțeles, intrați, luați loc!

Femeia intră, dar nu îndrăzni să se așeze. Ar fi fost și greu, de altfel. Camera în care pătrunseseră era plină de haine, aruncate în dezordine peste tot.

— Îmi cer scuze. Am concediat menajera, cred,

spuse Frank, văzând privirea dezorientată a femeii. Ori asta, ori m-am culcat azi-noapte cu ea și e la duș, nu mai țin minte precis. Așa! Cu ce vă pot servi, îndatora, răvăși?

— Numele meu este Sophia Woolf. Am venit să vă cer ajutorul într-o problemă personală. Sora mea a fost ucisă ieri, la Paris, unde se găsea în voiaj de nuntă cu soțul ei.

Frank plescăi, vizibil nemulțumit de turnura pe care o luaseră evenimentele.

— Mda! Îmi pare rău să aud asta. Mai ales după ce am fost trezit cu brutalitate dintr-o frumusețe de vis erotic cu vecina de la parter. Dar cel mai rău îmi pare pentru că nu văd ce legătură are asta cu mine, cu tot respectul și admirația, bineînțeles.

— Mi-ați fost recomandat, de un foarte bun prieten de familie, ca singurul care ar putea descâlci cu eleganță și precizie această încurcată afacere.

— Sunt onorat de recomandare și vă asigur, cu toată modestia, că așa și este, indiferent despre ce ar fi vorba. Însă... repet, nu are nici o legătură cu mine. Eu lucrez pentru Guvern, nu sunt detectiv particular, așa că... dacă nici nu doriți un masaj...

— Am fost avertizată că s-ar putea să mă refuzați, spuse femeia, zâmbind trist și începând să își descheie încet nasturii de la bluză. E cam cald la tine, Frank, nu crezi? spuse ea, schimbând brusc tonul și devenind languroasă

— E, pe dracu! Ha, ha, ha! se distrahă Frank, înțelegând rapid unde bătea femeia. Cu toată pofta ce-o simt în vintre, dragă Sophia, încă mă descurc cu femeile fără să trebuiască să le rezolv altceva decât mecanismul de închidere a sutienului. Nu te opinti, deci, că nu e loc de întors.

Femeia se roși și se așeză pe fotoliul în preajma căruia se găsea, fără să mai pară interesată de hainele întinse peste tot.

Își luă fața în palme și începu să plângă ușurel, spre amuzarea bărbatului care o privea uimit.

— Probabil că cine m-a recomandat era un dușman de-al meu, spuse el, încercând să pară serios. Dacă și-a închipuit că sunt mai curând sentimental decât excitat în preajma femeilor, mare greșeală a făcut. Ce n-ai reușit punându-mi sânii ăia superbi sub nas crezi că o să reușești udându-mi mocheta? Ha, ha! Nici o șansă, frumoaso!

Femeia se ridică din fotoliu ca împinsă de un arc și îi aruncă bărbatului o privire ucigătoare.

— Ești un nesimțit, știi asta, detectiv Frank Cooper? Sora mea e moartă, decapitată, la mama dracului și ție îți arde de bătaie de joc? Canalie! strigă ea și ridică pumnul să-l lovească pe bărbatul gol din fața ei.

— Hei, ușurel! strigă Frank, prinzându-i mâna și obligând-o, cu grijă, să se reazeze în fotoliu. Departe de mine gândul de a batjocori pe cineva pe stomacul gol, însă am încercat să lămuresc o problemă, ca să nu existe nici un dubiu. Dacă tot ești aici și te ajută, spune-mi tot ce știi despre asta, și poate o să iau legătura cu colegii mei de la Paris... vedem noi ce-o fi pe acolo.

Sophia nu păru încântată de perspectivă, însă se gândi că tot era mai mult decât nimic.

— Nu știi mare lucru, de fapt. Doar ce am reușit să aflu prin telefon.

— Să o luăm metodic, spuse Frank. Ce căuta sora ta acolo?

— Cum am spus, era în voiaj de nuntă cu soțul ei. În luna de miere, cum ar veni. Sora mea, Sylvia, a visat de mică să călătorească în toată lumea. Din fericire pentru ea, așa am crezut până acum, cel puțin, l-a găsit pe "domnul perfect", "cavalerul cu platoșă de argint și cal alb", cum îi spunea ea...

Și Sophia făcu o mică pauză din povestire, pentru a-și strivi o lacrimă ce-i încolțise în pleoape.

— Și au fost găsiți, ieri dimineață... groaznic! În camera lor de hotel, cu capetele tăiate și cu câte o monedă antică în gură...

Și Sophia dezlănțui un hohot năvalnic de plâns, spre disperarea lui Frank, care nu reușea să facă față unor astfel de momente.

— Ciudat, trebuie să recunosc... spuse el, în lipsă de ceva mai inteligent. Hai, liniștește-te, te rog! Poliția a identificat ceva... măcar un mobil al crimei, dacă nu un suspect?

— Nu știi prea multe, spune Sophia. Trebuie să merg acolo ca să aflu.

— Au fost jefuiți? Aveau sume mari de bani, bijuterii și așa mai departe, asupra lor?

— Nu erau tocmai săraci, ca să spun așa. Aveau tot ce le trebuie. Însă nu cred că jaful a fost mobilul... nu obișnuiau să poarte bani lichizi asupra lor, iar Sylvia nu era o mare amatoare de bijuterii scumpe.

— Mda! spuse Frank, gânditor. Cazul pare interesant. Decapitare, monede în gură... ritual, deci. Nici eu nu cred că poate fi jaf. Eh! Acum rămâne să iau legătura cu cei de acolo, să vedem ce putem face. Totuși... de unde ai numele meu?

— Ți-am spus... un bun prieten de familie... domnul O'Neill.

— O'Neill? Robert O'Neill?

— Da! spuse Sophia, înviorată brusc de mimica surprinsă a lui Frank. Îl cunoști?

— Hm! Se poate spune și așa. E șeful meu! Și m-a recomandat el pe mine?

— Da! spuse femeia, privindu-l plină de speranțe, cu ochii ei negri, strălucitori din cauza lacrimilor care încă mai poposeau sub pleoape.

— Măi să fie! se minună Frank de-a binelea. Cred că ar trebui să mă mai culc o dată, poate când mă trezesc scap din realitatea asta paralelă. Păi, dacă șeful e de acord cu asta... dar trebuie să îmi spună personal, altfel...

— Spunea că ar fi de preferat să nu fie implicat personal... că e o chestiune mai delicată... dar, dacă altfel nu se poate... zâmbi ea, dezvelind două șiraguri perfecte de mărgăritare ce-i țineau loc de dinți.

— Păi nu cred să se poată altfel, chiar și neoficial.

— Atunci, rămâne să iau legătura cu el și apoi vorbim. E bine așa? Mi-ar plăcea să mergem împreună la Paris. Urăsc să călătoresc singură.

— Asta ar fi cea mai mică problemă, spuse Frank, conducând-o, cu un ușor regret, la ușă.

Dacă știam că e și Marele Chel implicat, poate eram mai atent la avansurile tipei, se gândi el după ce închise ușa în urma femeii. Dar nu e timpul pierdut. Nimic nu excită mai tare o femeie decât un zbor transatlantic spre locul unei crime sângeroase. Plus că se vede că simte o acută nevoie de consolare, puicuța.

*

* *

"Puicuța" se mișcase rapid, pentru că Frank nici nu ajunsese bine la birou și află că era așteptat în biroul "Măreției Sale".

Intră voios și îl găsi acolo pe Mark Sinclair. "Marele Gânditor", Robert O'Neill, era foarte atent la sine însuși, văzându-se perfect reflectat de oglinda imensă așezată în stânga biroului. Își aranja cu grijă costumul de 50.000 de dolari, având grijă să nu cumva să se boțească din cauza curentului de aer provocat de intrarea intempestivă a lui Frank.

— Oho! spuse el. Tânărul ucenic pare vesel în dimineața asta. Mai ales că e deja ora prânzului, dacă nu mă înșel.

— Eh, șefu'. Noaptea grea și lungă, interogatorii, urmărituri, parcă nu știți cum merge cu munca noastră, nu se lăsă Frank atins prea tare de ironia acestuia.

De altfel, era deja un ritual. O'Neill nu dădea doi bani pe ora la care soseau angajații Diviziei Secrete la muncă, atât timp cât aveau rezultatele scontate. Iar Frank și Mark erau de departe cei mai plini de astfel de rezultate din întreaga divizie.

— Mda! Lasă chestiile astea pentru fetele de joasă speță care sunt dispuse să le asculte.

— Șefu', cu tot respectul... interveni Mark, plictisit că trebuie să audă de fiecare dată aceleași texte înțepătoare. Mă așteaptă un burrito fierbinte și super-picant. N-am putea termina ceva mai repede cu însărcinările?

— Adică preferi să te îndopi ca un porc mistreț cu porcăriile alea mexicane decât să aștepti încă o însărcinare care să îți crească valoarea CV-ului? Dezgustător! În sfârșit. Uite despre ce este vorba. Am nevoie... hm! să zicem... de o favoare personală. Vreau să vă luați amândoi un scurt concediu.

Ambii detectivi făcură ochii mari auzind genul de favoare pe care li-l cerea "Eleganța Sa Supremă". Multe "servicii" le fuseseră cerute, de-a lungul carierei lor, însă concediile nu fuseseră niciodată pe această listă.

— Șefu', ne știi doar. Concediu, oricând, spuse Mark plin de optimism. Cu atât mai mult cu cât am uitat complet cum e în timpul lui. Nu am mai avut concediu de... dracu' știe! În orice caz, ăsta micu'... nu cred că se născuse, spuse el, arătând spre Frank.

— Eu cred că e o capcană, pe undeva, pe la mijloc, făcu și Frank, complet neîncrezător în propunerea șefului.

Nici nu-i trecea prin minte că Sophia fusese atât de promptă în respectarea promisiunii pe care i-o făcuse, aceea de a-l "cere" oficial de la Robert.

— Adică tu, vierme, pui la îndoială spusele mele? Ale mele, care am avut onoarea de a îndepărta păianjenii dintre picioarele Primei Doamne... Și nu o singură dată? Și nici o singură Primă Doamnă? Dacă am spus concediu, concediu va fi! La Paris!

— Aaaa! făcu Frank, care înțelesese, în sfârșit cum devenea treaba cu favorul.

— Ce "aaaa"? se miră Mark de reacția colegului său, aproape la fel de mult ca de destinația fixată pentru concediu. Știi ceva despre asta?

Apoi, fără să aștepte răspunsul, își îndreptă privirea către Robert, preocupat cu lustruirea sclipitoarei sale chelii.

— Aș prefera, dacă nu e cu supărare, ca în primul meu concediu după nu știu câte decenii să îmi aleg sigur destinația. Nu am nici un chef să băntui peste oceane, și în nici un caz să merg iar la mâncătorii aia de melci.

— Mda! făcu Robert, distrat. Cred că am fost prea subtil pentru negura de pe creierele voastre expirate. Dacă am pus favoare personală în aceeași propoziție cu concediu am lăsat să se înțeleagă că este vorba despre o misiune neoficială, în care veți merge fără nici o însărcinare oficială, sub alte nume și fără "știrea" Biroului Federal de Investigații. Dar văd că trebuie să vă scriu pe tablă, altfel nu am cu cine să discut.

— Corecțai-mă dacă greșesc, interveni Frank. E vorba de o dublă crimă, ceva cu o decapitare și cu sora unei bucăți de nota zece?

Robert se uită la Frank precum Papa la giulgiul de la Torino, cu totală stupefacție.

— E și nu e așa. Ce-ți veni... ce soră? Și de unde știi tu de crima de la Paris?

Frank consideră că vorbise mai mult decât era Robert dispus să recunoască, așa că nu mai insistă. În fond, prea puțin conta care e încrengătura care îi adusese în postura de a primi această neoficială însărcinare.

Era important doar faptul că era o însărcinare, un nou caz... oficial sau nu și că, după câte îl știa el pe Robert, nu exista cale de întors.

— Nu știi, șefu, ce mi-a venit! Cred că am citit ceva în ziare, sau am visat. Deci, despre ce e vorba?

— Mai nou citești și ziare? se prefăcu mirat Robert. Eblouissant, cum ar spune Balzac, de care desigur nu ai auzit, pentru că nu a jucat mijlocăș la New York Yankees.

— New York Yankees nu au înaintaș, domnule. E echipă de baseball, nu rată Frank ocazia de a-l lua peste picior pe înfumuratul lor șef.

— Mda! Amănunte. Pe scurt, aveți aici, în plic, tot ce e nevoie. Pașapoarte false, adrese, cărți de credit. Nu aveți nici un sprijin oficial, nu vă legitimați, vă descurcați cum știți! Și mă țineți la curent.

Robert făcu un semn maiestuos, din care cei doi ar fi trebuit să înțeleagă că sunt liberi să plece, însă Mark nu se lăsă atât de ușor concediat.

— Totuși, măcar în mare, despre ce e vorba? Mergem la Paris să ce?

— Ah! făcu Robert, surprins. Nu v-am spus? Trebuie să găsiți criminalul, sau criminalii care au ucis un cuplu de cetățeni americani. Crima a avut loc la Hotelul "Place de la Concorde". Și, mai ales, să faceți asta înainte de a reuși autoritățile franceze același lucru, ceea ce de altfel nu cred să fie o problemă, ha, ha!

Mark vru să mai spună ceva, dar observă că Frank îi făcea semne disperate să o lase mai moale cu întrebările. Ridică din umeri și se îndreptă spre ușă.

Când Frank, care rămăsese ultimul, era pe cale să părăsească somptuosul birou al lui Robert, acesta păru să își amintească din nou un lucru important.

— Hei, tul... Cooper, parcă, nu? încă un amănunt. S-ar putea că imbecilii ăia de broscari să tragă concluzia că nu jaful a fost mobilul crimei. Nu îi luați în seamă. Cei doi au fost omorâți pentru că aveau asupra lor un obiect extrem de valoros. O chestie cu valoare sentimentală pentru niște prieteni de ai mei. O statueta medievală. Ea este, de fapt, scopul principal al misiunii voastre.

—Înțeles, șefu! Frank Cooper a prins mesajul. Și ce nu ai avut curajul să ne spunei, de altfel.

Părăsi rapid biroul, lăsându-l extrem de uimit pe Robert, care începuse să își frământa creierul să înțeleagă ce o fi vrut să spună amețitul lui subordonat.

Observă însă o scamă suspectă pe reverul hainei și uită complet de frământările intelectuale provocate de cuvintele în doi peri ale lui Frank.

Avionul decolase de câteva minute doar, iar Frank își făcuse deja loc la degete în slipul minimal al Sophiei, ambii ignorați cu nonșalanță de Mark, atent doar la momentul în care însoțitoarea de zbor urma să apară cu binecunoscuta măsuță plină de băuturi alcoolice și răcoritoare.

Frank apucase să îl pună în temă pe grăsun

despre misterioasa vizită a femeii și despre dorințele ei, suspect de repede îndeplinite de Robert O'Neill.

— Se poate ca juna damă, foarte dispusă la compromisuri de tot felul, să-l fi lăsat pe chel să-și lustruiască creștetul în părul ei pubian, remarcase, cu o urmă de obidă în glas, Frank.

— Hm! Nu-l cred atât de imbecil, totuși, nu se arătase Mark convins de această argumentație. Și părea sincer uimit când i-ai sugerat că știi câte ceva despre sora duduii, deși boșorogul e mare poltron și joacă teatru ca nimeni altul. Dar să nu ne batem capul deja cu detalii nesemnificative. Personal, o să mă consider în misiune de-abia după ce pun piciorul pe pământul bătrânului Paris.

Stătu puțin să se gândească și adăugă, cu hotărâre:

— Dacă stau și mă gândesc mai bine, chiar după ce le verific temeinic stocul de brânzeturi și melci.

Se întâlniseră cu Sophia la terminalul pentru Paris. Și nici unul dintre ei nu se mirase prea tare de această "coincidență", deși Frank "omisese" să folosească numărul de telefon lăsat de aceasta pe cartea sa de vizită.

— Se pare că te-ai răzgândit, susură cald femeia când se strecură lângă el pe fotoliul din aeronavă.

— Nu-ți forța norocul, scumpo! replicase Frank, ușor iritat. Bătrânul dinozaur mă poate forța să plec

oriunde. Asta mi-e meseria! Însă nimeni, repet, nimeni, nu ne poate obliga să descoperim făptașul, dacă chiar ne ambiționăm în sensul ăsta.

— Ha! râse scurt femeia. De parcă nu i-aș cunoaște pe bărbați. Nu vă poate obliga șeful, nici sexul, nici banii, dar de orgoliu nu scăpați nici în mormânt.

— Mda! admise cu jumătate de gură Frank. Cu onoarea nu-i de șagă, ce-i drept.

— Și ce îți sugerează onoarea când dai de ceva mătăsos și umed, întrebuse ea, luându-i mâna și strecurându-i-o, foarte nonșalantă, sub fusta scurtă.

Frank se abținu să spună exact cum îi stătea onoarea la asemenea faze. Se mulțumi să se acomodeze cât mai bine cu noua poziție.

Mângâierea subtilă a clitorisului nu îi luă prea mult timp, pentru că Sophia era material dur și nu se încurca cu fantezii de puberă. Coapsele sale se strânseseră cu putere în jurul degetelor lui Frank, obligându-l pe acesta să intre mai adânc pentru a-și păstra o oarecare libertate de mișcare, precum și oasele mâinii în stare de funcționare.

Femeia știa ce voia! Degetele lui, strânse precum ale unui cerșetor, intrară adânc în vaginul fierbinte al Sophiei și începu să preseze pe peretele interior, exact pe suprafața dură și striată pe care visătorii continuă să o numească punctul Grafenberg.

Ochii sticloși ai femeii și gura ușor întredeschisă îi sugerau foarte clar lui Frank că găsisese mult contestatul punct erogen. Începu să maseze puternic, în timp ce cu mâna cealaltă o ajută pe femeie să îi slobozească mânzul năbădăios.

Sophia închisese ochii și încerca senzațiile unui orb care descoperă noi simțuri odată cu pierderea vederii.

Membrul voinic al lui Frank îi ardea palma, în timp ce sfârcul întărit al sânelui drept îi zgâria aproape buricele degetelor celeilalte palme.

Strânse simultan ambele organe și începu să le maseze pe amândouă cu aceeași vigoare și ură.

Lui Frank îi ieșiseră ușor ochii din orbite, simțindu-se decalotat cu atâta cruzime, însă nu vru să dea semne de slăbiciune.

Se mulțumi să intensifice masajul intern, mișcându-și degetele ca un adevărat pianist. Știa că femeia n-avea să reziste prea mult timp, în îndârjirea ei, unui asemenea tratament.

Și strădaniile lui dădură roade în scurt timp.

Strânsoare deveni din ce în ce mai slabă și mâna ce îl cuprindea cu greu începu să se miște molatic, mai mult mecanic, în timp ce buzele începeau să picure sânge din cauza forței cu care erau mușcate de dinții frumoși și ordonați ai femeii.

Când puterea din mâini se mută spre gură e semn bun, se gândi el, atent la reacțiile acesteia,

Încă puțin și putem da un șah-mat la damă de toată frumusețea, mai apucă el să calculeze, când buzele femeii se desfăcură, lăsând să treacă dincolo de ele un țipăt ascuțit și intens, care făcu să vibreze aluminiul dur al navei ce se îndrepta, ca un bolid, peste apele plate deocamdată ale Atlanticului.

Mark, aflat chiar lângă locul în care se întâmplau toate aceste grozăvii, recuperase, cu vădită satisfacție, și tăvițele cu mâncare ale celor doi orgasmatici. Când privirile pasagerilor se îndreptară mirate și de-a dreptul oripilate spre locul din care izbucnise țipătul, Mark se mulțumise să ridice spre ele un pahar cu vin roșu și să le ureze un "Bon appetit!" lipsit de succes, în cele din urmă.

Imaginea matahalei revărsate peste fotoliul cu numărul 30D, cu cămașa pătată deschisă nonșalant până aproape de buric, cu resturi de mâncare împrăștiate peste tot, urându-le diverse chestii cu paharul roșu plin de grăsime le îndepărtă pofa de mâncare pentru o bună bucată de vreme.

Însă greața provocată de grotesca imagine avu și o latură pozitivă: îi împiedică pe toți să intre în panică din cauza țipătului.

— Eh, amorezilor! Acum că v-ați calmat pentru un timp, ce-ar fi să detaliem puțin planul de bătaie pentru marea anchetă.

Frank știa ce înseamnă, pentru Mark, să detalieze un plan de bătaie după o masă relativ mulțumitoare, așa că nu-și bătu capul.

Sophia însă se lansase în niște explicații amănunțite despre cuplul proaspăt descăpățânat, până când Mark îi aruncă o privire plictisită și îi spuse:

— Mai întâi, duduie, șterge-te pe mâini de Frank... sau de foștii viitori mici Frank, mai bine zis. Apoi, după ce ai îndepărtat urmele dezmățului și eventual ți-ai închis și năstureii de la cămașă, ca să nu-ți mai bată vântul serii peste lăptărie, ia poziția sfinxului și ascultă următoare etapă a planului: somn de voie!

Sophia rămase interzisă din cauza vorbelor bătrânului obez. Se șterse rușinată pe mâini, pufni înfuriată și își întoarse privirea, în căutare de sprijin, spre Frank.

Însă acesta părea să doarmă deja tun. Numai zâmbetul șăgalnic și greu de stăpânit putea trezi în tânăra femeie bănuiala că bărbatul încearcă să scape de obligația de a-i sări în ajutor.

— Of! Bărbații! Sunteți toți o apă și-un pământ!

— Amin! mai apucă să spună Mark, înainte de a cădea în cunoscutul lui somn, aproape cataleptic.

Capitolul II

Găsiră fără mari probleme hotelul unde avusese loc teribila crimă. Ceva mai complicat fusese însă să găsească și camere libere. Se părea că turiștii găzduiți acolo nu se speriau cu una-cu două de o biată crimă, oricât de sângeroasă ar fi fost ea.

— Adică vrei să-mi spui mie, uită-te-n ochii mei când vorbesc cu tine, râtane! că n-a dat nimeni bir cu fugiții după episodul descris cu lux de amănunte în ziare, se crucea Mark în încercarea de a dialoga cu recepționarul.

— Domnule, cu toate că nu înțeleg toate cuvintele pe care le folosiți, din câte îmi dau seama nu pricepeți că renumele hotelului nostru nu stă într-un simplu eveniment nefericit. Clienții noștri ne sunt extrem de fideli, după cum și noi le suntem lor. Vă asigur că ceea ce s-a întâmplat aici nu se va mai repeta niciodată.

— He, he! râse subțire Frank. Adică tu numești accident nefericit ceea ce este evident o gravă carență de securitate?

— Dar, vă rog frumos, în ce calitate vă permiteți să emiteți aceste acuzații deosebit de grave? se panică și se ofuscă în același timp recepționarul, coborând instinctiv tonul și aplecându-se peste teighea, pentru a nu fi cumva auzit de altcineva, în afară de cei trei.

— În calitate de angajați ai firmei americane de asigurare a celor doi răposați, nimic mai mult, afirmă cu tărie și convingere Frank. Și, pentru că asigurarea lor de viață era odios de mare, compania pe care o reprezintă nu are nici cea mică intenție să deconteze întreaga sumă numai pentru că niște neisprăviți asigură clienților aceeași siguranță pe care o asigurau indienii convoaielor de pelerini în Far West.

— Dar vă rog, vă rog! spuse, cu glas trist, recepționarul. Stați așa, să discutăm, să ne gândim, să căutăm, la uite... absolut întâmplător constat că s-a eliberat o cameră, chiar cea de lângă 304, mai exact, 302. E un apartament, ce-i drept, deci veți avea ceva spații comune, dar vă asigur că veți beneficia de tot confortul.

Frank prinse din zbor cheile pe care i le înmână recepționarul.

— Și pot să vă asigur, stimată domnișoară și stimați domni, că în foarte scurt timp voi mai găsi încă o cameră... cel puțin.

— Da, da, făcu Mark plictisit. Sunt sigur că o să găsești chiar în seara asta. Ia spune, unde-mi umplu și eu ghiozdănelul cu ceva sosuri scârboase de-ale voastre?

Frank și Sophia nu mă așteptară indiciile prețioase pe care încerca Mark să le obțină. Urcară în grabă până la etajul al treilea, după ce constatașeră cu neplăcere că ascensorul era în revizie.

— Ai zice că melcarii ăștia ar fi trebuit să învețe câte ceva în tumultuoasa lor istorie. Văd că nici să repare un amărât de ascensor nu au reușit. Și tu ai vrea să aștept rezolvarea misterului

asasinului de la poliția băștinașă? pufni cu dispreț Sophia, când se văzu în apartamentul mobilat cu gust.

— Calmează-te, te rog! o potoli Frank, înfigându-i, ca din greșeală, o palmă între fesele pietroase. Nu uita că și la noi, ca și aici, probabil, poliția e rareori implicată în operațiuni de reparare de ascensoare. Deși, adăugă el, dându-i încet părul la o parte de pe ureche și șoptindu-i cald în pavilionul rozaliu, sunt sigur că dacă te duci la unul în uniformă pe stradă și îi zâmbești dulce, schimbă imediat fluierul pe o cheie. Franceză, bineînțeles.

— Bă! Ce mama dracului faceți voi aici? se auzi vocea tunătoare a grăsanului. Nu v-a ajuns prosteala din aeroplan? Vă reamintesc că suntem în misiune de... două ore, calculă el după ce își consultă ceasul gigantic de la mână, și încă nu am înghițit nimic semnificativ. Propun să începem vânzoleala detectivistică din restaurantul cochet de la parter.

Cei doi se desprinseră cu regret din începutul de acuplare la care se dedaseră, iar Frank ridică sugestiv din umeri, semn că jocurile fuseseră făcute și nimic în plus nu mai mergea.

— Bine! admise Sophia. Să începem de unde considerați voi. Luați-o înainte, eu rămân puțin să fac un duș scurt. Presupun că o să vă ia ceva mai mult timp mica voastră anchetă din restaurant.

Acestea fiind zise și aruncate oarecum peste umăr către Mark, apetisanta jună se eclipsă înspre dormitorul apartamentului, lăsând în urmă o vagă aromă de cățea în călduri, amestecată cu un parfum atât de fin, încât probabil era invers proporțional de scump.

— Trebuie să recunosc că dai dovadă de o mare răbdare, măreția ta! se recunosc Frank mirat la culme. Eram sigur că o să ai multe de comentat în legătură cu prezența fetei printre noi în anchetă, chiar și așa neoficială cum se e ea.

— N-avea grijă, că n-o să facă mulți purici cu noi. Deocamdată n-am avut suficient timp să-i pun câteva întrebări esențiale, așa că o tolerez. Plus că mi-e al dracului de foame.

*

* *

Sophia se dezbracă nonșalantă de hainele ușoare cu care făcuse călătoria și se grăbi să ajungă în încăperea unde o aștepta amantul ei de ocazie, mereu gata de satisfacția dorită: dușul.

Instalația nu era cea mai nouă cu care făcuse cunoștință până atunci, însă întregul aer al sălii de baie era unul relaxant și cald. Băgă un deget, prudentă, sub jetul care începuse să ropotească pe marmura caldă a căzii de baie și constată că temperatura era numai bună.

Ridică piciorul, grațios, ca și cum se afla în lumina a mii de reflectoare, și pătrunse sub ploaia fină a aspersorului, cum intră mireasa în noaptea nunții în patul în care o așteaptă mirele tremurând de emoție.

Apa îi înfioră prima dată părul scurt, tăiat franțuzește, apoi se întinse, șiroindă, pe tot corpul, trecând cu voluptate printre sâni mari, cu sfârceul tare, ca un râu de munte printr-un defileu îngust.

Își trecu mâna dreaptă prin păr, iar pe cea stângă printre coapse.

Se gândi cu plăcere la partida ciudată de sex pe care o avusese în avion. Tânărul Frank era un element promițător, chiar dacă nu avea cea mai plăcută meserie, cel puțin din punctul ei de vedere.

Dar, slavă Domnului! nu se încurcase în amănunte biografice până atunci în viața ei, și nu avea de gând să înceapă tocmai cu Frank.

Un fior o trecu prin tot corpul și se scutură involuntar, făcând apa să sară în mii de picături fine și translucide și să se izbească în perdeaua de plastic care înconjură cada de baie.

Ce dotată e fiara, continuă Sophia să nu își poată dezlipi firul gândurilor de pe imaginea pe care o avusese în fața ochilor după ce reușise să elibereze cilindrul noduros de carne al detectivului.

Mâna îi alergă, fără să-i știe de rost, peste sânul stâng și apucă tare de sfârce. Buzele i se deschiseră și închipuiră un "o" perfect, ca și cum ar fi fost gata să primească toată cantitatea aceea de carne puternic vascularizată dintr-o dată.

Parcă îi vedea pe Frank în fața ei.

Apucă furtunul de la duș și îl băgă între picioare, întorcând jetul de jos în sus.

Apa se izbi cu putere de clitorisul ei, care ieșise ușor din teaca de piele și Sophia avu senzația că este limba bărbatului dezmiardând-o cu dragoste.

Așa, dragule! susură ea, cu ochii închiși. Arată-mi ce știi, ca și cum ai da un examen de care ar depinde chiar viața ta. Strecoară-te cu grijă, dar fără milă, până în cele mai ascunse cotloane. Fă-mă să simt că am mai multe colțuri și coturi acolo decât circuitul de la Monte Carlo. Și lasă-mă să îți direcționez chiar eu, cu mâna, membrul tău tare și fierbinte. Ah! Ce tare! Și, ce fierbinte! Parcă nici numi vine să-l las să intre. Vreau să-l mai țin puțin... să mi se impregneze amprenta lui în palmă, cum rămâne urma fierului înroșit pe crupa calului însemnat. Vreau să am semnul tău pe mine, la vedere, nu numai înăuntru.

Apa devenea parcă tot mai fierbinte și Sophia reușea să distingă din ce în ce mai greu realitatea acesteia de fantezia ei erotică. Apăsă cu capul de la duș tare, tare, pe vagin. Începu să frece în sus și în jos și să rotească. Presat prea tare, dușul începuse să arunce stropii de apă în toate direcțiile, haotic.

Stropi fierbinți o loveau, din când în când, pe Sophia peste ochi, peste buze, ca sperma fierbinte a unui penis în ejaculare.

Își introduse un deget în rect. Gelul de duș îi ușură penetrarea și Sophia oftă și gemu. Parcă se luase singură prin surprindere. Mâinile ei se mișcau bezmetic, ca lipsite de un control cerebral, și fiecare nouă mișcare îi producea femeii senzații nebănuite. Se simțea ca și cum ar fi făcut sex cu omul invizibil.

Orgasmul veni firesc, dar exploziv. Furtunul de la duș îi scăpă din mână și începu să se agite nebunește pe fundul căzii, din cauza presiunii jetului de apă, împrôșcând-o din nou din toate părțile pe Sophia, care se lăsase moale, fără vlagă, pe jos.

Opri cu greutate apa, se înveli în prosopul mare și pufos și păși pe covoarele moi ale dormitorului.

Începuse chiar să i se facă foame. Se gândi să își aprindă o țigară. Considera că o merită, după o asemenea partidă, însă stătuse destul de mult și se temea să nu stârnească furia celor doi agenți.

Se îmbracă în grabă și ieși pe holul luminat slab de un neon la capătul puterilor.

O lovitură puternică în ceafă îi zdruncină capul și o izbi cu fruntea de zid. Își pierdu cunoștința și se prăvăli pe jos.

Cei doi se ospătau deja de ceva vreme, când Frank începu să se impacienteze ușor în privința Sophiei.

— Nu crezi că stă cam mult sub duș, chiar și pentru o femeie?

— Nimeni nu poate ști care e timpul normal de stat sub apă al unei femei. De aia sunt așa lunecoase, ca să nu mai spun de mirosul de pește. Păi dacă jumătate din timp zac în diverse bălți...

— Ha, ha! se veseli Frank. Încep să înțeleg de ce ești mereu singur. Cu asemenea viziuni apocaliptice... Dar eu tot cred că stă prea mult. Mă duc să văd ce e cu ea.

— Mda. Acum chiar că sunt puține șanse să se întoarcă rapid. Dacă te mai duci și tu peste ea... Îmi cam închipui ce o să iasă!

— Nu, șefu'! Se poate să nutrești asemenea gânduri necuviincioase? Promit să o iau de păr și s-o târăsc până aici, ca să te liniștești.

Plecă, fără să mai asculte remarcile răutăcioase și circumspecte ale grasului.

— Auzi, tinere?! strigă Mark, când rămase singur, la unul dintre picoli.

Un puști abia trecut de majorat se repezi ca un uliu asupra prăzii spre masa americanului, știind el, din experiență și din povestiri, că trebuie să faci lucruri senzaționale ca să smulgi unui american doi franci în plus peste nota de plată.

— Da, domnule! Cu ce vă putem ajuta?

— Ai auzit de crima de acum câteva zile, din hotel?

— Vai, dar se poate! făcu tânărul o figură profund jignită. Nu numai că am auzit, dar eu eram de serviciu la bar, în noaptea aceea. Restaurantul se închisese, numai barul mai funcționa. Iar

Paul, barmanul, se învoise cu o seară înainte. Practic crima s-a petrecut deasupra barului, în spatele tejghelei unde stăteam eu.

— I-auzi ce noroc pe capul meu. Ia vezi, portretul ăsta îți revigorează memoria? spuse Mark împingându-i în buzunar o hârtie de o sută de dolari.

— Vai domnu'! Se poate?! Dar îl cunoaștem pe domnul din portret. Întotdeauna am spus că cel mai bine îi stă pe verde. Ce amănunte ați dori să aflați?

— Păi, să începem temeinic. Ceva neobișnuit ai remarcat în seara aia?

— Oh! Teribilă noapte, monsieur! Absolut teribilă! Ploua cu găleata, ascensorul se stricase... eu rămăsesem singur, numai cu Legrand, recepționarul, cel care este și astăzi de serviciu, de altfel.

— Îi cunoșteai pe cei doi Swift?

— Nu domnule, nu personal, ca ospătar, adică. Nu mâncau niciodată aici. Nici nu au intrat în bar, toată săptămâna cât au stat. Foarte ciudat, m-am gândit și eu!

— Ce e așa de ciudat? Toată lumea din hotel mănâncă la voi? Și, că tot ai adus vorba... ia fă semn să îmi mai aducă o friptură mare de vită, da' mai groasă și mai mare, pe toți dracii, că parcă vă temeți de atacuri atomice și păstrați provizii pentru bun *care*, așa subțiri bucăți aveți.

— Aha, făcu băiatul, parcă lămurit deodată. De aceea ați mâncat patru deja! Imediat!

Făcu niște semne misterioase și un alt piccolo se repezi în bucătărie. Știa că, dacă Emanuel stătea atâta la discuții cu un american, e rost de bacșiș gras.

— Nu, domnule, revenind la întrebarea dumneavoastră. Nu mănâncă toți. Dar tot mai trec, la o cafea, la un vin roșu. Știți, avem niște vinuri excelente. E păcat să vă rezumați numai la sticlele astea cinci de pe masă.

— Asta mai vedem. Și ce era ciudat atunci?

— Păi, cei doi nu erau tocmai genul abstinent, dacă înțelegeți unde vreau să ajung, făcu Emanuel cu ochiul, complice. Aproape mereu veneau beți de prin oraș. Iar doamna.... ce femeie! O frumusețe pariziană absolută, dacă prindeți descrierea.

— Păi nu era americană?

— Poate după pașaport. După frumusețe... Olala, olala!

— Hai, scurtează-o! Era multă lume în bar, în seara aceea?

— Absolut nimeni. Adică nu. Era un tip... acum, dacă mă gândesc, era chiar suspect. În orice caz, Poliția a părut interesată, când m-a interogat. A stat aici, la masa aia din colț. Nu a consumat nimic. A vorbit puțin cu șmecherul de Roger, băiatul care cară bagajele.

— Interesant. Și când a plecat?

— Cam pe la unsprezece și treizeci. La ora la care a avut loc crima, din câte am înțeles de la polițiști.

— Și ce a vorbit cu Roger ăsta? Ai văzut ceva? I-a dat Roger bani, cumva?

— Nu, domnule, invers. El i-a înmănat un plic lui Roger. Nu știu ce conținea însă acest plic, cum am declarat, de altfel, deja.

— Hm! Ciudat.

În acel moment apăru Frank, cu o figură uimită.

— Băi, lucru ciudat!

— Ce s-a întâmplat? Nu a avut orgasm?

— Lasă, mă, prostiile! se înfurie Frank. Cum să nu aibă orgasm? Adică... ar fi avut dacă am fi făcut ceva. Dar nu e în cameră.

— Cum nu e în cameră? Dar unde dracului e?

— Habar n-am! Nu e nicăieri și nici nu a văzut-o nimeni coborând, darămite ieșind din hotel.

— Of! Numai de asta nu aveam chef acum. De dădacă de muieri demente mi-a fost frică toată viața. Astea, până întorci capul să cumperi un ziar, au și plecat cu un impotent cu jeep și față de cur lovit de dizenterie. Eh! eu n-am de gând să stau să aștept să îi dea ăla papucii. Am venit cu o treabă, o termin! Să fie sănătoasă!

— Cum zici tu, boss! Mie nu mi se pare lucru curat. Da' unde ai de gând să pleci, de lași masa neterminată? se minună Frank, când îl văzu pe Mark ridicându-se brusc, în timp ce în farfurie mai zăcea un rest infim de friptură de vacă.

— Mergem la Poliție! Se pare că era un tip dubios pe aici, în noaptea crimei. Poate au ei ceva indicii suplimentare. Nu am de gând să stau mai mult de câteva zile pentru banalitatea asta de caz!

*

* *

Taxiul îi lăsa în fața secției de poliție spre care îi îndrumase Emanuel, cu afabilitate. Când intrară rămaseră surprinși de liniștea ce domnea acolo. O încăpere curată, cu câteva bănci de lemn pe margini și o tejghea în fund, ca la un bar din Irlanda, în spatele lui o namilă mustăcioasă, cu o burtă cât un cașalot, vorbea politicoș și disprețuitor, în același timp, cu un bătrânică ce părea disperată.

— Nu a lipsit niciodată atâta timp de acasă, domnule comisar. Sunt foarte îngrijorată.

— Lăsați, madame Rabelais! Băiatul dumneavoastră nu e tocmai un puștan de liceu. Sunt sigur că are o scuză bună. Dar, oricum, dacă aflăm ceva, bineînțeles că vă vom anunța, nu aveți nici o grijă.

— Mulțumesc, domnule comisar! Și când toate se vor rezolva o să vă aduc o sticlă de vin bun, știți că am un capăt de vie în Val D'Oise.

Bătrânica părăsi, cu pași mărunți, secția de poliție, iar burtosul comisar își îndreptă privirile disprețuitoare spre cei doi americani.

— Da, domnilor, cu ce vă pot ajuta?

— Numele meu este John Smith, spuse Frank, apropiindu-se complice de burtos. Sunt detectiv privat și anchetez cazul soților Smith.

— Ha, ha! Celebrii detectivi americani! Ce să spun! Nu avem nevoie de ajutoare de la Unchiul Sam. Detectivul Gunot se descurcă și fără voi.

— Tot ce se poate, admise Frank. De fapt, nici nu mă îndoiesc de asta, câtuși de puțin. Tocmai de aceea am venit să vă cer un mic ajutor. Cine știe, dacă punem cap la cap datele pe care le avem... poate rezolvăm treaba mai repede și toată lumea va fi extrem de mulțumită, dacă înțelegi unde vreau să bat! adăugă Frank, făcând complice cu ochiul.

— Păi trebuie să dai ceva, ca să primești ceva, nu așa e corect? păru comisarul să prindă apropoul din zbor.

— Normal! Firesc! De aceea am dori să vorbim cu domnul Gunot, dacă nu e cu supărare.

— Ha! făcu disprețuitor comisarul, privindu-l pe Frank ca pe un gândac de bucătărie. Inspectorul Gunot nu poate fi deranjat! Numai dacă veniți cu ceva la schimb, cum am spus. Aveți ceva date care ne-ar putea ajuta?

— Păi încă nu! De abia am ajuns în oraș. Dar vă asigur că vom avea în scurt timp, dacă ne dați două - trei indicii de plecare. Presupun că știți cazul la care ne referim?

— Cum nu! Tare urâtă istorie, tare urâtă, vă spun eu. Și am văzut destul la experiența mea... vă dați seama!

— Sunt convins. Știți ceva despre misteriosul bărbat din bar?

— Nu știu nimic acum. Văd că o luați cam repede, se ofuscă comisarul.

Frank se întoarse, ca să nu îi citească burtosul furia de pe chip. Observă că Mark dispăruse. Își întoarse privirea spre comisar și îl întrebă, uimit.

— Nu ai văzut ce s-a întâmplat cu amicul meu?

— Ah! Erați împreună? Nu am știut. L-am văzut ieșind, acum cinci minute. Uite că s-a întors.

Mark revenise, într-adevăr. Și nu se întorsese cu mâna goală.

Se apropie de comisar și puse pe "tejghea" fără un cuvânt, o sticlă de "Dom Perignon"

Ochii burtosului se măriră, gata să-i sară din găvane.

— Oh! Așa mai merge. Nu știam că americanii au gusturi așa rafinate!

Și, pentru a demonstra că nici francezii nu sunt lipsiți de gust, comisarul dispăru câteva momente într-o încăpere a cărei ușă era mascată de un ficus enorm și se întoarse cu un dosar.

— Cred că nu va avea nimeni nimic împotriva dacă vă aruncați privirea pe foile astea. Oricum nu știu ce cuprind, pot să fie simple tăieturi din ziare, cine știe? Dar, în mod sigur, sunt în franceză, ceea ce nu știu dacă vă încântă extraordinar.

— Dar nici nu ne disperă, spuse Frank. Nu-l citesc eu pe Pascal în original, dar am cunoscut suficiente franțuzoaice cât să mă descurc cu un dosar completat de polițiști, care, îmi închipui, nu excelează în figuri de stil și cuvinte rare.

Cei doi se retraseră cu dosarul pe una din banchetele din spate, în timp ce comisarul se uita cu jind la sticla primită cadou, neîndrăznind nici s-o deschidă acolo, nici îndurându-se să n-o deschidă.

— Cum de ți-a venit ideea asta măreață, bătrâne coțcar? Ai dispărut ca umbra în noapte.

— Mai știu și eu câte ceva despre tipul ăsta de oameni. Să spunem doar că nu e prima mea misiune în Franța, OK? Zi-i mai bine ce scriu ăștia în foile alea. Le-am citit caracterul, dar n-am reușit niciodată să le înțeleg pășăreasca.

— Așa... Să vedem ce mari șmecherii au observat meseriașii lor. Două cadavre, cetățeni americani, John Swift, de 27 de ani, respectiv Sylvia Swift, de 24 de ani. Decapitați, tăietură "curată", armă de mare precizie, de tip chirurgical. S-au găsit urmele unui somnifer... Încă nu s-au identificat componentele somniferului, dar se știe că era un fel de gaz, deci nu ceva amestecat în băutură sau alte chestii de genul ăsta.

— Asta e o pistă, categoric. Tot ce e particular e periculos pentru un criminal. Deci o fi fost profesionist, dar e unul prost și orgolios. Doamne, ce-mi place să-i închid pe dobitocii ăștia, pe înfumurații ăștia! Mereu își închipuie că folosind nu știu ce metode rafinate sunt mai siguri pe ei. Frank, să-ți spun ce am constatat în lungul meu drum prin existența de polițist: cea mai complicată crimă e aia săvârșită cu un cuțit de bucătărie, într-o parcare nenorocită, de către un boschetar. Tot ce înseamnă premeditare savantă, folosire de arme rare - de negăsit în mintea făptuitorului - e dovadă de prostie. În fine, un semn bun, continuă!

— Urmează declarațiile martorilor și ale celor prezenți în hotel, picol-ul, cu care spui că ai vorbit, recepționarul, hamalul și o oarecare doamnă Loretta Thorton care, se pare, e și medium... ha, ha! Mișto! OK! Avem o descriere a bărbatului pe care l-au văzut toți, inclusiv doamna medium, care are camera de vizavi și se pare că l-a văzut pe domnul în cauză ieșind chiar din camera victimelor, deși spune că nu el este făptașul. Interesant! Păi... din ce se spune pe aici, toată problema e să punem mâna pe individul ăsta care a fost acolo în noaptea crimei și care are un portret destul de detaliat aici.

— Nf! dădu din cap neîncrezător Mark. Nu ține!

— De ce? Mie îmi place.

— Nu, nu se ține. Dacă ei merg pe pista asta, n-au decât. Gândește-te. Instrument de precizie chirurgicală, gaz de proveniență ciudată, decapitare savantă cu monede băgate - ritual probabil - în gură. Deci pregătire, nu glumă. Și îl văd toți, ca pe un imbecil, peste tot, inclusiv ieșind din camera victimelor. Și mai stă și în bar, o vreme, vorbește cu stupidul ăla de hamal, îi dă și un plic, în văzul barmanului... Imposibil! E ceva cu omul ăsta. E important, nu zic nu. Dar criminal? Imposibil!

Capitolul III

Doctorul își potrivea, cu un gest reflex, ochelarii mici pe nasul voluminos. Se simțea neliniștit, deși nu putea preciza natura acestei neliniști.

Va să zică, nu e un mit, cum am crezut în tot acest timp, se gândi el. Sau poate că nu am crezut cu tărie că e un mit, dar înclinam să-l consider ca atare. Delon chiar a pus mâna pe el. Senzațional! Poate îl mai are, poate nu, așa cum l-am auzit mărturisind. Dar l-a avut! L-a simțit în mână, l-a pipăit!

Cuprins de aceste gânduri, care-i încețoșau vederea, profesorul se îndrepta, fără să fie atent la drum, spre casă.

Era seara, târziu. Ieșise de la un curs la care nici măcar nu mai știa ce predase. Nici nu-și făcea prea multe griji. Preda medicina de atât de mult timp, încât putea să vorbească impecabil, ca un robot, în timp ce mintea îi umbla aiurea.

Strada era pustie, fiind ora la care parizienii își făceau somnul de seară pentru a putea inunda bulevardele și bistrourile după ora zece.

Se mai oprea, își scotea ochelarii, îi ștergea cu mișcări înfrigurate. Nici nu observa că erau cât se poate de curați. Că ceața îi coboară în ochi din creier, nu de pe lentile.

După cum nu observă nici silueta care îl urmărea încă de la ieșirea din clădirea Facultății de Medicină.

Era un individ înalt și voinic, cu o față pătrată, cu un nas spart, de boxer, și cu mustăți negre și stufoase. Pe cap purta o bască pariziană și își ascundea corpul într-un pardesiu maro, spălăcit și jegărit.

Ajunseră în fața casei profesorului, însă acesta nu observă, adâncit în gânduri cum era.

Mustăciosul tresări când își dădu seama că doctorul va trece prin fața intrării, fără să observe.

Ce dracului face amețitul ăsta? se întrebă el. Nu vede că a ajuns acasă? Hai, doctore, profesore, intră odată, ca să pot să-ți pun niște întrebări. Nu pot să ți le pun în stradă, poate ești urmărit.

Atunci, din direcția opusă văzu venind în viteză un scuter. Se îndrepta decis spre doctorul care realizase, în cele din urmă, că depășise intrarea și făcea drum întors.

Mustăciosul simți că ceva nu era în regulă și avu impulsul de a-l avertiza pe amețit.

Însă totul se petrecu prea repede.

Individul de pe scuter ajunse în dreptul profesorului exact în momentul în care acesta băga cheia în broasca ușii.

O mișcare rapidă și capul plin de gânduri al profesorului se rostogoli pe asfalt.

Primul impuls al mustăciosului fu să se repeadă după asasin, însă în cele din urmă se trezi uitându-se cu grijă în dreapta și în stânga. Văzu că nu mai era nimeni pe stradă.

Nu pot să fiu văzut de două ori la locul unei crime! Nu pot! Pur și simplu nu pot! se gândi el și o luă la fugă, cu senzația că mii de ochi sunt fixați asupra lui și îi înregistrează fuga lașă.

Corpul celui care fusese conducătorul Catedrei de Neurochirurgie zăcea lungit pe asfalt, în timp ce capul se oprise din rostogolire câțiva metri mai jos.

După câteva secunde numai, văzând că nimeni nu părea să fi observat ceva, individul de pe motoretă se întoarse. Opri caraghiosul vehicul, coborî, apucă cadavrul bătrânului și îl rezemă cu spatele de zidul casei sale, așezat în fund. Apoi îi luă cu grijă capul, îi îndesă o monedă în gură și îl așeză fostului profesor în poală. Rosti câteva cuvinte, în șoaptă, privi ciudatul portret al doctorului ținându-și în brațe propriul cap, se urcă înapoi pe scuter și plecă.

În urma lui, din gâtul profesorului continua încă să mai țâșnească sângele, pulsând, coborând pe capul din poală și scurgându-se leneș în rigolă.

— Orice ai zice tu, mie nu-mi place absența asta a Sophiei. Nu e lucru curat, spuse Frank când se întoarseră la hotel și tot nu reușiră să dea de femeia a cărei soră fusese ucisă tot acolo.

— OK! admise Mark. Nu e lucru curat. Dar ce lucruri curate poți tu să pui în legătură cu o femeie? Eh? Aud? Bun! Dacă nu ai nici un răspuns coerent la întrebarea mea aproape retorică, hai să umblăm după hamal.

Ieșiră pe culoar cu intenția de a se îndrepta spre recepție, când deodată Frank se opri, gânditor.

— Ce s-a întâmplat? se miră Mark când observă că ajunsese de unul singur în capul scărilor.

— Șefu', cred că ne-a cam buimăcit nesomnul. Păi unde trebuia să mergem prima și prima dată?

— Unde? nu pricepu Mark ce vrea să spună colegul lui.

— La locul crimei, șefu', ce dracu'!

— Crezi că nu m-am gândit? Ce crezi că mai găsești acolo după câteva zile? Crezi că ăștia nu curăță locul după ei?

— Poți să știi? Hai, te rog eu să vedem cum stă treaba și rezolvăm după și cu hamalul. Ție chiar ți-a făcut impresia de om din cale afară de inteligent polițistul acela?

Mark ridică din umeri. În fond nu aveau ce pierde, decât câteva minute, eventual. Personal se îndoia că ei doi ar putea să găsească ceva semnificativ după niște criminaliști veritabili, ceva care să nu fie în raportul Poliției.

Însă nu putea nici să nu-i dea dreptate colegului său. De multe ori, aerul locului unde s-a produs o crimă transmite indicii inconștiente pe care, de-a lungul anchetei, le folosești chiar fără să-ți dai seama.

Pe ușa camerei era lipită, de-a curmezișul, arhicunoscută bandă galbenă care spunea tuturor că acea cameră era la dispoziția Poliției și, ca atare, orice intruziune era ilegală.

Bineînțeles că acest lucru nu fu în măsură să-l impresioneze pe vreunul dintre cei *doi* americani. Mai mult, după o muncă de câteva secunde, încuietoarea camerei cedă priceperii lui Frank și cei doi putură să intre în camera care fusese martora ciudatei crime.

Aerul era sumbru, ca în orice astfel de loc.

Peretele din dreptul patului, capitonat cu o tapițerie fină, era stropit din belșug cu sânge. Lângă pat se puteau observa încă niște cioburi. Frank se apropie atent și îngenunche lângă ele.

Se ridică imediat, după ce culese câteva bucăți, mai mult din reflex, deoarece era greu de crezut că le va putea analiza, în lipsa vreunui laborator.

— Tii, ce tare miros, spuse el, punând mâna la nas.

— Asta trebuie să fie gazul ciudat despre care se vorbea în raportul copoilor. Remarcabil, dacă încă mai are efect, după atâta timp.

— Eh, nu vezi ce mochetă groasă e pe jos? S-a impregnat bine și, în lipsa unei curățenii temeinice, cred că o să mai stea o vreme acolo.

— Păi nu era gaz? se întrebă retoric Mark. Ce s-a impregnat în covor? Înseamnă că era totuși ceva lichid.

— Știi ce mă gândesc? Poate era un gaz, și atunci trebuia să fie ținut în ceva închis. Văd că e sticlă pe jos, înseamnă că era un bol, ceva, nu? Cu un dop. Poate că asasinul nu a mai avut răbdare să scoată dopul, poate era prea bine închis... ca la o sticlă de vin de proastă calitate, căreia trebuie să-i bagi dopul înăuntru, că de ieșit nu mai iese. Și atunci a trântit recipientul de covor, s-a spart... Și gazul s-a împrăștiat de la sol... În fine, spuse el, încurcându-se în explicații. Cert e că pute al dracului de tare în zona aia.

— Mda, spus Mark, după ce se învârtiră încă un timp prin cameră. Așa cum bănuiam, francezii sunt suficient de meticuloși ca să nu lase mare brânză în urma lor. Eu sunt totuși curios cum a ajuns asasinul până la pat și a spart abia acolo flaconul, sau ce-o fi fost. Ce făceau cei doi?

— Sex, spuse scurt Frank

— Da, bine! Oare la ce să mă aștept din partea ta? Dacă sunt două persoane de sexe diferite într-o cameră, ce pot face? Evident, sex.

— Păi, și ce să facă, colega? Erau tineri, erau în luna de miere, erau și bine băuți, dacă au venit târziu, că n-or fi fost la vreun priveghi.

— Și nu puteau, pur și simplu, să doarmă când a intrat asasinul?

Frank se uită la Mark, mirat de cât de pornit era pe contrazicere uneori, cu orice preț, în ciuda inteligenței lui și a priceperii în treburi de acest gen.

— Zău așa, sefu'... Chiar ți-a picat greu mâncarea aia? Păi dacă dormeau de ce dracului să-i mai adoarmă. Și de ce să mai spargă recipientul, în loc să scoată frumos dopul. Eu cred că erau în plină acțiune când a venit tiptil șmecherul cu flaconul într-o mână, cu cuțitul în alta și probabil cu o chestie gen mască de gaze pe față. Și știi ceva? se înfurie el văzând zâmbetul hâtru al colegului său înflorind în colțul gurii. Fiecare cu fantezia și fanteziile lui. Din punctul meu de vedere, făceau sex și cu asta basta!

— Bine, bine, nu te mai agita atâta. Hai dracului de aici, că am pierdut destul timp ca să-ți exersezi tu imaginația bolnavă!

*
* *

Se îndreptară spre tejgheaua unde străjuia ca un cerber Legrahd. Cu o față de nevăstuică la menopauză, scârbit și de aerul pe care îl respira, acesta făcea eforturi evidente să fie amabil cu cei doi americani.

— Ia scui pă, mare recepționar, tu ce ne poți spune despre ciudatul personaj care a stat aici, la bar, în noaptea crimei.

— Tot ce am avut de declarat am declarat domnului Gunot, domnilor. Vorbiți cu el, dacă doriți să aflați toate amănuntele. Eu nu pot să mă ocup de acest subiect. Altul e rolul meu aici.

— Desigur! spuse Mark. Și treaba ta va fi să plătești solidar cu hotelul și cu patronul tău sumele pe care noi va trebui să le dăm familiei Swift. Că doar nu îți închipui că vă iertăm?

Legrand păru a se sufoca subit. Își apucă nodul de la cravată și începu să tragă de el cu convingere, în timp ce firicele din ce în ce mai consistente de sudoare începeau să îi alunece spre guler, din părul rar.

— Mda! Ce să vă spun. L-am văzut cât se poate de clar, ce-i drept. Dar asta am spus și la Poliție. Era un tip înalt, solid... o față clară de asasin. Cu o mustață groasă și neagră, cu un nas spart, cum au boxeri, știți, așa...

Își apăsă pe nas, în încercarea de a fi cât mai convingător. Însă emoțiile îi jucară o festă. Din prea mult zel își presase prea viguros nasul lung și subțire. Probabil că scula lui de produs secreții în caz de gripă nu era una foarte obișnuită cu mișcările în forță, întrucât aproape în același timp începu să sângereze.

— Of! Ce nație de degenerați și franțujii ăștia, spuse cu lehamite Mark când observă incidentul. Na! la batista asta și astupă-ți fosele.

Scoase o bucată de pânză care putea să fi servit cu cinste în câteva războaie și într-un atelier de mecanică auto, și o întinse cu un gest mărinimos recepționarului.

Acesta privi un moment "batista", înspăimântat, apoi duse la gură mâna ce-i rămăsese liberă după ce cu cealaltă se țină de nas, semn clar că nici stomacul nu îi era foarte rezistent.

Dispăru în grabă în spatele unei uși, în timp ce Frank se amuza copios.

— Ce dracu l-a apucat și pe ăsta? spuse Mark, plimbându-și privirile, mirat, când la bucata de cârpă ce-i atârna inutilă în mână, când la trupul scuturat de râs al partenerului său. Și pe tine ce dracu te-a apucat? Nu știi că ăștia se împerechează în familie? Nu vezi că sunt bolnavi? Și când te gândești că mamaia aia cu chibritul în mână din Rhode Island e primită cadou de la retardații ăștia... Stai și te întrebi, oare ce viitor o avea și America?

Între timp, nefericitul recepționar revenise, cu o față ceva mai puțin răvășită și cu două cocoloașe măricele de vată înfundate în nări. Respira greu, pe gură, dar cel puțin nu mai arăta ca o femeie la ciclu.

— Mă scuzați, spuse el. Sunt o fire ceva mai sensibilă. Vă rog frumos... dacă nu vă e cu supărare, îndepărtați bucata aceea infernală de material din fața mea.

— Asta? se miră Mark. Ai ceva cu batista mea? O am de la mama, Dumnezeu s-o odihnească!

Dădu din umeri, hotărât să nu piardă timpul cu ciudățeniile nevăstuicii, și vârî batista în buzunar, nu înainte de a se șterge, cu un gest larg și apăsător, cu ea pe față.

Legrand își simți din nou stomacul venindu-i cu viteză în gură, însă reuși să se stăpânească de data asta.

— Mda! Cum vă spuneam, sunt sigur că omul acela hidos este criminalul! Dacă îl prindeți, o să plătească asigurarea?

— Categorie! spuse Frank, cu atâta hotărâre în glas încât Legrand îl privi cu recunoștință maximă. Dar bineînțeles că trebuie să ne dai o mână de ajutor în continuare, nu?

— Absolut, domnilor, absolut!

— Ei, mai avem două rugăminți, momentan. Una... vrem să vedem și noi camera unde s-a produs crima. Și doi: unde dăm de simpaticul vostru hamal, care se pare că îl cunoștea pe fiorosul asasin?

— Aăăă! făcu Legrand, vizibil încurcat de cerințele americanului. Cu Roger Petit, e mai simplu. Cred că-l puteți găsi la "Jocelyn Bistro".

Se aplecă peste tejgheaua recepției, semn că dorea să spună ceva cu un aer confidențial.

— Eu nu am fost de acord să-l angajăm! E un tip dubios. Extrem de dubios. Și are patima pariurilor. Mereu e dator cu diverse sume de bani. Un om pierdut pentru societate, o scursură, dacă vreți să vă spun sincer.

Se îndreptă de spate, la fel de brusc cum se pliase inițial peste tejghea.

— Dar îl găsiți acolo, mai mult ca sigur. Vă urez succes și vă asigur în continuare de întregul meu sprijin.

— Hei, șmechere, sări Mark. Nu ai uitat nimic?

— Ce? Ce să uit? făcu Legrand, cu aerul unuia atins adânc în onoare de lacheul pe care îl prinsese cu nevasta lui în pat.

— Camera, pui mic și nevinovat! Camera! Cum spunea și colegul meu, aici de față, am vrea tare mult să vedem scena crimei... Mai dăm și noi cu nasul, mai aflăm lucruri noi, înțelegi... anchetă, cum ar veni.

Fața ascuțită a recepționarului căpătă un set complet de culori, virând din cenușiul normal spre roșul cel mai stacojiu și sfârșind într-un verde pal.

Își luă avânt, inspirând o cantitate îngrijorătoare de aer dintr-o dată, și rosti cu un ton sfârșit:

— Asta nu se poate!

— Eh, pe dracu! făcu Mark zâmbind amuzat. Da' de ce zici asta?

— Cu tot respectul, eu nu mă bag peste munca Poliției. Camera e sigilată, înțelegeți...

— OK, bătrâne, nu te mai agita, spuse Frank, bătându-l voinicește pe spate. Nici o problemă.

Mark se uită mirat la colegul său, neînțelegând de unde venea subitului lui interes pentru cheia unei camere în care abia fuseseră, și bănuie că îl supusese pe bietul recepționar la o probă de fidelitate. Se convinsese, cu această ocazie, că recepționarul nu era încă dispus să le acorde un sprijin total.

Lucrau de suficient de mult timp împreună ca să știe că partenerul lui nu făcea gesturi gratuite, cel puțin în relația cu alți bărbați, în timpul unei anchete, așa că nu insistă.

*

* *

„Jocelyn Sistro” era un mic local cu un aer teribil de franțuzesc. Atât de franțuzesc că părea aproape ireal de autentic. O încăpere imensă, compartimentată cu grijă și părând un loc ideal de întâlnire pentru slujnicuțele din cartier și băieții de casă de la băcănii.

În același timp însă, pe pereți erau atârinate o sumedenie de tablouri, cu un aer ușor avangardist, însă de bună calitate, dovadă că patronul era un mare iubitor al artelor plastice, așa cum dă bine unui proprietar de bar situat în Montparnasse.

În fața intrării, dincolo de un aparent labirint de măsuțe și separeuri, se vedea teigheaua lată a barului.

Și, ca impresia de autentic să fie și mai pronunțată, ochiul expert al lui Frank desluși, cocoțată pe un scaun înalt, o bucată originală de franțuzoaică suplă și sofisticată.

— Hopa! spuse el, luându-și avânt. Posibilă furnizoare de săruturi franțuzești în original, ușor stânga, la ora 11, în față.

Mark se întoarse spre colegul său, cu un zâmbet în care se amesteca o ușoară condescendență cu o poftă stăpânită de înjurătură groasă.

— Iar o iei pe câmpii, ai grijă!

Nu mai așteptă să fie înjurat de matahala de lângă el și porni, cu un pas elastic și sigur, spre făptura diafană care se uita fix într-un pahar cu vin roșu.

— Îmi permiteți să-mi verific puținele cunoștințe de limba franceză încercând să descriu cât mai precis distinsa dumneavoastră frumusețe? spuse el, postându-se în fața femeii și arborând zâmbetul numărul 12: "pentru femei franceze care se găsesc în bar și au un pahar de vin roșu în față".

Femeia zâmbi, încântată de modul de abordare, probabil, dar mai ales de felul în care arăta acel american, care nici prea sărac nu părea.

O privire rapidă peste hainele și pantofii bărbatului din fața ei îi dădură coordonatele necesare și suficiente pentru a accepta să flirteze de două degete.

Frank luă tăcerea femeii drept o acceptare tacită, ceea ce și era, de altfel.

— John Smith, la dispoziția dumneavoastră și a frumoasei dumneavoastră limbi... cea franceză, la ea mă refer, deși sunt sigur că și cea proprie e foarte atrăgătoare.

— Hm, John Smith! Ce convenabil! Și ce face domnul Smith, să zicem așa, în umilul nostru bistro? Pare mai curând genul Hilton sau Marriott.

— Simple aparențe. În sinea mea sunt un artist. Și el e colegul și prietenul meu, dacă înțelegi ce vreau să spun, adăugă Frank, pentru convingerea femeii, arătând spre ponositul Mark, care se așezase tacticos pe un scaun și răsfoia interesat meniul.

— Eh, da! Dacă o iei așa, s-ar putea să te cred, spuse femeia, privind ușor înspăimântată spre silueta de hipopotam obez a lui Mark. Eugenie! adăugă ea, întinzând o mână cu încheietura atât de fină încât lui Frank îi fu teamă să o apuce prea tare să nu o rupă. Sculptoriță.

— Mă mir și nu mă mir în același timp, spuse Frank.

— Cum așa?

— Era firesc să fii artistă, locul, orașul, frumusețea ta răpitoare și aerul boem... dar sculptor? Cu încheieturile acestea?

— Sunt suficient de puternice să țină ciocanul, spuse Eugenie, sorbind o gură de vin din pahar și privindu-l grăitor pe sub sprâncenele lungi pe bărbatul din fața ei.

Frank se simți trecut de un fior rece și unul cald în același timp, dar se pricepea suficient de bine să disimuleze acest tip de stări.

— Pot să te servesc cu un pahar de vin? Presupun că cu whisky-ul... mai ușor pe aici, nu?

— Nu sunt foarte mulți care să folosească "apa de foc" prin preajmă, asta nu înseamnă că nu dispunem de ea.

— Sunt convins că dispuneți de absolut tot ce e necesar, simți Frank că e rândul lui să folosească înțelesuri multiple în conversație.

— Și cu ce treburi pe la noi, totuși?

— Hm... nimic deosebit, anchetez o crimă, din partea unei societăți de asigurări... plictiseala cotidiană. Dar patronul de aici pare un mare iubitor de artă, sau mă înșel?

— Crimă? Olala! Pasionant! Da, se poate spune și așa, e un artist și un mecena, în același timp. Și ce crimă, dacă nu e secret?

— Nu e. De altfel a fost în toate ziarele, poate ai aflat deja. Dublul asasinat de la hotelul "Place de la Concorde".

— Ah! Cum să nu. Cine nu a auzit? Îngrozitor! De altfel Roger, un angajat al hotelului, e chiar acum aici. Obişnuiește să vină des și să joace cărți cu Mulot, patronul. E la masa aceea, din spatele prietenului tău.

Frank întoarse capul și zări doi bărbați stând concentrați în fața unei mese pe care se găseau câteva jetoane pentru poker. Nu îi fu greu să îi deosebească pe cei doi, întrucât unul era îmbrăcat în livrea hotelului, iar celălalt, deduse el cu ușurință, trebuia să fie patronul Mulot. Un tip uscățiv, cu o pereche de ochelari rotunzi, a la John Lennon, și cu un costum foarte elegant, la trei rânduri, de culoarea oului de rață.

— O să mi-o iei în nume de rău dacă o să mă așez puțin la masa lor, ca să schimb două vorbe cu ei?

— Dacă te mai întorci, nu, zâmbi promițător Eugenie.

În timp ce Mark mânca de zor - pentru că dezavantajul necunoașterii limbii lui Baudelaire îl ținea la masa care se umpluse deja cu exemple ale rafinatei bucătăriei franțuzești -, Frank se apropie hotărât de masa celor doi jucători.

— Eh, Mulot! spunea Roger, extrem de satisfăcut. Se pare că azi nu e tocmai ziua ta. Mai facem un rând?

— Nu. Cred că a fost suficient pentru ziua de azi. E important să știi când să te ridici de la masă, e cea mai bună lecție pe care mi-a băgat-o tata în cap.

— Acum... dacă îl aduci și pe bătrânul Mulet în discuție și vreo două mătuși, poate îți înapoiez și banii pe care tocmai i-am câștigat, nu crezi?

— Roger, eu te sfătuiesc să nu fii obraznic și să nu uiți că te-am ajutat când îți ardea buza. Stai liniștit, n-am de gând să cer banii pierduți cinstit la masa de joc. Dar nu te întinde mai mult de atât!

Și Mulet se ridică de la masă, cu un aer calm, exact când Frank ajunsese în dreptul lor.

— Pot să mă așez eu, pentru o partidă? întrebă el, străduindu-se să vorbească o franceză cât mai puțin corectă, pentru a-l stârni pe Roger, în evidentă foame de arginți.

— Oh! Un domn american! Ce să spun? făcu Roger pe indecisul. O partidă cu unul din nația care a dus pokerul la rang de artă... Mai că nu m-aș încumeta! Dar ce-o fi o fi, în fond, chiar dacă pierd, poate am ocazia să învăț de la un maestru, nu?

— Eh, să nu exagerăm acum. Mai joc și eu cu mama și cu prietenele ei, din când în când. Sume mici, nimic extraordinar.

— Măi să fie, se, minună Roger, scărpînându-se de zor în ciuful roșcat din creștetul capului. E seara oamenilor cu rubedenii azi.

Începură să joace și lui Frank nu îi fu greu să observe că Roger trișa cu nonșalanță. Îl lăsă să se bucure de câteva mâini câștigătoare și începu să discute cu el, cu un aer distant și indiferent, în timp ce părea total concentrat de cărțile pe care i le servea hamalul.

— Lucrezi la un hotel, cumva?

— De unde știi? tresări mirat Roger, apoi își aminti că rămăsese îmbrăcat în livrea. Ah, asta, spuse el, arătând spre uniformă. Da, lucrez printre altele și la un hotel. Dar m-aș cam căra. Nu e exact locul care să-mi permită să-mi schimb iahtul cu unul mai performant, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Eh, dacă joci la fel de bine mereu, poate că nici nu mai ai nevoie de serviciu, nu?

— Nu joc bine. Am noroc chior în seara asta.

Frank zâmbi și îl prinse brusc de mână.

— Ai noroc cu un chior, vrei să zici, nu?

Roger se trase cu scaunul în spate, încercând să scape de mâna fermă pusă de Frank pe mâneca lui dreaptă.

— Ai înnebunit?

— Deloc, spuse Frank foarte calm, extrăgând cu pricepere două cărți din mâneca largă a uniformei lui Roger.

Acesta se înverzi brusc și se muie tot, deodată.

— Calmează-te! N-am de gând să îl anunț pe domnul amabil de adineaori care e motivul adevărat pentru care stai cu livrea de la hotel și în timpul tău liber. Mai mult! Nici banii pe care mi i-ai "câștigat" nu am de gând să ți cer înapoi.

— Și ce vrei atunci? Ești vreun poponar de-ăla dezaxat? Să știi că prefer....

— Relaxează-te, te rog! Chiar dacă aș fi unul înrăit, nu ești genul meu, fără supărare. Dar nu sunt! se grăbi Frank să adauge, pentru a nu lăsa loc de interpretări. În schimb vreau niște informații.

— Hopa, se relaxă de-a binelea Roger. Așa mai vii de acasă. Vrei să afli câte ceva despre clienții hotelului... averi, bijuterii, chestii?

— Aproape adevărat. Dar nu cei vii mă interesează.

La auzul acestor vorbe lui Roger îi dispăru buna dispoziție care abia îi revenise.

— Nu știu ce vrei să spui.

— Hai, lasă prostiile. Știi exact ce vreau să spun. Cine era individul cu care ai stat la bar în seara aceea? Și ce era în plicul primit?

— Era un individ care îmi datora niște bani de la o partidă de poker. Nici nu știu prea bine cum îl cheamă. Am spus asta Poliției, de altfel, așa că aș vrea să mă lași în pace.

Făcu gestul de a se ridica de pe scaun, însă privirile îi fură atrase de un individ care tocmai intra pe ușa localului și păli.

Frank observă acest lucru și întoarse capul imediat spre locul în care privise, pentru câteva fracțiuni de secundă, Roger.

Un individ voinic, cu un nas de boxer și o mustață bogată își rotea privirile prin local. Îl zări pe Roger și păru mulțumit pentru o secundă, apoi îl observă și pe Frank și privirile lor se intersectară pentru scurt timp.

Se întoarse rapid și ieși pe ușă. Frank nu avu nevoie de multe raționamente pentru a înțelege despre cine era vorba în propoziție. Puse o mână pe spătarul scaunului și se aruncă peste masă, repezindu-se spre ușa localului.

— Eu înțeleg că ți-e foame tot timpul și că trebuie să te refaci după cine știe ce psihoze ai suferit în Coreea din cauza mâncării, dar dă-o dracului de treabă! Nici chiar așa! Îi strigă Frank furios colegului său, când se întoarse din inutila lui cursă pe străzile îmbârligate ale cartierului boem.

— Pot să aflu care e motivul supărării tale? se uită candid la el grasu, în timp ce împingea în gură o bucată imensă de brânză mucegăită. L-ai prins pe așa-zisul asasin?

— Adică ai văzut? se miră la culme Frank. Asta-i bună! Stai aici și bagi în tine?

— Doar n-ai fi vrut s-o iau eu la goană după el! Eu am fugit destul pentru țară, acum e rândul vostru, al tinerilor. Ca să nu mai vorbesc că nu pari să fi avut cine știe ce succes, așa tânăr și sprintar cum te afli. Fac pariu că pe juna de la bar nu o ratai, la o adică.

Frank trase aer adânc în piept, ca să se calmeze, și se așeză zdrobit pe scaunul împins în direcția lui în scârbă, cu piciorul, de către Mark .

— L-am ratat, fir-ar să fie! Așa o încolăceală de străzi aici... Și e noapte. Offf! M-am împiedicat de un clochard, un vagabond de-al lor, care dormea pe jos. M-am ridicat imediat, dar dăduse deja colțul. Când am ajuns în locul unde l-am văzut ultima dată... nici urmă. Și o bifurcație de patru străduțe. Pe care s-o iau mai întâi?

— Dreapta? încercă Mark să anticipeze.

— Am ales dreapta, că nu-mi plac comuniștii. Am ajuns la o stradă mai măricică, pe unde tocmai trecea un tramvai. Poate a scăpat cu el, poate că era pe celelalte străduțe... nu știu. Dar nu ai fost în stare nici măcar să îl oprești pe pehlivanul ăla de Roger?

Mark îl privi disprețuitor pe tânărul său coleg. Se șterse meticulos la gura plină de grăsimile ultimelor trei fripturi și se ridică încet în picioare. Se mai uită o dată, tăcut, la Frank, de la înălțimea celor doi metri și zece pe care îi deținea cu mândrie de atâta amar de ani.

— Ehei, tinere, încă nu ai mâncat suficient la viața ta ca să pui asemenea întrebări. O ștersese pițiflengerul, dar a avut ghinionul ca drumul lui să treacă peste piciorul meu întins și s-a împiedicat, săracul!

— Și unde e, în cazul ăsta?

— L-am rugat pe amabilul amic al artelor frumoase să-l depună într-o debara undeva, până își revine. Între noi fie vorba, și el și juna au urmărit cu un interes evident întreaga scenă și cu un calm surprinzător. Nu li s-a clintit nici un mușchi pe față când te-au văzut sărind ca o căpriță peste mese, de parcă li se întâmplă în fiecare zi așa ceva. Dar asta e o altă poveste.

— Să-și revină? Păi așa rău a căzut?

— Nooo! Era chiar vioi. S-a ridicat și se pusese iar pe fugă, ca o jucărie cu arc. A trebuit să-i dau două palme, de liniștire. Dar cred că am pus prea multă putere de convingere în ele. Noroc că patronul nu a reacționat prea elegant când i-am adus la cunoștință faptul că amicul lui îl cam trișa, și a fost cooperant.

— Ai văzut și că trișa? se minună Frank de agerimea colegului său.

Acesta nu îi răspunse, considerând mirarea lui Frank aproape un afront.

— Dar ce-o fi cu dobitocul? spuse el. Mă așteptam să înceapă să bată cu pumnii în ușă până acum.

Se îndreptă tacticos spre ușa care se găsea situată în spatele tejghelei, făcându-i, în același timp, semn lui Mulot să-i deschidă.

Acesta se execută cuminte, deschise ușa și duse mâna în stânga, pe perete, pentru a aprinde lumina.

Un strigăt scurt urmă momentului în care Mulot își aruncase ochii în încăperea ce ar fi trebuit să conțină trupul leșinat al hamalului.

Mark, Frank și Eugenie tresăriră uimiți. Frank fu cel mai agil și ajunse primul în încăperea cu pricina.

Roger stătea liniștit, după toate aparențele, așezat cuminte în fund, rezemat cu spatele de zid și cu o privire tâmpă în ochi. Toate erau la limita normalului, Roger nedând urme de priviri inteligente nici înainte. Amănuntul care îl făcuse pe Mulot să ție consta în locul de unde priveau ochii lui Roger. Capul lui se găsea în poală. Și ținea, nu se știe de ce, o monedă între dinți.

Capitolul IV

Poliția se dovedise suficient de promptă. Însă cei doi agenți americani nu mai aveau mare nevoie de constatările ei. Încăperea în care îl pusese Mark la păstrare pe Roger cel fără cunoștință servea de depozit și mai beneficia de o ușă, care dădea în stradă, ușă prin care se făcea aprovizionarea. Era evident că cineva intrase pe acolo și scăpase de martorul incomod.

— Eh! făcu Frank satisfăcut. Tot mai crezi că mustăciosul nu are nici un amestec?

— Mda! spuse Mark, ușor descumpănit. Ar cam trebui să îți dau dreptate, prea se leagă toate. Tu ai alergat după el, el s-a învârtit pe străduțe și, pentru că e un vizionar, a știut că eu l-am doborât pe amicul Roger și l-am depozitat în această încăpăre, nu?

Și a venit frumos și i-a luat gâtul, neputându-se gândi că e prea de tot și că toți se vor gândi exact el. Știi ce, eu cred că mustăciosul tău vrea să fie prins, și fuge de noi la mișto!

— OK, OK! opri Frank valul de sarcasm al colegului său. Recunosc că nu am nici cea mai mică idee despre traseul lui, sau despre modul în care a aflat că Roger e aici. Și totuși, mi se pare principalul suspect.

— Eu spun la fel. E suspect. Nu principalul, dar deocamdată singurul. Și îți mai spun ceva. Cel care l-a ucis pe Roger se găsea în bistro, după ce ai fugit tu după mustăcios, și a văzut toată scena. Poate venise chiar cu gândul de a-i face felul lui Roger, dar aștepta momentul. Și eu i l-am oferit.

— Mulot? Eugenie?

— Exclus! În primul rând, i-am avut tot timpul în ochi. Nu s-au mișcat de la bar. Cu excepția celor două momente, evident. Când l-am cărat aici pe răposatul și când a mers înaintea noastră să ne deschidă. Iar juna, nici pomeneală. Asta e treabă de bărbat. Sunt sigur de asta. Și, la fel cum am spus, am avut-o în ochi mereu.

Frank stătu un moment calm, un calm încordat, ca al ogarului care simte prada în pădurice, apoi explodă:

— Am o idee!

— Bună idee! spuse Mark, zâmbind

— Nu, serios, chiar mi-a venit o idee.

Și se duse glonț spre Eugenie, care tocmai terminase de explicat cu lux de amănunte polițiștilor ceea ce apucase să vadă.

— Eugenie, iubirea mea pariziană. Promit o seară de neuitat în cel mai în vogă restaurant parizian dacă îmi dai o mână de ajutor. Pentru tine nu cred că e mare lucru, pentru mine e fundamental.

— Eh, dacă mă rogi atât de frumos, spuse ea, zâmbind cochet și intrigată în același timp. Cu ce pot să recompensez generoasa propunere?

— Tu l-ai văzut pe tipul cu mustață după care am alergat eu, nu?

Zâmbetul lui Eugenie dispăru pentru câteva fracțiuni de secundă, însă reveni urgent pe figura-i distinsă.

— Și nu o singură dată.

— Cum adică nu o singură dată?

— Păi îl cunosc. Am vorbit de câteva ori. Era interesat de niște... să le zicem cunoștințe de-ale mele.

Frank se așază moale pe scaun, nevenindu-i să creadă. Îi făcu semn și lui Mark, să se apropie.

— Mark, ia vino până aici. I-auzi ce zice domnișoara. Cică îl cunoaște pe mustăcios. Și despre ce cunoștințe este vorba?

Eugenie zâmbi superior, conștientă de reacția pe care o va stârni în momentul în care va destăinui numele cunoștințelor ei.

— Frații Swift!

— Ce??? sări Mark ca ars. Care frați Swift?

— Cei care au fost asasinați în hotelul „Place de la Concorde”.

— Păi îi cunoșteai? întrebă Mark, uluit

— Păi erau frați? întrebă, în același timp Frank.

— Ha, ha! râse cristalin Eugenie. Și eu cui să răspund mai întâi? Pentru John: da, eu așa i-am cunoscut, ca frate și soră. Pentru domnul... prietenul lui John...

— Mark, spuse acesta grăbit, prea stupefiat de ceea ce auzea ca să se mai gândească la un nume inventat.

— Așa, pentru domnul Mark... răspunsul cred că e evident. Mai precis, pe el îl cunoșteam ceva mai bine, pe John. Mi-a făcut curte un timp. Dar nu era un om de încredere. Mințea cu prea mare ușurință. Se dădea drept artist american sărac și a încercat să scoată ceva bani de la Mulot, într-o vreme. Dar Mulot nu e prost, altfel nu făcea avere. Apoi a început să ne amețească cu o mare sumă de bani pe care urma să o primească din America. Ba era vorba de o moștenire, ba era vorba de afacere... Se cam încurca, când se îmbăta.

— Stai așa! spuse Frank, ale cărui socoteli nu se potriveau deloc cu ce spunea femeia. De când îi știi?

— Păi să tot fie un an de zile, poate chiar mai mult. Sora lui... mă rog, erau cam apropiați pentru niște frați de sânge, dar în fine, asta e o altă poveste, ajunsese să se învâртеască în niște cercuri foarte sus-puse. Era amanta unui mare bancher, Henry Delon, dacă nu mă înșel.

Cei doi detectivi schimbă priviri înmărmurite.

Nu le venea să creadă urechilor.

— Adică povestea Sophiei era o păcăleală integrală? se întreabă Frank, mai mult retoric.

— Cine e Sophia? întreabă Eugenie, cu un aer ușor înciudat

— Nu contează, i-o tăie Mark, scurt. Poliției i-ai spus ce ne-ai spus și nouă?

— De ce? spuse ea, sincer mirată.

— Ca să îi ajuți la rezolvarea crimei, nu?

— Nu știu cum sunt poliștii voștri, însă ai noștri sunt niște porci. Nu intenționez să îi ajut în nici o circumstanță!

— Mda, spuse Frank, gânditor. Poate e mai bine. Ce voiam să te rog. Spuneai că îl știi pe mustăcios și că te-a întrebat despre cei doi "frați". Știi și cum îl cheamă?

— Știu ce mi-a spus: Rabelais, Jacques Rabelais. Detectiv particular! Ah, și încă ceva, poate că v-ar fi de ajutor. Eu nu i-am cunoscut pe cei doi Swift sub numele ăsta. Chiar m-am mirat când am citit amănuntele din ziar și le-am văzut pozele, chiar și așa... decapitate. Pe vremea când umblau pe aici, că au dispărut complet de vreo lună, se recomandau ca frații Austin. Martin și Elisabeth Austin.

Scăpaseră ușor de poliștii care ajunseseră cu interogatoriile din bar la ei, tocmai la sfârșit. Se prefăcuseră beți morți și total necunoscători ai limbii franceze. Nu mai aveau nevoie, deocamdată, de sprijinul lor, și nu avea rost să se încurce.

Noutățile îi răvășiră însă complet.

Minciunile Sophiei, ale celor doi frați sau iubiți sau ce vor fi fost ei, le puneau toată afacerea într-o cu totul altă lumină.

Iar mustăciosul, care se dovedise un detectiv particular... Erau siderați.

— Evident că în toată încrengătura asta e posibil să mai existe multe minciuni pe fir, spuse Frank, încă bănuindu-l pe mustăcios de crimele abominabile.

— Normal. E posibil ca inclusiv juna să ne fi servit niște gogoși cât roata carului. Bă, ce mă enervează anchetele astea pe teritoriu străin! Mai ales în Europa. Ăștia sunt toți niște ciudați! Dacă mustăciosul e detectiv particular însă, îmi mai confirmă din ipoteze.

— Dar de ce, detectivii particular nu pot săvârși crime? îl întreabă Frank, ironic.

— Cum nu! Dar îmi place să cred că, oricât de prost detectiv ar fi, nu ar fi făcut chiar atâtea greșeli și nu ar fi lăsat atâtea urme. Prea a vorbit cu toți! Deja era suspect de vizibil și pentru un neofit. Pentru un specialist, deja e peste măsură.

— Păi n-o să fie prea greu de aflat asta, nu?

— Cum?

— Dacă chiar e detectiv și dacă într-adevăr îl cheamă Rabelais, atunci e persoană publică și juridică pe deasupra, nu?

— Exact, sări Mark din scaun, încântat. Îl găsim în orice anuar cu servicii.

— Azi? întrebă Frank, necăjit de perspectivă. Ne-o ajunge și nouă. Că nu trebuie să rezolvăm cazul într-o singură zi, ce dracu? Abia am ajuns.

— Ai și tu dreptate, spuse Mark. M-a zăpăcit diferența asta păcătoasă de fus orar. Dar stai liniștit, că nu pare să fie un caz pe care să-l descurecăm prea repede. Presimt că e tare, tare încurcat. Hai la hotel!

— Ce vorbești, Franț? se eschivă brusc Frank. În Paris, să dorm singur? Ce-am înnebunit? Mergi tu la hotel. Eu i-am promis frumoasei Eugenie o cină copioasă la cel mai șic restaurant din capitală, și cred că am simțit oareșce promisiuni nerostite și din partea ei.

— Offf! Presupun că orice apel la rațiune și odihnă e inutil, în acest caz, făcu Mark, resemnat.

Îl cunoștea prea bine pe amicul său ca să știe că numai în împrejurări extraordinare era dispus să doarmă singur în pat.

— Și nu uita, continuă Frank cu justificările, deși știa că nu mai e nevoie, eu încă nu am mâncat. Tu, de când ai ajuns aici, bagi în tine că și cum ți-ar fi frică de ziua de mâine. Ai profitat de faptul că nu le ai pe astea cu limba și m-ai lăsat pe mine să țopăi ca un ied beat în toate direcțiile.

— OK, OK! Fie cum zici tu! Dar ai uitat că dormim în aceeași cameră? Asta în cazul în care a apărut juna Sophie, ceea ce tare m-ar mira, între noi fie vorba.

— Eh! făcu Frank, prefăcându-se resemnat. O să dorm la Eugenie în stradă, dacă ea acolo doarme. Nu-ți face griji. Mâine sunt ca nou, indiferent ce-o fi să fie!

*

* *

Cina la restaurantul cu blazon unde îl dusesese Eugenie nu reușise să-i trezească cine știe ce sentimente. Poate și pentru că mâncase cam cu noduri bunătațile pregătite cu atâta risipă de talent de sofisticații bucătari ai localului.

Însă bunătatea cea mai apetisantă stătea în fața lui, și îl împiedica să savureze cu grijă aromele care îi explodau în palatul bucal.

Femeia îl privea cu ochi arzători, iar Frank simțea cum pasiunea din ochii ei i se strecoară tiptil și îl mângâie suav pe după urechi, coborând treptat, ca un fluviu de lavă, peste piept și adunându-se toată, ca un lac de foc, în pantaloni.

Încă dinainte de desert își spusese toate cele necesare pentru a ști exact ceea ce avea să urmeze în acea noapte.

La un moment dat, când Frank îi luase mâinile - incredibil de fine pentru cineva care lucra cu ciocanul și dalta - în mâinile lui, ea se descălțase discret și ridicase cu laba piciorului până sus, unde penisul lui era deja în stare de asalt.

— Îți place mâncarea noastră? întrebuse ea, cu o voce catifelată ca o mângâiere cu limba pe scrot.

— Sunt sigur că desertul mă va face să o uit, spusese el, apucându-i cu delicatețe piciorul gol și mângâindu-l tandru.

Nu mai știa când plătiseră nota și cum ajunseseră în mansarda ei boemă, situată în imediata apropiere a restaurantului ales, se pare, mai mult pentru poziție decât pentru rafinamentul lui culinar.

Eugenie deschise ușa cu greu, fiind deja pe jumătate goală și îmbrățișată cu patimă de vigurosul american."

Își aruncă pantofii cu o mișcare ce părea plină de ură, ca și cum nu-și mai dorea niciodată să îi poarte și spera să se spargă în bucăți la contactul cu pereții.

Mergând cu spatele, femeia se opri numai când simți dunga patului iovindu-i pulpa.

Se lăsă moale pe pat, trăgându-l peste ea pe Frank. Mișcarea descendentă a acestuia nu se opri, ci continuă, ajungând cu capul, ca din greșală, între coapsele ei puternice. Mirosea a preerie virgină, ce așteaptă caii sălbatici să o răscolească. Bikinii ei roșii ascundeau labiile largi, ca niște buze răsfrânte de negru. Îi îndepărtă cu o mișcare nervoasă, rupându-i cu precizia unui neurochirurg și forța unui fierar.

Răscoli spațiul ușor umed și mătăsos cu nasul, mai întâi, adulmecând mirosul de femeie plină de pofte cum adulmecă ogarul potârnichea pe ouă.

Mâinile lui intrară sub fesele lui Eugenie și se înfipseră în ele ca două gheare de oțel folosite pentru a ridica bușteni în defrișările ecuatoriale.

— Așa, puiule, răvășește-mă cu forță! Nu-mi plac atingerile precaute, gemu femeia, apucându-l cu determinare de păr și împingându-i capul tot mai adânc, până când Frank simți că nu mai are pe unde să respire.

Făcu un efort să-și scoată fața din vaginul ei, care creștea în temperatură cu repeziciune, și, parcă pentru a nu-i da prilejul să repete figura, își îndesă două degete rășchirate în ambele orificii aflate la îndemâna lui.

— Acolo, iubirea mea! Nu lăsa nimic nefolosit.

Nu îl mai apăsa pe cap acum. Se întinsese ca un arc și își apucase sânii cu palmele, săltându-i cât mai sus, strângându-i ca și cum ar fi vrut să scoată lapte din ei.

— Tare, intră tare! Nu îți fie milă. Ah! Încep să nu mai am răbdare. Iau foc și e prea devreme. Lasă-mă să ți-o iau în gură, lasă-mă să o simt între buze și să o încolăcesc cu limba, să-mi rotească capul în timp ce o înghit, să o simt cum îmi intră, până mă sufoc, în gură.

Frank se găsea pe teren străin. Era oaspete și în țara ei și în mansarda ei și, mai nou, chiar și în ea. Nu putea să nu respecte aceste dorințe. Abandonă lucrul în subsol și se ridică în picioare.

Cu mișcări sigure, își scoase cureaua și își desfăcu fermoarul. Își coborî pantalonii și chiloții numai până pe coapse, eliberând monstruosul stindard al mândriei americane, spre stupefacția fericită a lui Eugenie, care se simțea ca și când ar fi câștigat lozul cel mare.

— Oh... pe Michelangelo!... Nici n-am avut curaj să sculptez așa ceva la vreunul dintre nudurile mele, ca să nu fiu acuzată de vederi science-fiction, spuse ea cu o ultimă suflare, după care se repezi cu gura, parcă pentru a vedea cât poate să înghită dintr-o dată.

Cu mâinile amândouă apucă fesele tari ale bărbatului și le strânse până simți că îi intră complet unghiile în carne. Dacă nu reușea să o înghită toată, măcar să-și bage unghiile până la capăt.

Însă Frank nu mai simțea durerea. Simțea doar nevoia urgentă să o pătrundă pe femeia aceea lacomă, s-o facă să geamă. O împinse în pat și o întoarse într-o rână. Îi ridică piciorul și o apucă temeinic cu o mână de ambii săni.

Apoi intră viguros în vaginul ei pulsând, fără milă și fără remușcare.

Punct ochit, punct lovit! Femeia începu să strige cum strigă spaniolii la coride: ole!

— Așa, brută! Fă-mi-o varză! Zdrențuiește-o! Anihilează-o!

Loviturile de șolduri ale bărbatului veneau cu o cadență care ar fi făcut un Kalașnikov să semene cu o praștie.

Eugenie rămăsese fără cuvinte, fără exclamații. Nu mai putea articula decât gemete. Sunete seci, și scurte, venite din străfunduri și împinse parcă afară din ea, fără voia ei, la fiecare lovitură care îi străpungea trupul ca un bară de fier înroșită în foc.

— Frumoasa mea... șuieră Frank... dacă nu te întorc, termin!

Și nu așteptă să primească vreun răspuns. Cu o mișcare hotărâtă, o prinse și o răsuci. Eugenie era culcată pe burtă acum și vergeaua noduroasă a americanului îi străpunse necruțătoare anusul.

Ea rămase surprinsă. Excitarea era atât de mare că nici nu apucă să simtă usturimea ce o străbătea cum străbate un tren de mare viteză un tunel din Alpi.

Instinctiv, își apucă fesele și le trase într-o parte și într-alta, pentru a facilita accesul. Era o mișcare clasică, numai că acum era tardivă.

— Mi-ai citi gândurile, fiară! spuse ea, râzând isteric. Ai intrat ca într-o gară părăsită. Tare... Și mai tare! Să ardă! Ah... simt că mor și renasc, că leșin și renasc.

Măinile lui Frank o strâneau de șolduri și o trăgeau înspre el.

— Mă umpli toată, mă umpli toată! strigă Eugenie, parcă mirată, parcă disperată, parcă încântată. Vin!... Doamne... cum vin! Simt că mă dezintegrez, acum, acum, acum! Aaaaaaaaaaaaaah! strigă ea, iar strigătul ei se izbi de toți pereții, reverberând până în cel mai ascuns colț.

Reacția femeii îl impulsionă și mai tare pe Frank, care mai împinse de două ori cu putere și apoi se cabră. Sperma țâșni fierbinte și acoperi fesele femeii, care părea lipsită de cunoștință.

Rămaseră fără cuvinte, fără să rostească nici un sunet mult timp. Frank simțea cum toate rotunjimile lui Eugenie i se imprimă în carne. Fesele ei se mulaseră pe pântecul său, în timp ce penisul lui, încă erect, își găsisese un culcuș comod între ele. Călătoria lui la Paris începea bine și merita efortul.

Mark se trezi la prima geană a zorilor. Era un obicei pe care îl urâse mult timp și de care nu reușise să se dezbrace. Apoi, odată cu trecerea anilor, începuse să-i vină mai la îndemână așa. Își dăduse seama că numărul zilelor pe care avea să le mai apuce se reduce mereu, așa că nu mai resimțea nici un disconfort la gândul că stă treaz și atent la viață cât mai mult posibil.

Însă acea zi părea să nu semene cu vreuna dintre cele pe care apucase să le trăiască până atunci.

Când crăpă ochii, trebui să ciulească și urechile. Din baie veneau zgomote suspecte. Băgă mâna sub pernă și apucă revolverul, care nu îi lipsea niciodată din apropiere.

Se ridică în liniște, cu o sprinteneală pe care trupul său mătăhălos nu ar fi lăsat-o să transpară în ochii nimănui.

Se apropie tiptil de camera de baie și lipi, prevăzător, urechea de ușă.

Se auzea apa curgând la robinet și un zgomot de frecare.

Ce dracului? se miră Mark.

Ridică țeava revolverului spre tavan și împinse cu grijă ușa, aruncând, în același timp, o privire rapidă în interiorul sălii de baie.

În fața oglinzii, zâmbind mulțumit și frecându-și de zor dinții puternici și orbitor de albi, stătea Frank.

— Oh, salut, șefu! Sper că nu te-am trezit eu! spuse acesta și scuipă spuma în chiuvetă.

Mark înjură gros și lăsă mâna cu revolverul să-i cadă flască.

— Asta nu credeam să o trăiesc vreodată! Cum de ești treaz la ora asta?

— Eh, șefu'... În caz că nu-ți mai amintești: uneori o partidă bună și epuizantă de sex e mai odihnitoare și revigorantă decât un somn. strașnic.

Mark se uită la colegul său cum se uită o mătă la un șoarece cu pene.

— Mda. Recunosc că partea asta nu mi-o mai amintesc. Cred că numai ție ți se întâmplă așa ceva, de altfel. Eh, acum că suntem amândoi în stare de funcționare... Înghițim ceva sănătos?

— Cum nu, șefu'. Mi-e o foame de aș mânca un lup. Vreo veste de la Sophie?

— Absolut nimic. Bagajul ei e nedesfăcut. Doar geanta de mână, în care presupun că-și păstra articolele de igienă și de pomadă este puțin răvășită, semn că a apucat să facă un duș, ceva, și abia apoi s-a gândit să dispară.

— Dar tu chiar crezi că a dispărut așa, de nebună, singură?

— Nu știu ce să cred. E suspect, oricum. Ai mai extras ceva informații din diva pariziană, sau doar pe tine din când în când.

— Tii! Ce-am uitat! se prefăcu Frank necăjit. Cred că deocamdată ne-a cam spus tot ce aveam nevoie, șefu', nu crezi? Să punem cap la cap informațiile pe care le avem, și mai vorbim noi mai târziu despre ea. Ar fi totuși o chestie oarecum interesantă. Se pare că Mulot, respectabilul patron, avea o legătură mai strânsă decât a lăsat să se înțeleagă Eugenie când a pomenit prima dată de acest subiect.

— Mai precis, te rog, mai precis.

— Mai precis nu s-a putut, șefu'. Fie fătucă - impecabilă la sex, apropo - nu ține încă să fie deschisă și la alte subiecte, fie nici ea nu știe prea multe. Tot ce mi-a spus era că, deși John nu a reușit niciodată să obțină o sponsorizare pentru așa-zisa lui operă - pe care, de altfel, nici nu a văzut-o nimeni -, a reușit să-l îmbârlige suficient de tare pe Mulot ca acesta să aibă mai multe întâlniri de taină cu cei doi frați, în scopuri secrete, deocamdată.

Mark ridică din umeri. Deocamdată nu cazul era primul pe ordinea lui de priorități. Ci stomacul.

Coborâra în sala de mese, dar nu înainte că Frank să găsească în anuarul cu adrese utile din Paris numărul de telefon și adresa lui Rabelais.

Abia ajunși în sala mică unde se servea micul dejun fură luați în primire de Emanuel, care se apropie de ei cu o mină îngrozită.

— Ați auzit ce s-a întâmplat cu bietul Roger?

— Da, răspunse Frank. Eram chiar acolo, absolut întâmplător.

— Terifiant! făcu tânărul. Să existe asemenea monștri în Paris, în zilele noastre? Cine ar fi crezut! Și eu, care îmi închipuiam că există așa ceva numai în filmele americane, fără supărare...

— Nici o supărare, tinere. Uite că există și la voi în ogradă.

— Pot să dau un telefon de aici de la voi? întrebă deodată Frank, după ce îmbucase la repezeală un croissant imens și răsturnase pe gât un pahar mare cu suc de fructe.

— Bineînțeles. Telefonul e acolo, la bar.

— Stai, măi omule, să mâncăm, unde dracu' te repezi cu noaptea în cap? se oftică Mark, văzând excesul de zel al colegului său.

Însă Frank nu îl luă în seamă și se îndreptă spre aparatul indicat de Emanuel.

Bătrânul hotărî să ignore mișcările prea vioaie ale junelui și șturlubaticului Frank și începu să își înghesuie pe un platou cât mai multe articole hrănitoare prezente pe masa de unde se servea bufetul suedez.

În timp ce se preocupa cu devorarea acestora, Frank se întoarse la masă cu o figură plouată.

— Nu răspunde nimeni la telefon. Nu știu de ce îmi închipuiam eu că o să am o convorbire matinală cu omul pe care l-am scăpat chiar și când îl aveam sub nas.

— Știi ce mă gândeam... spuse Mark, după un răstimp. Că nu ar trebui să ne ținem atâta de mână. Dacă tot ești așa de vioi, du-te tu și vezi dacă dai de marele detectiv, în timp ce eu fac niște investigații pe cealaltă linie de cercetare.

— Care "cealaltă linie de cercetare"? se miră Frank.

— Mi se pare cam dubioasă toată istoria asta cu Sophia și cu așa-zisa ei soră care a venit în voiaj de nuntă și așa mai departe. Și, cum nu sper să aflu mare brânză de la Poliția de aici, m-am gândit să fac niște verificări la New York, să vedem ce se știe despre juna Swift și ceilalți doi năpârstoci, Austin, parcă. Dau niște telefoane și ne vedem mai târziu, OK? În felul ăsta nici nu te mai foiești pe-aici, ca să-mi strici pofta de mâncare cu elanul tău tineresc.

— Ha, ha! Ca și cum ar putea cineva să îți strice ție pofta de mâncare.. Oricum, planul nu e idiot și marșez. Ținem legătura și ne vedem pe la prânz, tot aici. Dacă apare ceva, mă suni.

— Cu sunatul... numai în caz de mare urgență. Nu am chef să afle toți ce discutăm noi. Ține minte că suntem aici neoficial, dar telefoanele ne sunt ascultate de "colegi" la modul cel mai oficial.

— Nu e nimic, spuse Frank, zâmbind și plecând, după ce îi mai aruncă cu subînțeles: vorbim cifrat.

*

* *

Ajunse în cartierul dubios în care se găsea amplasată, conform anuarului, locuința, sau biroul, mai curând, al detectivului particular Jacques Rabelais.

Parisul se trezise la viață, iar străzile înguste mișunau de oameni preocupați.

Frank fu surprins să constate că lumea de aici nu era mult prea diferită de cea pe care o găsea în cartierele mărginașe din orașul lui natal, care nu dormea niciodată.

Numai clădirile erau construite cu mai mult gust, chiar și cele atinse tragic de uzura secolelor, sau mai ales acelea.

Nici curățenia nu era ceva de speriat. Puii de arăbeți se jucau cu mare dezinvoltură printre sacii de gunoi răsturnați pe stradă, iar frații lor mai mari îi aruncau priviri pline de ură, ca și cum n-ar mai fi văzut până atunci bărbați frumoși.

E un fel de Harlem aici, se gândi, cu surprindere, americanul.

Pătrunse în clădirea veche. Un hol micuț, cu o gheretă strâmtă în care își făcea veacul o babetă cu o față de bulldog ramolit. Deasupra gemulețului prin care i se întrezăreau zbârciturile și pungile violete de pe sub ochii trona o inscripție pompoasă: Consierge.

Ai dracului franțuji - se distrah Frank citind inscripția -, ce limbă au! Parcă spui ministru când spui: Consierge... O prăpădită de portăreasă, la să vezi cum se ia de mine ca bodyguardul lui Bush.

Spre surprinderea lui, singura grijă a momâii din spatele geamului murdar fu să îi arunce o privire disprețuitoare și amenințătoare, în același timp.

Frank o înregistrează ca atare și se îndreaptă spre cușca ascensorului, barată de un grilaj metalic din fier forjat extrem de sofisticat, o operă cam barocă pentru un utilaj totuși modern.

Dar pe acest artistic grilaj atârna o bucată de carton pe care o mână semidoctă scrisese: "Acensor sticrat!"

Hm... cam atât de spus despre civilizația pariziană de periferie, se gândi Frank, înciudat și amuzat în același timp... O minunăție de lucrătură ce adăpostește un utilaj modern care nu funcționează. Noroc că nu stă la etajul 130, ci doar la doi.

Se repezi cu pas elastic pe scara melc, ce fusese odată una monumentală și care acum servea drept loc de joacă și de alăptare pentru niște personaje tuciurii urât mirositoare.

— Hai să trăiești, boiarule! N-ai să lași și la baba niște euroi? Să mănâncă și gura la copiii mei ceva, trăiți-ar neamu', frumușațo, că tare bun ești de saltea!

Franceza chinuită, în care jumătate dintre cuvinte nu păreau să aibă nici un rost, îl surprinse pe Frank, care se opri câteva secunde și se uită atent la femeia ciudată care îl întâmpinase cu ele.

O față ca un pergament, niște haine ciudate, cu multe fuste puse una peste alta, înflorate și îngrozitor de murdare și de urât mirositoare.

Frank se gândi puțin și realizează că nu poate să identifice ciudata arătare mai mult decât s-o catalogheze ca fiind orientală.

Îi aruncă câteva monede pe care le găsi în buzunar și continuă să urce, boscorodit de zor de femeie, de bine sau de rău - asta nu putea ști, limba ei nefiindu-i accesibilă.

Ajunse pe palierul unde ar fi trebuit să se găsească apartamentul lui Rabelais, însă drumul îi fu barat de doi vlăjgani care păreau să provină din același trib urât mirositor ca și "doamna" pe care o miluise cu câteva secunde mai devreme.

Aceștia, însă, nu păreau dispuși să îi adreseze prea multe rugăminți. Extrem de slabi, cu hainele superuzate și pline de jeg, cei doi îi arătară o colecție impresionantă de dinți de aur, în același timp cu două bricege suficient de lungi pentru a-l străpunge pe Frank dintr-o parte într-alta a pieptului.

— Hopa! Băieți, ce e cu voi? Nu putem să ne înțelegem ca oamenii?

— 1-auzi, urâtania, cu ce propuneri idioate vine, spuse unul dintre ei, într-o franceză foarte aproximativă.

— Și nici nu provine din vecinătăți. Ce ești frumosule? Englez, elvețian?

— Cam așa ceva... dar ce e aici? Trebuie să mă prezint la intrare, sau cum? Și ce faceți cu cuiele alea în mână? Vreți să scrijeliți ceva pe pereți?

— E șmecher gagiul, spuse cel mai negru dintre cei doi tucurii. Bă, ție nu ți-e cald cu toți dinții ăia în gură? Nu vrei să-ți croiesc o aerisire? Hai... fii băiat cuminte și lasă la nenea Pardalian portmoneul.

— Pardalian, zici?! se făcu Frank că nu înțelege exact cererea. Să fii totuși francez?

— Nu pricepi, bă, să scoți portofelu'! sări și cel de-al doilea, mai agresiv de data asta. Cum zice fratele meu...

— Nici nu m.ă gândesc. Are o valoare sentimentală. L-am recuperat din mâinile unora ceva mai fioroși ca voi și de atunci m-am cam atașat de el. Dar vă pot lăsa în pace, dacă vă cărați mai repede din drumul meu, OK?

Cei doi se uită unul la altul, mirați și nevenindu-le să creadă ce auzeau.

Frank știa că următoarea lor mișcare va fi una de atac, așa că nu mai așteptă rezultatul schimbului de priviri. Cu o mișcare fulgerătoare îl lovi cu cotul în gât pe cel care se găsea mai aproape de el, direct în mărunțelul lui Adam. Acesta nici nu mai apucă să grohăie, și se prăbuși ca secerat pe marmura murdară.

Cel care rămăsese în picioare încremeni câteva fracțiuni de secundă cu cuțitul în mână. Nu se așteptase la așa ceva. Nu-l mai văzuse niciodată pe Pardalian căzând ca un lemn, după o singură lovitură. Ceva nu-i mirosea prea bine în toată afacerea asta.

Însă nu apucă să schițeze o altă strategie, nici de atac, cum se aștepta Frank, nici de fugă, cum se gândea el.

Urmă o mișcare rapidă a americanului, o lovitură năprasnică cu tocul cizmei exact sub bărbia nespălatului și acesta se prăbuși, la fel ca amicul său, din prima, fără mari zgomote sau comentarii.

Frank se uită cu scârbă la cele două rebuturi umane. Se aplecă și le luă cuțitele, pe care le aruncă apoi pe fereastră, în luminator. Pășii peste ei și se opri în fața ușii, pe care, pe o tăbliță, scria: Jacques Rabelais, detectiv privat.

Uite că am găsit, până la urmă, se gândi Frank, mulțumit de demersurile lui. Era a doua ușă pe culoar.

Sună, dar nimeni nu răspunse.

Hm, cred că e chiar mai bine așa.

Se uită cu grijă în stânga și în dreapta lui. Culoarul era pustiu. Numai trupurile lipsite de suflare ale celor doi găinari zăceau în capul scărilor.

Își scoase precaut din buzunar trusa de "chei speciale" și începu să umble, cu gesturi sigure, la încuietorea ușii.

În mai puțin timp decât îi trebuie unui negustor de dispozitive de tăiat lemnul să-și dea seama că nu poate să despartă în silabe cuvântul "tată", încuietorea cedă și Frank pătrunse în biroul lui Jacques.

În biroul nu mai mare decât camera lui de la hotel stăruia un miros greu de tutun de pipă.

Hm! se gândi Frank. Ori băiatul nu obișnuiește să aerisească niciodată în magherniță, ori nu e mult timp de când a trecut pe aici.

Drept în fața ușii era biroul propriu-zis, o piesă solidă, din lemn masiv, în spatele căruia se găsea un scaun, tot din lemn, capitonat cu o piele care începuse să-și dea obștescul sfârșit.

Nu îi prea merg afacerile domnului cu nume celebru, din câte se pare, fu primul gând care îi trecu prin minte lui Frank când se așeză pe scaunul rigid.

Observă cu grijă toate hârtiile de pe birou. Nu găsi nimic important, așa că trecu la sertare. Multe obiecte de birotică, diferite chitanțe vechi, dar nimic care ar fi putut fi legat de caz.

Unul dintre sertare era închis.

— Hopa! Să ne apropiem oare de cutia cu secrete a domnului Jacques Rabelais? se întrebă Frank, cu voce tare.

Își scoase din nou trusa de șperacluri. I se păru că aude un zgomot suspect deasupra sa, însă nu îi dădu atenție, punându-l pe seama vecinilor de la etajul superior. Nu stătu să calculeze că un etaj superior nu exista, clădirea având doar două etaje și, eventual, un pod mansardat.

Deschiderea încuietorii nu fu, nici de această dată, o adevărată piatră de încercare pentru îndemânaticul Frank.

— Ia te uită! spuse el când descoperi conținutul secret al sertarului. Agenda domnului detectiv! Cât de tâmpit să fii să îți ții agenda în sertar dacă nu ai de gând, să mai treci pe la birou? Sau domnul nu a avut niciodată această intenție?

Însă nu apucă să o răsfoiască, întrucât ușa se deschise și pe ea intră, cu o figură speriată... doamna cu care el și cu Mark avuseseră onoarea să-și încrucișeze traiectoria în secția de poliție, cea care își pierduse fiul, după toate probabilitățile.

Țipătul ei de groază, când găsi acolo un străin cotrobăind prin sertare, fu reluat cu și mai mare intensitate în momentul în care acesta, cu un gest reflex, scoase pistolul din haină și îl îndreptă spre ea.

— Liniștiți-vă, stimată doamnă! i se adresă acesta, cu o voce caldă și respectuoasă.

— Cine sunteți și cum ați intrat aici? Încercă femeia să își recapete stăpânirea de sine și să adopte un ton de bunică severă.

— Sunt Frank Cooper, agent CIA, și am venit aici să-l ajut pe fiul dumneavoastră să iasă dintr-o mare încurcătură, în care se pare că a intrat fără voia lui.

— Eu cred că ești un hoț împruțit și cauți bijuterii, nu vru bătrâna să accepte așa de ușor explicațiile tânărului. Nu o să găsești ce cauți și să știi că sunt prea în vârstă ca să mă mai sperii de jucăria aia din mâinile tale. Nici nu ai idee cu cine împărțim imobilul ăsta obosit.

— Am reușit să îmi fac o mică idee, vă asigur de asta, spuse Frank, punând la loc pistolul în tocul de sub braț.

Scoase o legitimație și se apropie de bătrânică, cu intenția evidentă de a o liniști definitiv cu privire la identitatea lui.

Abia ajuns în dreptul ei, se trezi în cărcă cu o namilă mustăcioasă, care căzu ca din cer asupra sa.

Se prăbuși, ca secerat, la podea. Vru să se ridice, însă văzu că o țeavă suficient de groasă cât să fie înspăimântătoare îi este așintită spre frunte.

— În locul tău n-aș face prea multe mișcări bruște, se auzi vocea groasă, profundă, în perfectă concordanță cu figura de dur a lui Jacques Rabelais.

Uite că la asta nu m-am gândit, își spuse, în sinea lui Frank, rămânând întins cuminte pe podeaua mirosind a lac.

Capitolul V

Mark se enervase de-a binelea din cauza încetinelii cu care se mișcau colegii lui de la New York. După ce îl luaseră serios la mișto că nu e în stare să se bucure de femeile și mâncarea din Paris și îl macină grija tot de pipițele din State, unul dintre colegi se îndurase de el și începuse să facă niște cercetări pe computer.

În timp ce aștepta răspunsul, bătrânul rinocer începuse să curețe conținutul minibarului din cameră, deși abia terminase de ingurgitat atâta mâncare la micul dejun încât cei din restaurant se găsiseră, pentru prima dată în istoria hotelului, în situația de a nu mai putea servi bufet suedez pentru cei care avuseseră proasta inspirație de a se trezi mai târziu.

Țârâitul telefonului venise ca o ușurare pentru Mark, care reușise să termine subțirile "provizii" găsite în frigiderul minuscule de sub televizor.

— Barosane, se auzi vocea subțire a lui Howard Anderson, am vești proaste pentru tine. Duduia Sophia nu figurează în baza noastră de date, în schimb apare un Austin John, ale cărui semnalmente corespund strașnic cu cele pe care ni le-ai furnizat tu cu atâta acuratețe.

— Și are vreo soră?

— Soră nu, da' un cazier impresionant are. Băiatul a stat mai mult printre zăbrele decât printre femei. E unul dintre dracii ăia mici care cresc între Bronx și pușcăriile din jumătate din statele Americii de Nord.

— Ce infracțiuni?

— Nimic major, un găinar mărunț, un hoț lipsit de noroc și, probabil, și de pricepere, dacă luăm în considerare numărul de capturări. A ieșit acum un an după ultima condamnare. Mai e ceva interesant. Soră-sa, cum spuneai, s-ar putea să fie, de fapt, o amică de a lui, care l-a vizitat destul de des în ultima perioadă petrecută la răcoare. A avut inclusiv regim de vizitatoare conjugală, semn că individul apuca să-și golească țeava de gloanțe cu sprijinul duduii.

— Mda, mormăi nemulțumit Mark. Și ne mai mirăm că se tem din ce în ce mai puțin de pușcărie! Mai rămâne să le ofere și gardienii câte un supt săptămânal la cerere și iată-ne în Paradis! Și zici că juna consoartă se potrivește cu semnalmente?

— Întocmai, bătrâne! Chiar și prenumele e același, Elisabeth. Bună bucată, după ce se vede în fotografia din ziarul la care ai făcut trimitere și pe care l-am găsit pe internet.

— Și de Sophia nu ai reușit să găsești nimic?

— Eh, să nu exagerăm acum. Cum să nu gălesc? Am spus doar că nu are cazier. Ba, mai mult, e o respectabilă profesoară de arheologie la Universitatea de Stat din New York. Văduvă! Tânără, văduvă și nu tocmai strâmtorată financiar, se pare.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Păi s-a căsătorit, ca orice fată deșteaptă, cu un milionar excentric și suficient de bătrân cât să nu o plictisească prea multă vreme cu prezența-i, care a și decedat, plin de bun simț, și i-a lăsat o avere considerabilă.

— Mda! OK, cred că nu mai ai nimic surprinzător să-mi spui, nu?

— Nu prea. Ah! ar mai fi ceva, nu știu dacă are vreo relevanță, dar dacă tot am dat peste, de ce să țin în mine? Cu puțin timp înainte de a muri, a fost înregistrată la Poliție o plângere a soților Woolf. Se pare că a avut loc o spargere.

— Interesant! Sau poate întâmplător. Și ce s-a reclamat, că a dispărut?

— Păi asta e mai ciudat, că au dat lipsă numai porcării, numai vechituri. Știi tu, drăcii din alea pe care noi doi nu dăm nici un ban și pentru care alții se omoară între ei. Antichități, monede, diverse obiecte de cult... asta în timp ce casa lor, bănuiesc, nu era dintre cele mai sărăcăcioase. Nu au reclamat să le lipsească nici bani, nici bijuterii, nici aparatură audio video, mă rog... ce lipsește de obicei cu asemenea ocazii.

— Deci a fost opera unui profesionist. E bine de știut. Eh, Howard, mulțumesc mult. Rămân dator.

— Ha, ha, ha! Nici o grijă, bătrâne. Nici o grijă. O să-ți amintesc asta cum pui piciorul înapoi în secție.

Mark puse jos receptorul și își aprinse îngândurat o țigară.

— Deci ce avem noi până acum, începu el să rememoreze evenimentele de până în acel moment.

Se îndreptă spre frigiderul care arăta ca o găină jumulită de pene înainte de a fi băgată în oala cu supă și pescui, cu o mână sigură, o sticlă de whisky. Băutura încă nu intrase în elanul său secătuitor de rezerve.

Își turnă un pahar sănătos și se trânti în fotoliu, cu un elan cam nesăbuit, pentru că acesta pârâi îngrozitor și fu pe cale să cedeze sub greutatea matahalei.

— O individă dubioasă, care îl minte pe ăsta micu' și, aparent, și pe șeful nostru, cum că soru-sa a fost asasinată în timp ce se afla la Paris, în luna de miere. De fapt, "porumbeii" erau mai mult genul de escroci decât genul de familie-fericită-în-voiaj-de-nuntă. Tipa, sau mai curând boșorogul ei de bărbat, se ocupă cu achiziționarea de obiecte antice de valoare. Probabil că așa a și pus mâna pe boșorog. Ea, specialistă în arheologie, el un pasionat de aceeași treabă. Numai că ceva nu merge bine, colecția le dispare în urma unui furt și, colac peste pupăză, ăl bătrân dă ortul popii. Hm... pare a se lege ceva. Daoă amorezii au fost trimiși să recupereze bunurile dispărute? Trebuie să-l pun pe Howard să compare monedele lipsă cu cele care au fost găsite în gura morților. Asta pe de-o parte. Pe de alta, să îl pun să scormonească și să îmi găsească o legătură oarecare între cei doi și juna Sophie.

Mark se ridică cu sprinteneală și începu să scoată din geamantanul lui obosit tot conținutul, cu gesturile unui câine care vrea să își găsească osul.

În cele din urmă, păru să găsească ceea ce căutase.

— Așa, aici erai, spuse el, revenind la măsuta pe care își lăsase paharul de whisky cu un stilou obosit de parcă ar fi aparținut inventatorului instrumentului de scris în persoană.

Bătrânul rupse o foaie de hârtie din anuarul agenților economici și încercă să își noteze prioritățile. Însă străvechea ustensilă de scris nu părea ușor de resuscitat. După câteva minute în care Mark îl zdruncină vehement, stiloul reveni la viață, împrôșcând pereții cu cerneală, spre evidenta satisfacție a bătrânului.

— Așa, băi! Credeam că ți-ai dat duhul.

Își notă conștiincios ce avea de notat, apoi continuă să analizeze datele de care beneficia.

— Acum mai avem problema detectivului, pe care sper că Frank a rezolvat-o până acum. Cine l-a angajat și de ce? Evident că Sophie iese din discuție. Înseamnă că mai e cineva pe urmele obiectelor furate. Și mai înseamnă că acele obiecte sunt extrem, extrem de prețioase, dacă se învârt atâția morți prin preajmă. *Nu* m-ar mira ca ele să aibă, din punctul de vedere al căutătorilor, poate chiar și al celui care le-a furat, mai mult o valoare funcțională decât una materială. Așa s-ar explica ritualul la care sunt supuse victimele. Nu stăm grozav, per global, deci. Unde dracului o umbla amețitul ăsta de Frank?

*

* *

— Poate sunt eu mai greu de cap, dar tot nu reușesc să înțeleg ce caută CIA-ul în toată afacerea asta, spuse Jacques, jucându-se cu agenda pe care o recuperase de la Frank.

Reușiseră să ajungă la o oarecare înțelegere, în sensul că lui Frank i se scosese călușul din gură și rămăsese numai legat fedeleș de scaunul capitonat cu pielea expirată.

— Păi, exact ce ți-am spus, repetă Frank, pentru a nu știa câta oară.

— Vezi, că eu tot nu pricep. Că te-a vrăjit fata cu coapse lungi... asta e perfect explicabil, rosti el zâmbind, ca un francez get-beget ce se găsea. Dar de ce și-a băgat nasul și șeful vostru. Și el e la fel de impresionabil?

— He, he! râse Frank. Mumia e un libidinos de prima clasă. Nici nu ai idee ce influențabil e.

— Nu contest asta, spuse Jacques, gânditor. Însă, vezi tu... toată povestea asta este extrem, extrem de ciudată. Și apar cam multe personaje importante, dar foarte importante, în ea. Chiar dacă, deocamdată, nu dispar decât găinari. Ba nu, să nu uit. A murit și un om ceva mai important.

— Da? se miră sincer Frank. Cine?

— Nu văd de ce te-aș pune la curent cu cercetările mele, se uită Jacques la el, neîncrezător.

— Poate pentru că ești principalul suspect în două crime, cel puțin? Poate pentru că Poliția are portretul tău robot și probabil îți știe deja și identitatea? Și, nu în cele din urmă, pentru că nu te poți baza decât pe mine și pe colegul meu în această tărașenie, în care sunt sigur că ai căzut ca musca în lapte și din care nu ai nici cea mai mică idee cum să ieși?

Jacques îl privi îndelung pe americanul puternic și atrăgător din fața lui. Nu știa de ce, dar îi trezea un sentiment de încredere, deși, în meseria lui, știa că nu te poți baza pe asemenea sentimente prea des fără să te arzi.

Pe de altă parte, însă, situația descrisă de acesta corespundea în mare realității.

— Știi ce? Ai informații greșite. Nu cred că au vreun portret-robot. Eu am fost copoi ani buni. Iar Gunot, cel care se ocupă de caz, nu e tocmai un fan înrăit al meu, dacă înțelegi ce vreau să spun. Dacă mă vedea în vreo poză bine realizată, nu cred că îi lua mai mult timp să pună numele meu dedesubt decât probabil îți ia ție să ajungi sub fusta unei pariziene.

— Mulțumesc, mulțumesc, zâmbi Frank. Știu și câteva limbi de circulație internațională, să nu uiți să specifici și asta la gala de decernare a Premiilor Oscar pentru rapiditate.

— Totuși, se prefăcu Jacques că nu aude ironiile americanului, ceva-ceva dreptate tot ai. Libertatea mea de mișcare e destul de redusă, și nu cred că o să treacă prea mult timp până să apară și portretul despre care pomeneai. Numai faptul că Gunot e un imbecil de prima clasă n-o să mă ajute la nesfârșit. S-ar putea să colaborăm puțin, măcar până ies din încurcătură.

Se îndreptă spre Frank și, cu o mișcare dibace, desfăcu nodul de la sfoara cu care îl legase pe colegul de peste mări și țări.

— Dacă ai lucrat atâta timp în Poliție nu înțeleg de ce nu folosești cătușele, spuse Frank, frecându-și încheieturile care începuseră să îi amorțească.

— Păi tocmai pentru că am lucrat acolo nu am încredere în ele. Nu mi s-a părut că încuietorile ți-ar ridica mari probleme. Te-am urmărit de sus, din pod, cât de rapid ai desfăcut sertarul meu. Nici eu nu reușesc așa repede. Și credeam că mă pricep cât de cât.

— Deci, pentru cine lucrezi și de ce?

— Servești ceva? Un ceai, o cafea, un vin?

— O cafea n-ar strica. N-am apucat să beau astăzi.

Jacques se întoarse la birou și apăsă pe un buton.

— Mamă, două cafele pentru mine și prietenul meu, te rog.

— Nu te supăra... dar n-ai găsit altă secretară? Nu e cam trist?

— Cred că nu am ajuns la momentul destăinuirilor de genul ăsta, i-o tăie mustăciosul. Am fost angajat de un personaj parizian foarte important, un bancher.

— Henry Delon cumva? întrebă Frank, într-o doară.

Jacques tresări surprins.

— Pari mai avansat în cazul ăsta decât credeam. De unde știi?

— Să-i spunem o simplă nimereală.

— Să spunem că nu mai continui dacă nu găsesc dorința de a colabora în cele ce îmi spui.

Ce e aia "nimereală"? Cum de ai știut numele ăsta?

— E singurul nume de bancher pe care îl cunosc, și asta pentru că am aflat că Elisabeth Austin i-a fost amantă.

— Hm! făcu Jacques, oarecum liniștit. Știi tu ce știi, dar le cam încurci, nu le știi până la capăt. Adevărul e altul. Amantă e puțin spus. Delon era convins că Austin era reîncarnarea iubirii lui de acum cinci secole.

Frank se abținu cu greu să nu cadă de pe scaun de râs, însă tocmai atunci își făcu intrarea mama lui Jacques, cu două cești aburinde cu cafea și un ibric imens așezat pe o tavă largă de argint.

Puse tava pe birou și dispăru la fel de tăcută cum apăruse.

Frank își stăpâni spasmele și luă o gură din cafeaua care mirosea îmbietor.

— Hm! Încep că înțeleg care e treaba cu mama ta. Mă îndoiesc că mai știe cineva să facă așa ceva în ziua de astăzi. Și zici că bancherul ăsta era dus cu pluta? Ți-a spus el asta? se miră Frank.

— Nu, că pe el nu l-am văzut. M-a angajat printr-o scrisoare.

Detectivul se ridică și se duse la biroul lui, desfăcu sertarul pe care i-l descuiase atât de rapid americanul și scoase de acolo o foaie de hârtie, pe care i-o întinse lui Frank.

— Asta e scrisoarea, și înăuntru era și un cec care m-a făcut să accept fără să mă gândesc prea mult la consecințe. Eu nu fac supoziții de genul ăsta. Nu mă interesează decât ceea ce este relevant pentru acest caz. Nebunia sau sănătatea mentală a celor care mă plătesc mă lasă rece.

— S-ar putea ca acest lucru să te cam coste, prietene, tocmai acum.

— Aici sunt de acord. Pe scurt: Delon bănuia că această Austin i-a furat din casă un obiect foarte prețios, un fel de statueta. Bănuiesc că îi acorda puteri magice. De fapt toată treaba e o nebunie. Delon era șeful unei... secte... un fel de masoni, de iluminați, "Cavalerii iluminați ai lui Rosencreutz", o dileală de genul ăsta.

— Tipic pentru ăștia care nu mai știu ce să facă cu banii.

— Se poate. Și eu am fost angajat să recuperez acest obiect de la cei doi. Numai că, până i-am găsit eu, pentru că își schimbaseră numele, i-a mai găsit cineva înainte.

— Cine?

— Aici e problema, că n-am reușit să aflu nimic. Am avut ghinionul acela teribil, de la hotel. Am intrat în camera lor și i-am găsit morți, decapitați. În cameră era un miros greu, m-a

amețit rău de cap. Și apoi, din baie a apărut o matahala, mascată.. Știi, masca aia care apare în filmele voastre de groază. Un cap alb pe o glugă neagră? Sau era o mască de gaze, nici nu mai sunt sigur.

— Ha, ha! Nici copiii n-o mai folosesc la noi când vor să sperie pe cineva.

— Se poate. Poate că nu o purta ca să sperie pe nimeni, ci doar să nu fie recunoscut, nu? Și faptul că e o mască atât de populară și pe care o găsești pe toate drumurile să-l fi făcut pe asasin să o folosească... nu știu. Cert este că pe mine m-au văzut ieșind de acolo. Mai exact, o babă care stătea și mai stă, cred, în apartamentul de vizavi. Altă dementă. Aia e medium. În fine, n-o condamni; ea e singura care a afirmat că nu eu i-am omorât pe cei doi. Numai că după aia a afirmat că Răul întrupat i-a omorât, așa că îți dai seama ce greutate a căpătat mărturia ei!

— Aha, și pe urmă ai intrat într-un cerc fără noroc, fi fost văzut, inclusiv de mine, în bistro, când a murit Roger.

— Da, săracul. De la el obținusem informațiile privitoare la cei doi. El mi-a spus că sunt acolo la hotel, contra unei sume de bani, bineînțeles.

— Plicul pe care l-ai dat în seara aceea?

— Exact. De la recepționar nu am reușit să scot nimic. Ăsta, șmecher, m-a auzit când mă târguiam cu imbecilul și mi-a șoptit să îl aștept la bar, că rezolvăm. Numai că nu aveam la mine toți banii pe care mi i-a cerut, așa că am stabilit să ne vedem peste două zile, la bistro. Și, cum eu sunt om de onoare... m-am prezentat, deși mi-era frică de copoi. Aveam o bănuială, însă, că nu are nici un interes să povestească prea multe despre mine, cel puțin dacă mă achitam de promisiune. Apoi, când l-am văzut cu tine... Și ai luat-o la fugă, am fugit și eu. Am crezut că e Poliția.

— Ciudat, spuse Frank. Colegul meu, nu știu dacă ai apucat să-l vezi... a spus de la început că nu poți fi tu vinovat.

— Și asta nu e tot. În ziua următoare, după ce am descoperit cadavrele în camera de hotel... am mai asistat la o crimă, iar am fost cu câteva secunde prea târziu. Un profesor... numărul doi, cum ar veni, în idioțenia aia de grupare ocultă, a fost decapitat sub ochii mei, în fața casei lui.

— Și nu ai prins făptașul nici atunci?

— Era pe un scuter. Mi-a fost teamă că iar ajung lângă victimă și mă vede cineva.

— Dar cred că m-am întâlnit cu mama ta, la Poliție... te dăduse dispărut. Asta dacă nu mai are vreun fiu.

— Eu am trimis-o... săraca... nu pricepe nici acum ce se întâmplă. M-am gândit... În fine. Nu a fost un plan foarte inteligent, dar altceva mai bun n-am găsit. M-am gândit să o scot complet din joc. Să mă dea dispărut, ca să nu existe nici o posibilitate de conexiune... o aiureală. Îmi pierdusem capul de tot.

— Ai măcar vreo bănuială?

— Recunosc că absolut nimic. Mai sunt niște personaje legate de toată această poveste, dar mi-e greu să le găsesc și o implicare serioasă.

— Cine?

— Păi, ar fi doctorul psihiatru care a "tratat-o" pe Elisabeth și de la care am aflat treaba cu iubita de peste secole a lui Delon. Întâmplător sau nu, el mai are două legături importante cu cazul. Pe de-o parte este specialistul care conlucrează cu copoii pentru cazuri în care trebuie schițat profilul psihologic al unor asasini, deci și pentru acest caz, sunt sigur. Și, în plus, face parte și din secta aia ciudată.

— Bun, înregistrează Frank amănunțele. Alții?

— O sculptoriță, cu care am avut câteva discuții, bună rău, între noi fie vorba, și care îi cunoștea destul de bine pe cei doi, mai ales pe el.

— Da, asta deja am aflat de la ea, spuse Frank, zâmbind, dar nedorind că îl înștiințeze pe mustăcios că prin ea aflase de identitatea lui precisă.

— Bravo! Te miști repede! Și să nu-l uităm pe Mulot, patronul barului, un alt apropiat, cel puțin pentru o perioadă de timp, al celor doi decapitați.

— Pe el de ce îl bănuiești?

— Sincer, din păcate, nu bănuiesc pe nimeni. Dar asta e principalul cerc de cunoștințe în care se învâртеau cei doi. Mulot - ca impresar de artă -, ea - ca artistă -, puteau fi, teoretic cel puțin, interesați de obiectele pe care cei doi le furaseră de la Delon. Dar, repet, nu știu dacă ăștia, împreună sau separat, pot constitui piste viabile.

— Asta rămâne să aflăm.

*

* *

Mark începuse chiar să se îngrijoreze, când Frank apăru, cu o figură triumfătoare, și îi aruncă din ușă:

— Felicitări! Ai avut dreptate. Jacques nu este criminalul.

— Bravo! Ți-a luat ceva timp să te prinzi, dar a meritat. Spune-mi ce ai aflat. L-ai găsit?

— Nu avem timp. Avem niște drumuri de făcut. Îți povestesc pe drum. Jos ne așteaptă un taxi.

Mark nu insistă. Îl urmă cuminte pe colegul său, până ajunseră la mașină.

— Unde mergem?

— Sunt câteva locuri unde bietul Jacques nu a apucat să ajungă și unde noi trebuie neapărat să mergem, ca să îl scăpăm pe el și să găsim asasinul.

— Cum să îl scăpăm? L-au prins?

— Mă tem că da, spuse Frank, cu o voce tristă Când am plecat de la el tocmai urcau copoi. Nu am mai avut ce face. Ba mai mult, am șters-o cât am putut de repede. Spunea el că Gunot e un imbecil, dar asta nu îl va ține prea mult timp departe. Prea îl văzuseră mulți.

Apoi îi povesti pe scurt colegului său discuția pe care o avusese cu detectivul.

— Și acum unde mergem? întrebă Mark, după ce îl pusese și el la curent cu ceea ce aflate de la Howard.

— Mergem acasă la Delon, bancherul. Vreau să avem o mică discuție bărbătească. Cred că el este asasinul, deși... e cam bătrân totuși. Dar prea se leagă multe.

Ajunseră în scurt timp în fața porților impozante ale casei lui Delon, situată într-un cartier superluxos al Parisului.

Sunară îndelung, însă nu primiră nici un răspuns.

— O fi la bancă? presupuse Mark. În fond, încă nu s-a înserat și ăștia muncesc pe rupe pentru bănuții lor împruțiți.

— Nu e. Am sunat și acolo. Nu l-a mai văzut nimeni de vreo trei săptămâni.

— Atunci poate e într-o călătorie.

— Cu atât mai bine, spuse Frank sprijinindu-se discret de poartă câteva secunde.

Se dădu apoi un pas în spate și apăsă pe clanța imensă, din bronz masiv.

— Ce-mi plac mie europenii! Tot mai găsești câte unul care să își închipuie că trăiește pe o pajiște cu miei. Puteam s-o deschid și c-o agrafă.

Trecură dincolo de poartă, însă avură o surpriză neplăcută. Ceea ce ei crezuseră a fi poarta casei era poarta unei curți interioare.

Casa se ridica la câțiva metri mai în spate și cei doi, după ce ajunseră în dreptul ei, începură să o privească precum fiul bouli poarta nouă.

— Tu ai mai văzut așa ceva? spuse Frank, stupefiat, dar plin de indignare. Nu îi suport pe europenii ăștia paranoici!

— Recunosc, n-am mai văzut niciodată.

Ușa nu avea nici o broască, nici o clanță, nimic, În zadar căutară cei doi un sistem oarecare, electronic sau de orice alt tip, care să indice un mod de deschidere.

— Nu pot să cred. Nici la NASA n-am văzut așa ceva. Și pare o poartă de sute de ani, nu seamănă cu o chestie din aia de ultimă generație. Dar chiar dacă ar fi o butaforie, tot ar trebui să aibă ceva, o chestie, un mecanism. Să-ți pui amprenta, să îți lipești ochiul.

— S-o deschide cu telecomandă? își dădu Mark cu părerea.

— La dracu! Și unde e ochiul pentru infraroșu? Nu se poate așa ceva. Nu are decât modelele astea stupide, triumphiurile astea săpate în lemn. Care sunt tot de lemn.

— Calmează-te și o să găsim o soluție.

— Mor de ciudă. Nu credeam să existe o ușă pe care să n-o pot deschide. Sau, dacă mă gândeam, în momentele mele mai puțin optimiste, că ar exista așa ceva, nu îmi închipuiam că o să fie o ușă pe care nu numai că nu o pot deschide, dar nici măcar nu știu de unde se deschide!

— Hai să nu facem o criză, spuse Mark, exasperat de văicăreala lui Frank. Sper că nu trebuie să-ți dau două palme, să te calmez, ca pe femeile isterice!?

— Nu! spuse Frank, răsuflând lung, în încercarea de a-și reveni din atacul de panică. Mergem în al doilea loc unde m-a îndrumat Jacques. La clubul "Cavalerii iluminați ai lui Rosencreutz".

— Pe asta chiar că vreau s-o văd și eu, spuse Mark, care, dacă ar fi fost un om religios, cu siguranță că și-ar fi făcut o cruce.

Clădirea unde se găsea sediul clubului "Cavalerii iluminați ai lui Rosencreutz" era una datând din perioada goticului flamboiant, după minima pricepere a lui Frank, care cochetase cu arhitectura în adolescență, până își dăduse seama că era mai incitat de dezlegarea misterele care stăteau la baza construcțiilor decât de proiectarea clădirilor.

Arcele ascuțite ce se bolteau la tot pasul, încă din holul clădirii, precum și aerul sumbru și sobru care învăluia totul, le dădură ceva fiori neînfricaților detectivi.

— N-aș vrea să locuiesc într-o chestie din asta, murmură Mark. Parcă e un cavou.

— Recunosc că mie tare mi-ar plăcea. Să pun un jacuzzi în mijloc și să-i trântesc niște orgii, să reverbereze gemetele în toate colțurile... yam, yam!

— Clădiri bolnave pentru oameni bolnavi, completă Mark, cu condescendență în glas.

— Zi că nu ți-ar plăcea să ai o masă mare întinsă și să rupi cu mâna ciozvărte de vânat proaspăt livrat de vânătorii castelului? Și să te mânjești peste tot și să bei vinul fără opreliști, lăsându-l să se scurgă pe lângă buze, să te umpli pe piept?

— Și care e șmecheria? întrebă nelămurit Mark.

— Ai și tu dreptate, dădu Frank înapoi. Tu așa mănânci oricum.

Bătură cu inelul greu de bronz în ușa pe care scria, cu inițiale: "C.I.R".

Le deschise un individ slab și extrem de înalt, aproape de-o statură cu Mark, având un nas coroiat și niște ochi negri, sfredelitori, îmbrăcat într-o livrea desprinsă parcă din filmele cu Robin Hood sau cu Coccoșatul de Notre Dame, ca să fim mai specifici.

— Vrem să vorbim cu domnul Delon, dacă se poate.

Majordomul îi privi cu un aer disprețuitor, după ce cântări din ochi ținuta "casual" a lui Frank și cămașa înflorată și plină de pete de sos a lui Mark.

— Venerabilul Delon nu se găsește aici. Nimeni nu se găsește aici, de altfel.

Vocea lui cavernoasă plimbă un fir de gheață pe spinarea lui Frank. Numai Mark păru să nu observe nimic amenințător în glasul deșiratului.

— Puiule, dacă n-oi avea mătăluță nimic împotrivă, l-am aștepta pe venerabilul tău șef chiar aici. Chiar eram curios să văd cum arată sediul unor iluminați. Știți și scamatorii de alea fine, cu cărți de joc? Sau vă mulțumiți să tăiați femeii în două?

— Mă tem că așa ceva este imposibil, domnule! spuse, la fel de sobru, majordomul. Nimeni nu pătrunde în acest club fără invitație specială de la domnul Beaufour.

— Uau! spuse Frank. Și cine e acest domn Beaufour. Nu era Delon șeful vostru?

— Nu mai este domnule, de trei săptămâni. Venerabilul Beaufour este acum marele cavaler al iluminaților lui Rosencreutz. Domnul doctor Beaufour.

— Psihanalistul copoilor? se miră Frank.

— Întocmai domnule! Onorabilul Beaufour lucrează uneori și cu Poliția.

Mark îl trase de-o parte pe colegul său și îi șopti:

— De unde știi tu de imbecilul ăsta de onorabil?

— Am uitat să îți spun. De la Rabelais, evident. A avut o discuție cu el, foarte interesantă. Se pare că juna Austin, amanta sau ce-o fi fost, a lui Delon, era în același timp și pacienta psihiatrului. Mare brânză nu a scos de la el, dar cred că mai e de săpat acolo. Numai bine, mergem la el la clinică. Știam că e și el membru, dar Rabelais nu a specificat că ar fi șeful ei.

— Nu intrăm aici, să dăm o nară?

— Păi nu vezi că nu trecem de cerberul ăsta cavernos?

— Dă-l în mă-sa! Îi trag un dos de palmă și putem să ne ștergem pe picioare de fața lui.

— Șefu! Cu tot respectul, nu cred că e cazul. Încă!

Mark plescăi înciudat, dar nu se opuse propunerii pacifiste a colegului său. Cuplul lor se bucura de succesul pentru care îi invidiau toți deoarece conducerea unei anchete trecea, instinctiv, la cel care părea să aibă habar de mai multe într-un caz. Iar, în cazul de față, acesta era Frank, care se bucura, în primul rând, de cunoașterea limbii băștinașilor.

— Atunci, dacă-i musai, hai la psihiatru!

Frank se întoarse spre majordom și îi aruncă, cu un ton amenințător.

*

— Nu avea nici o grijă. O să ne întoarcem cu invitația cerută.

Nici un mușchi de pe fața deșiratului nu se mișcă, nici un semn că a auzit ceva din ultimele cuvinte ale lui Frank.

Numai ușa trântită cu un zgomot mult amplificat de acustica imobilului dădu seamă de perceperea mesajului trimis de la Frank către el.

Clădirea ospiciului unde își avea cabinetul doctorul Beaufour se găsea mult în afara Parisului, spre bucuria palestinianului care îi duse acolo cu taxiul.

Un fost castel, după toate aparențele, ospiciul nu diferea prea mult de sediul "cavalerilor", cu excepția faptului că părea și mai sinistru din cauza strigătelor care răzbăteau, din când în când, din spatele ușilor grele de metal.

Întrebară de doctorul Beaufour un infirmier cu față de om de Neanderthal și acesta le indică, fără o vorbă, o ușă masivă situată în capătul culoarului.

Bătură în ușă, dar fără nici un succes.

— Șefu', eu nu mai am răbdare să aștept să vină doctorul. Nu am suportat niciodată să stau prin spitale până se întoarce "Măria Sa" din nu știu ce vizite. Cu atât mai puțin când e vorba de un spital plin cu dilii.

— Și ce propui, să plecăm după ce am bătut atâta drum?

— E, pe dracu'! Așa mă știi? Stai tu de șase și eu mă strecur înăuntru, să dau o nară.

Mark încuviință tăcut din cap iar, Frank nu așteptă un alt semnal. Încercă ușa și constată cu satisfacție că nu era închisă. Pătrunse într-un birou amenajat cu gust, dar și cu diferite obiecte suspecte în tot locul. Se duse glonț la raftul unde bănuia că se află fișele pacienților doctorului.

Era închis, dar asta nu avu darul să-l descumpănească prea tare pe regele neîncoronat al încuietorilor.

În doi timpi și trei mișcări, fișetul se deschise cu un zgomot înfundat și Frank începu să cotrobăie cu înfrigurare. Găsi fără prea multă greutate fișa pacientei Elisabeth Austin. O luă fără muștrări de conștiință, și se îndreptă spre ieșire.

Îi atraseră însă atenția câteva cristale ciudate aflate puse în niște suporturi ce păreau a fi foarte prețioși, impecabil lucrați. Cristalele, de forma triunghiulară, erau dispuse în toate cele patru colțuri ale camerei, în rafturile unei biblioteci impresionante, atât ca număr de volume prezente, cât și ca mobilier.

Ochiul expert al lui Frank le măsoară rapid și o idee năstrușnică îi incolți în creier. Le luă cu grijă și pe acestea. Ieși la timp din birou, pentru că Mark tocmai voia să bată la ușă pentru a-i semnala că se aud pași hotărâți îndreptându-se în direcția lor.

Abia închise Frank ușa biroului când, de după colț, se ivi silueta unui individ înalt, cu o figură pătrătoasă și cu un păr roșcat, așezat ca un smoc de paie în vârful capului. Ochelarii mici și rotunzi ascundeau o privire vioaie și scrutătoare. Era îmbrăcat într-un halat alb imaculat și inspira un respect instinctiv, provenit dintr-o autoritate înăscută.

Frank avu impresia ciudată a unui deja vu. Nu putu să își dea seama unde îl mai văzuse pe ciudatul personaj, însă era sigur că își mai întretăiaseră pașii undeva prin Paris.

— Domnilor, cu ce vă pot ajuta?

— Suntem doi detectivi particulari și anchetăm cazul crimei din hotelul „Place de la Concorde”.

— Hm... detectivi particulari. Americani, presupun, după accent.

— Exact, confirmă Frank. Putem să schimbăm două vorbe despre acest caz?

— Nu văd cu ce vă pot ajuta mai mult decât am făcut-o pentru Poliție. Și, dacă nu mă înșel, criminalul chiar a fost prins. Dar poftiți, nu stați pe hol.

Intrară cu toții în biroul pe care Frank deja îl știa ca pe propria cameră de hotel. Una din trăsăturile absolut necesare succesului în meseria lor era memoria fotografică. Dacă nu erai în stare să vezi o *cameră*, sau un individ, sau orice alt lucru, pentru câteva secunde și apoi să îl descrii cu lux de amănunte, te puteai cu siguranță face orice, inclusiv politician, dar în nici un caz detectiv în FBI.

— Deci, domnilor, date fiind faptele, ce interes stârnește pentru dumneavoastră anchetarea acestui caz închis?

— În primul rând că a fost arestat un suspect. Am impresia că îl cunoașteți, de altfel.

— De unde aveți impresia asta? ridică doctorul sprâncenele a mirare.

— Chiar de la el. Mi-a povestit că a fost la dumneavoastră pe când îi căuta pe cei doi Austin, pentru a vă cere referințe despre Elisabeth Austin, dacă nu mă înșel.

Doctorul mustăci, evident nemulțumit de informațiile pe care le dețineau cei doi.

— Ah, da! Parcă-parcă îmi amintesc ceva.

— Haideți, doctore! Nu îmi spuneți că nu vă amintiți de un detectiv particular care vă cere referințe despre o pacientă care este găsită puțin mai târziu cu capul tăiat, într-o cameră de hotel. Vi se întâmplă așa de des asemenea cazuri?

Doctorul se încruntă vizibil și își înfipse privirea sfredelitoare în ochii candizi ai lui Frank.

— Domnule...

— Smith. John Smith.

— Desigur, zâmbi doctorul. Ce convenabil! John Smith. În fine, domnule John Smith, sau cum te-o chema în realitate. Eu lucrez cu oameni cu dizabilități psihice severe. Cu nebuni de legat, dacă preferi. Și cu Poliția. Te asigur că mi se întâmplă extrem de des asemenea lucruri. Mai des decât aș vrea și mult mai des decât ți-ai putea dumneata închipui. Și, în fond, ce doriți dumneavoastră de la mine?

— Vrem să ne spuneți care este motivul pentru care Elisabeth Austin era pacienta dumneavoastră, fiind în același timp amanta fostului șef al Ordinului din care faceți parte?

— Și de ce aș vrea să vă dau asemenea informații? șuieră doctorul, nemulțumit de legăturile pe care tânărul din fața lui le făcea cu atâta nonșalanță.

— Ca să împiedicați închiderea unui om nevinovat? Sau ca să evitați ca informațiile noastre să ajungă pe masa inspectorului Gunot?

— Ha! făcu doctorul. Mă șantajați? Pe mine? Vă închipuiți probabil că Gunot, cu care am colaborat la acest caz, nu cunoaște toate aceste amănunte? Sau că detectivul Rabelais nu i le va fi furnizat până la ora actuală, în cazul în care nu le-ar fi avut? Vă rog să părăsiți clinica.

Se ridică în picioare și întinse o mână fermă în direcția ușii, pentru a da greutate spuselor sale, anterioare gestului.

— Doctore, calmează-te, te rog! spuse Frank, cu o mină impasibilă. Nu suntem aici să te acuzăm de nimic. Vrem doar să luăm niște informații care să ne ajute în recuperarea statuetei dispărute din locuința unui milionar american, care ne-a angajat exact în acest scop, ca și pe cei doi Austin, de altminteri.

Ochii doctorului scăpărară pentru moment atât de intens, încât lui Frank i se păru că două piroane înroșite îi străpung creierul. Pumnii lui Beaufour se strânsă, apoi, ca prin minune, doctorul se liniști și se așeză pe scaun.

— Îmi pare rău, nu vă pot fi de nici un folos. Habar nu am despre ce vorbiți și nu mă simt obligat în nici un fel să vă furnizez informații. Vă rog să părăsiți clinica.

Și se strânse în fotoliu ca într-o carapace, dând semne clare că mai mult de atât nu vor reuși să obțină de la el.

Capitolul VI

Ieșiră de la doctor cu sentimente diferite. Frank părea foarte bucuros, iar Mark dimpotrivă.

— Îți luminează fața de parcă ai fi înghițit un bec, spuse Mark colegului său, cu oarecare obidă în glas.

Ajunseseră pe culoarul pe care intraseră și unde se găseau firoasele și sinistrele, în același timp, uși metalice.

Frank se întorsese pentru a-i răspunde grasului, când deodată, prin gratiile uneia dintre uși, ieșiră două brațe păroase și vânjoase și îl prinseră de gât.

Nu mai reuși să spună nimic. Deveni brusc livid și încercă să se desprindă din teribila strânsoare.

Mark se și repezise să își ajute colegul, când două dintre ușile ce o încadrau pe cea de care se găsea acum lipit Frank se deschiseră și pe ele țâșniră, ca două fiare scăpate din cușcă, două namile cu ochii injectați.

Una dintre ele îi trânti un pumn strașnic lui Mark în falca dreaptă, în timp ce al doilea îl lovi, cu ambele palme strânse într-un pumn imens, după ceafă. Mark își pierdu echilibrul și se prăbuși la pământ. Unul dintre monștri îl lovi imediat cu piciorul în ficat, iar celălalt ridică piciorul, cu intenția clară de a-l călca pe cap pe detectivul căzut.

În tot acest timp, Frank privea neputincios cum partenerul său este încolțit de indivizii aceia cu mințile rătăcite și se zvârcolea să scape din strânsoarea celui de-al treilea, inițiatorul atacului.

Îl prinsese puternic cu mâinile de încheieturile groase și trăgea în lateral cu toată forța de care mai dispunea.

Nu îi venea să creadă că putea să li se întâmple așa ceva într-o instituție spitalicească ce ar fi trebuit să fie pregătită tocmă pentru împiedicarea unor asemenea accidente.

I se părea foarte ciudată și liniștea care domnea peste tot, și faptul că nu era nici un îngrijitor pe culoare.

Reușise, după niște eforturi uriașe, să slăbească strânsoarea de menghină din jurul gâtului. Nu reușise să-i descleșteze complet mâinile, dar cel puțin scăpase de senzația aceea nesuferită de lipsă totală de oxigen.

Știa că unul dintre ei va trebui să cedeze și spera din tot sufletul ca acela să nu fie el.

Mark reușise, în ultimul moment, să evite călcâiul greu al nebunului, rostogolindu-se în lateral exact în momentul în care piciorul acestuia călcă, făcând să se zguduie puțin podeaua.

Dar celălalt încercă să-l lovească din nou, de data asta în plină figură. Reuși să-i prindă piciorul și îl întoarse brusc, făcându-l pe proprietarul lui să se răsucească, de asemenea, și să cadă, dezechilibrat, exact peste el.

Resimți destuf de puternic șocul zecilor de kilograme prăbușite peste el și își aminti cu mulțumire în suflet că apucase să digere bine ultima masă, altfel i-ar fi ieșit toată pe nas.

Cum poziția i-o permitea, repezi, cu grabă, un cap în gura plină de bale a celui căzut, făcându-l să se apuce cu mâinile de cap i să înceapă să plângă încetișor.

Toate acestea se petrecură extrem de repede; cel care rămăsese în picioare, după ce ratase călcătura, nici nu văzuse bine ce se petrece.

Îl văzu numai pe colegul său ținându-se cu mâna de gură și cu lacrimile curgându-i pe obraz.

— Aaaaaa! urlă el, ca un leu rănit. Se repezi ca turbat la Mark, însă acesta era deja pregătit.

De jos, de unde se găsea încă lungit, reuși să-l lovească năprasoic cu piciorul în spatele genunchiului.

Matahala îngenunche instantaneu, chiar în apropierea lui Mark, ceea ce-i oferi acestuia ocazia să îl mai izbească o dată, de data aceasta cu călcâiul, exact unde-i e greu voinicului.

Nebunul se chirci de durere, iar Mark sări în picioare cu o agilitate care îi surprindea de fiecare dată pe cei care nu îl cunoșteau și îl considerau deja bun de dus la cimitirul elefanților.

Din picioare, se aplecă puțin și îi trase un pumn zdrobitor în spatele capului, chiar în locul unde acesta întâlnește gâtul.

Prăbușirea surveni cu necesitate și fără întârziere. Nebunul era groggy!

Mark se repezi la colegul său. Apucă și el de încheieturile mâinilor ce ieșiseră până la cot din spatele grațiilor ce țineau loc de geamuri la ușă. Cu forțele reunite reușiră fără probleme să le descleșteze, iar Frank, imediat ce se văzu liber, se răsuci, fără să dea drumul mâinii drepte a agresorului, și trase, cu un gest ferm și rapid, de aceasta în jos, folosind marginea deschizăturii ușii drept punct de sprijin.

Mâna pârei sinistru, din cot, și căzu flască, în urletele animalice ale nefericitului ei posesor.

Cuprins de o teribilă furie, Frank se îndreptă spre nebunul ce rămăsese mai întreg, care stătea îngenuncheat și ținându-se cu mână de gură, plin de sânge.

Îi aplică un formidabil șut, cu determinarea unui jucător de rugby care lovește mingea în încercarea de a obține o transformare de la 45 de metri.

Capul nebunului se duse spre stânga, ca și cum ar fi fost gata să-i zboare din gât, și namila se prăvăli și ea fără cunoștință la podea.

— Asta e mâna doctorului! spuse Frank, după ce îl văzu și pe ultimul agresor scos definitiv din joc.

Se repezi în fugă spre biroul pe care abia îl părăsiseră, nedându-i timp lui Mark să își exprime aprobarea sau dezaprobarea pentru această deducție.

Se aruncă cu toată hotărârea în ușă, însă aceasta refuză să se deschidă.

— Deschide, dementule, că nu ai cum să scapi de aici, începu să strige furios Frank, bătând cu pumnii în ușă.

Dar toate aceste zbateri se dovediră zadarnice.

Nervos la culme, Frank scoase trusa de șperacluri și deschise ușa la fel de ușor și de repede ca și cum ar fi răsucit cheia în broască.

Însă biroul era cu desăvârșire gol.

Mark ajunsese și el, la timp ca să constate evaporarea doctorului.

— A dispărut jigodia, spuse Frank, după ce cotrobăise peste tot în încercarea de a găsi o ieșire de urgență.

— Probabil s-a strecurat afară în timp ce ne jucam noi de-a luptele greco-romane cu țacăniții.

— Ia uite aici, spuse Frank, arătându-i lui Mark un panou de comandă ascuns discret sub tăblia mesei. De aici controlează întreaga șandrama. Nimic mai ușor decât să deschidă ușile nebunilor ăloră violenți în timp ce ne găseam noi în dreptul camerelor lor.

— Foarte convenabil! La o adică, un mic accident, regretabil desigur, și scăpa frumușel de noi dând vina pe nebunt. Ce să le faci ăloră? Sunt lipsiți de discernământ, doar de-aia îi țin aici. Și el juca pe fecioara îndurerată, primea în cel mai rău caz o muștrare sau o suspendare, asta în cazul în care nu concedia vreun infirmier nevinovat ca țap ispășitor.

— Tot e ceva demn de luat în seamă în toată lucrătura asta, spuse Frank, cu un ușor aer de satisfacție în voce.

— Care, că numai cu nebunii cu certificat nu ne înfruntaserăm forțele?

— Și asta, zâmbi Frank. Dar mai ales e un semn că suntem pe drumul cel bun, și deranjăm teribil.

*

* *

— De unde ți-a venit ideea asta trăsniță, cu statueta și angajarea celor doi? întrebă Mark, când se treziră din nou în stradă

— Eh! Am forțat puțin nota. Am vrut să îi văd reacția. Nu e verosimil?

— Mai mult decât verosimil. Este exact ceea ce am avut și eu în minte când am pus cap la cap informațiile pe care le-ai obținut tu, de la Rabelais ăla, cu ce mi-a zis mie Howard. Doar că nu i-aș fi dat încă drumul pe gură. E mai mult o ipoteză de lucru.

— Păi să lucrăm pe ea, atunci, spuse Frank voios, urcând în taxiul care tocmai se postase cuminte lângă ei.

— Mergem înapoi la "templu".

— Nu încă, spuse Frank, cu un aer vesel și misterios în același timp. Trebuie să îmi verific o ipoteză dementă pe care mi-a trimis-o cerul, așa, deodată, pe când mă găseam în birou la doctorul de demenți, înainte de a avea onoarea să-l cunosc personal.

Mark se uită dintr-o dungă la colegul său. Știa că pune ceva la cale și, din câte îl cunoștea, existau toate șansele să nu fie o totală idioțenie.

— Dar mai întâi să vedem ce a trecut doctorul în fișa sa de observație, spuse Frank, scoțând, cu gesturile unui prestidigitator, un dosar ascuns sub sacou.

Deschise tacticos dosarul și începu să lectureze primele rânduri. Se plictisi repede și începu să îl răsfoiască grăbit.

La un moment dat, se opri, făcu ochii mari și citi cu atenție.

— Ia uite ce zice dom' doctor: "Subiectul - adicătelea juna Austin, în caz că mai aveai dubii - pretinde că este reîntruparea metempsihotică a numitei Isabelle, iubita contelui de Dupont și a cardinalului de Alessi, din secole diferite. În stare de hipnoză însă nu pare a-și mai aminti nimic din toate acestea. "Este posibil..." fii atent aici, că e interesant... deci: "este posibil să nu fie altceva decât o escroacă ce dorește să intre pe sub pielea venerabilului Delon". Tu înțelegi ceva?

— Înțeleg că nici doctorul nu e în toate mințile. Cum adică "este posibil"? Păi este evident că e o escroacă sau o dusă cu pluta, ce dracului poate fi altceva?

— Nu uita că băiatu' e actualul boss plenipotențiar al diliilor de Rosencreutz, deci nici el nu le are pe toate intacte la mansardă. Pentru el, deci, mai există o variantă: ca Elisabeth să fie într-adevăr numita Isabelle. Ai mușcat?

— Spune-mi dacă crezi că greșesc, spuse Mark închizând ochii și mestecând de zor o combinație în creier. Fata se duce la Delon și îl convinge că e fătuca asta medievală. Pentru a recupera antichitățile, foarte probabil, lucru pentru care fusese plătită de Sophie.

— Asta ar însemna că antichitățile, mai precis celebra statueta, ar avea ceva de-a face cu toată târășenia asta?

— Nu ar fi absolut exclus. Ar fi chiar probabil. Dacă statueta ar avea "proprietatea", ca să spunem așa de a face o legătură între avatarurile Isabellei.

— Între ce?

— Avataruri... asta înseamnă diferitele înfățișări pe care le ia o persoană de-a lungul metempsihozei... a reîncarnărilor succesive. Am văzut niște filme în domeniu, nu te uita la mine ca și cum m-ai bănuî de trădare.

— Ah, făcu Frank ușurat. Chiar începusem să cred că ai citit cărți. Dar uite că am ajuns.

— Unde? se miră Mark, uitându-se grăbit pe geam.

— Înapoi la venerabilul Delon, evident. Am o bănuială în ceea ce privește încuietoarea.

Coborâra repede din mașină, iar Frank se îndreptă cu pași grăbiți spre ușa care îl intrigase în asemenea hal. Scoase cristalele triunghiulare pe care le găsisese expuse în biroul doctorului și, cu o mână tremurând de emoție, îl introduse pe primul, un cristal verde, într-unui din orificiile triunghiulare scobite în ușă. Se potrivi perfect.

— Yes! făcu Frank, cu voce tare și exaltată.

— Merge? întrebă curios colegul său.

— Încă nu știu.

Le puse pe toate în orificiile gravate în lemn. Toate se potriveau perfect, însă nu se întâmplă nimic. Ușa rămase nemișcată și tăcută.

— Poate că trebuie puse într-o anumită ordine. Sunt patru? Cum ar putea fi puse, întrebă Frank. Ce sunt patru?

— Punctele cardinale? Elementele de bază, în Evul Mediu? Soarele, Apa, Vântul și Pământul.

— Asta nu era o trupă de negrotei, prin anii '70? încercă Frank să își amintească din copilărie.

— Ba da. Dar ce te costă să încerci? Pune-l pe ăla negru... să zicem că e Pământul, deci pune-l jos. Așa. ăla roșu, e musai să fie Soarele, pune-l sus. Acum, mai ai două variante. Pune Vântul la dreapta și Apa la stânga, sau invers, una din două.

Nu mai fu nevoie să încerce și alte variante. Cu Vântul în dreapta și Apa în stânga se auzi un declic discret. Frank, care era familiarizat cu zgomotele mecanismelor de seif, împinse, cu un gest timid, ușa.

Fără să scoată nici un zgomot, abia perceptibil, ușa se dădu în lături, permițându-le intrarea în casa venerabilului Delon.

Casa arăta mai monumental pe dinăuntru decât părea pe dinafară. Un hol imens, care ducea către alte două încăperi, pe laterală. În fund se boltea maiestuos o scară extrem de largă la bază, care urca până la jumătatea etajului, după care se despica în două, ca o limbă de șarpe, ducând la catul superior. Deasupra fiecărei uși dintre cele trei care se găseau la parter, cele două laterale și cea pe care intraseră cei doi detectivi, era gravat câte un simbol, pe care, cu puțină fantezie și îngăduință, cei doi îl atribuiră pe rând, Pământului, intrarea - Vântului deasupra ușii din dreapta și Apei deasupra ușii din stânga.

Urcară la etaj, unde holul de jos se prelungea cu un luminator, planul casei închipuind un nou pătrat din care se ajungea, în laterale, la alte două uși. În dreptul fiecărei uși se găsea câte un tablou în care apăreau portretele unor personaje cu morgă medievală.

Frank se apropie cu atenție și citi numele și datele înscrise în dreptul tablourilor.

— Ia te uită, spuse el, contele Dupont, 13 februarie 1308... ce ciudat, nu se scriau anii între care a trăit, de obicei?

— Uite-1 și pe cardinalul Alessi, 25 martie 1385, spuse Mark în fața unui individ întors din profil, îmbrăcat în roba roșie specifică papistașilor de rang înalt. Și asta este... Frederique D'Alencon, 31 decembrie 1468.

— Iar ultimul papagal de aici este Alain Robe Pieroux, 27 iulie 1549. Cam vin la rând, nu crezi?

— Seamănă a metempsihoză curată. Eu cred că ăștia sunt câteva avataruri ale stăpânului casei. În imaginația lui, bineînțeles.

— Și datele?

— Datele sunt probabil cele în care s-a produs transmigrația sau, mai bine zis, transmigrațiile dintr-un corp într-altul.

— Ceea ce e cu totul altceva decât renașterea clasică, dacă nu mă înșel, nu?

— Categoric. Chiar am văzut recent pe Discovery un filmuleț pe tema asta. Normal, cei care iau de bune în asemenea drăcii, cred în renașterea sufletului în corpuri noi, de bebeluș, sau, într-o variantă mai radicală - budistă, parcă -, în orice altă vietate, în funcție de păcatele vieților anterioare.

— Adică tu, ca un păcătos ce ești, te-ai reîncarna într-un vierme de ăla de îl îneacă pescarii?

— Probabil, dacă nu mai rău, într-un proprietar de jeep.

— Doamne ferește! spuse Frank. Și atunci ce explicație dă filmulețul despre tărașenii de genul ăsta?

— Surpriză! Nici una. Se pare că această variantă le-a scăpat.

— Eh, spuse Frank prudent. Mai există și altă explicație.

— Care?

— Aceea că batem câmpii cu grație și că ne-am pierdut mințile de tot. O să aflăm că singura valoare a statueții e că face, pur și simplu, o grămadă de bani și noi plutim, ca pacienții lui Beaufour, în plină demență colectivă.

— Hm! Nu știu ce să zic. Hai să vedem ce ascunde marele maestru prin odăi.

Intrară în camera din dreapta. Era un banal dormitor. Mai luxos, mai rafinat, dar tot un loc unde, reîncarnat sau nu, îți culci capul pe pernă și îți dormi jumătate din viață.

În a doua cameră însă, unde era instalat un birou somptuos și o bibliotecă voluminoasă, cei doi găsiră ceva ce le puse imaginația la grea încercare.

Pe latura opusă biroului se găsea un mecanism ciudat.

Un fel de reproducere a sistemului solar, cu cele nouă planete, plus Soarele, dispuse pe niște brațe de metal, cam în genul în care fac copiii proiecte pentru școală.

— Ce-o mai fi și drăcia asta? se întrebă uimit Mark.

— Poate junele, transferat de câteva sute de ani de colo-colo, era pasionat de astrologie.

— Cu chestia asta pe care o face și un preșcolar? Și asta ce mai e, atunci? spuse Mark, arătând spre un fel de pupitru aflat în dreptul sistemului planetar.

Era un pupitru destul de rudimentar pentru secolul XXI, cu un aer chiar învechit. Fără leduri sau butoane, fără afișaj electronic.

Doar un sistem de roțițe dințate în dreptul unor fante pe care se puteau citi diverse cifre din metal și o manetă. Erau patru asemenea șiruri de roți, asemănătoare celor care există la unele încuietori de geamantan, sau de serviete.

— Eu cred că e un sistem de cifru.

— Care deschide ce? se miră Frank, uitându-se atent de jur împrejurul mecanismului, și dedesubt. Că nu văd nici o cutie prin preajmă, nici un seif, ceva.

— Păi, să ne gândim mai întâi la niște-combinații, și mai vedem noi dacă se deschide ceva. Sunt patru rânduri de roțițe, cu câte trei roțițe pe rând. Ce sunt patru și ce sunt trei? O luăm de la capăt, zâmbi Mark. Nu trebuie să uiți nici o clipă că oamenii ăștia nu judecă precum noi, ceilalți. Sunt înconjurați de simboluri și combinații ciudate de elemente și cifre, nu duc lingura la gură fără să găsească o semnificație ocultă a gestului.

— Trei roțițe pe șir pot da o dată calendaristică, nu? Uite, primele două au o fantă de două cifre și ultima de patru cifre, deci ziua, luna și anul.

— Să zicem că e foarte probabil să fie așa. Care sunt cele patru date care ar trebui să conteze?

— Păi, de obicei sunt zilele de naștere ale rudelor.

— În cazul ăsta ar trebui să mai cerem niște informații. Nu am nici cea mai mică idee despre familia bancherului. Dar ar fi prea banal. Oamenii ăștia nu au date din astea vulgare pe computerul personal.

— Tablourile! sări deodată Frank. Sunt patru tablouri pe nivelul ăsta. N-or fi puse întâmplător aici. Și fiecare avea câte o dată.

Fără să mai aștepte, se repezi în grabă pe hol. Reveni după câteva secunde cu o hârtie în mână, pe care scrisese cele patru date.

— Acum, cum le băgăm? se întrebă el, stând cu hârtia în fața ochilor și uitându-se întrebător la panoul de comandă din fața lui.

— Să sperăm că nu explodează nimic dacă greșim ordinea și să o luăm în sens cronologic, nu? spuse Mark cu un aer indiferent în glas.

— Deci: 13 februarie 1308, adică 13. 02.1308, cred că asta e ordinea europeană a datării, nu? Așa erau trecute și pe tablouri, de altfel.

Când data respectivă fu introdusă cu ajutorul rotirii fiecărei roțițe în parte, planetele începură să se miște, ușor și fără nici un zgomot, spre uimirea și bucuria celor doi, care retrăiau momentele din copilărie, când se jucau de-a căutătorii de comori.

— Europa este, orice s-ar spune, un continent fascinant! spuse Frank privind ca hipnotizat la mișcarea mecanică a planetelor. Fac pariu că asta reproduce așezarea astrelor de la fiecare dată în parte. Așa! Apoi, 25-martie 1385, adică 25. 03. 1385; 31 decembrie 1468, deci 31.12.1468 și ultima... 27 iulie 1549, adică 27.07.1549. Doamne, ce emoționat sunt! spuse el când planetele făcură ultime rotire completă.

Când ultima așezare a planetelor, cea corespunzând ultimei date introduse, fu completă, planetele se mișcă rapid, încă o dată, aliniindu-se perfect, una în spatele celeilalte, ca soldații într-un pluton.

O pocnitură înfundată se auzi imediat, apoi, chiar în stânga lor, un perete întreg cu cărți începu să se miște, până se deschise o ușă, suficient de largă pentru a permite chiar și corpulentului Mark să treacă printr-însa.

*
* *

Intrară în mic vestibul care se înfunda imediat într-o scară. Urcară, mirați de sistemul ales. Ajunseră la un palier, după care urma o altă scară, în jos de data asta.

— Eh, poftim! spuse Frank, de parcă ar fi avut o

aprinsă discuție în contradictoriu cu colegul său și abia acum găsea argumentul în urma căruia avea să i se dea dreptate. Ce ți-am zis eu? ăștia nu sunt oameni normali. De ce dracului am urcat o scară, ca să avem de unde cobori după?!

— O avea vreo explicație ezoterică, își dădu Mark cu părerea.

— Păi fi sigur că are. Una la fel de idioată ca și sistemul de intrare aici, cu planețele, globulețe, manete...

Ajunseră la un alt mic vestibul. În dreapta se mai făcea o scară. Tot descendentă și aceasta. Coborâră, incitați, și ajunseră într-un fel de criptă. Era un subsol boltit sprijinit pe stâlpi masivi ce susțineau arce înalte de cerc. Erau în total zece boite. Sub primele două găsiră, într-o parte, în stânga, pe lângă niște rafturi ce conțineau tot felul de obiecte, greu identificabile, o masă largă de lemn, un fel de banc de lucru, care le atrase atenția. Pe banc se găseau un set de sticlute, câteva linguri gradate și un dispozitiv de încălzit, o lampă ca în laboratoarele de chimie.

Sticlulele conțineau fiecare câte un praf, fiecare de altă culoare. Pe fiecare dintre ele era lipit o simbol, precum cele care se găseau deasupra ușilor din holul de la intrare. Alături se mai găsea o carte groasă și, după toate aparențele, foarte veche.

— Un adevărat laborator de chimie, cum se găsesc în magazinele cu jucării pentru copii, spuse

Mark, care trebuise de curând să aleagă un cadou pentru un nepotel de-al lui.

— Mai curând de alchimie, șefu'. Astea nu seamănă cu simbolurile din tabloul lui Mendeleev, spuse Frank, arătând spre etichetele lipite pe recipientele de sticlă.

— Ia uite, simbolurile astea sunt și aici, pe coloane, spuse Mark, observând semnele inscripționate deasupra unor tabele pătrate conținând cifre.

Frank se apropie curios de coloane și zăbovi un pic în fața tabelor cu cifre.

— Ha! spuse el satisfăcut. Sunt cuburi magice!

— Ce sunt? se miră Mark. Știi că eu nu am avut parte de pregătirea ta savantă. Când am intrat eu în Poliție trebuia doar să nimeriști trăgaciul și să nu leșini când vezi sânge.

— Cuburi magice, șefu'. Uite, indiferent cum aduni cifrele, o să îți dea un singur număr, mereu același. Pentru fiecare cub e alt număr. Și sunt patru cuburi. Fiecare cu câte un simbol. Asta înseamnă că fiecărui simbol îi corespunde un număr, înțelegi?

— Vag, spuse Mark plictisit. Nu mă interesează câtuși de puțin. Poate când o să îmi iau concediu, sau după pensie, o să fac o vizită pe aici și o să mă joc de-a făcătorul de aur, până atunci...

— Mark... Și dacă astea sunt cantități ce trebuie combinate în retorta de acolo?

— Și dacă sunt, ce?

— Și dacă e rețeta după care se face aurul?

Mark înclină capul și îl privi pe colegul său

printre sprâncenele întredeschise, parcă atunci l-ar fi observat prima oară.

— Tu te auzi ce spui?

— Eu mă aud, șefu'. Dar tu mă auzi? Ce ocupație are mitocanul care stăpânește și casa și laboratorul? Aud?

— Bancher! Și ce?

— Și cum o fi ajuns el să fie mare bancher? Poate că face aur. Și tot ce-i mai lipsea era nemurirea, să apuce să se bucure de toată bogăția asta.

— Sau poate era un dement, plictisit să tot bibilească la conturi și la șiruri de bilanț și a dat în benga, ca și tine. Eu am venit aici să găsesc un criminal, să închid un caz care, din motive ciudate, îl preocupă pe șeful meu și să plec dracului înapoi acasă. Aur și continentul dispărut o să caut la pensie, cum ți-am spus.

— Cum zici tu, șefu', spuse Frank, dezamăgit de lipsa de interes a colegului său pentru un asemenea prilej de a verifica secretele alchimiștilor. Dar eu tot mai cred că merită încercat. Ca să nu mai spun că, poate, dacă nu e aur ce rezultă din combinațiile alea, poate rezultă ciudatul gaz care i-a adormit pe cei doi.

— Uite ce e, se înfurie Mark. Poate ai dreptate. Poate putem folosi ceva din ceea ce ar rezulta din combinațiile pe care le propui. Dar cred că ne descurcăm fără ele. Dacă totuși, nu reușim altfel să dăm de cap cazului, promit să revenim și să ne jucăm de-a alchimiștii, e bine așa?

— E perfect, șefu', spuse Frank, bucurându-se ca un copil.

Trecură în încăperea alăturată, unde avură ocazia să descopere un șir impresionant de cripte. Un fior rece îl străbătu pe șirea spinării.

— La dracu! Aici chiar e o criptă, spuse Frank Uite... numai morminte.

Citi distrat câteva nume, până realizează ceva suspect.

— Poftim, șefu'! și mai zici că sunt eu nebun, spuse el arătând cu degetul la numele și datele inscripționate pe criptă.

— Ce ai mai descoperit, măi, acolo? spuse Mark, deja excedat de apetitul pentru senzațional al tânărului.

— Uită-te la date! Ce vezi ciudat?

Mark se uită, preț de câteva secunde, la ceea ce îi arăta, cu atâta surescitare, colegul său, dar nu reuși să dibuiască motivul exaltării acestuia.

— Că sunt foarte vechi... că primul a murit în 1200? Europa e un imens cimitir, dragul meu. De aceea o și păstrăm încă în stare naturală. E muzeul nostru în aer liber. Destinația noastră de vacanță. Nimic altceva. O fi prea puțin, o fi prea mult? Nu știu și nici nu mă interesează, la drept vorbind.

— Decât să bați câmpii, mai bine ți-ai aminti ce am vorbit când am descoperit tablourile alea patru.

Mark se uită mirat la colegul său și începu să cerceteze mai atent inscripțiile de pe morminte.

— Extraordinar! spuse el cu vocea pierită.

— Eh, păi vezi? spuse Frank cu o imensă satisfacție în glas.

— Fiecare s-a "născut" în ziua morții celuiilalt. Imposibil!

— E imposibil pentru fizica din școală. Se pare că nu și pentru fizica lui Delon. Deci, își poartă sufletul dintr-un trup într-altul și aici sunt scrise datele când a "preluat" un corp și când l-a abandonat.

— E un sentimental tipul, trebuie să o recunoști. Le îngroapă cu pompă. Sau... e cum am zis eu, până la urmă, se joacă din plictiseală. Nici nu ai idee de ce sunt în stare oamenii cu bani, din lipsă de excitante. Știi că sunt unii care plătesc bani grei ca să doarmă la Sing Sing?

— Ei, asta rămâne de văzut, spuse Frank.

Capitolul VII

Sophie se trezise cu o durere înfiorătoare de cap. În primele fracțiuni de secundă nu realiză care este motivul acesteia. Abia când își roti privirea în jurul ei și văzu toate lucrurile din cameră atârând cu susul în jos înțelese: era legată de un picior și suspendată cu capul în jos de un cui din tavan.

Stătuse câteva zile în camera aceea, fără să catadicsească cineva să vorbească cu ea, să îi explice ce căuta acolo și cum ajunsese în acel loc.

Găsea, de două ori pe zi, cu surprindere, câte un bol cu mâncare. Nu îi văzuse niciodată pe cei care îl aduceau.

În prima zi fusese foarte furioasă. Trântise, uriașe și dăduse cu pumnii în pereți. Totul în zadar. Adormise frântă de furie și de spaimă. Apoi rămăsese numai spaima. O spaimă răcăitoare, insinuantă, pulsândă.

Avea momente în care se liniștea, ca imediat să tresară și să înceapă, iar și iar, să își pună aceleași întrebări și să își prevadă același sumbru viitor.

Iar acum... iată că se trezise în această postură inedită și deloc încurajatoare. Constată că nu numai capul îi producea dureri atroce, ci și glezna de care era legată. Avea în jurul ei un manșon de piele, bine făcut și care nu o rănea efectiv.

Ceea ce îi provoca durerea, de fapt, era greutatea propriului ei corp, care trăgea în jos de glezna neobișnuită cu asemenea sarcini.

Deodată, ușa se deschise și văzu un trup de bărbat, căruia nu reușea să îi vadă și fața din cauza poziției în care se afla.

Era prima prezență umană după atâtea zile.

În ea se amestecară sentimentele de ușurare, de bucurie chiar, cu cele provocate de spaimă.

Oare e bine că în sfârșit îmi dă cineva atenție? se întrebă ea. Calvarul meu a luat sfârșit, sau de-abia acum începe?

Se simțea mai vulnerabilă ca oricând, cum stătea așa, atârnată, cu rochia căzută descoperindu-i picioarele și bikinii abia observabili.

Bărbatul se apropie de ea. Purta niște pantofi ușori, din piele neagră, și o pelerină lungă până aproape de pământ.

Sophie simți cum mâna bărbatului îi cuprinde glezna și, pentru câteva momente, avu senzația că acela va fi momentul eliberării.

Însă mâna coborî încet de-a lungul piciorului ei. Bărbatul o mângâia, fără să spună nimic, iar Sophie fu cuprinsă de o căldură pe care o știa bine, dar care îi provocă și furia și o greață intensă.

— Hei! Ia-ți etichetele de pe mine! Cine ești și ce vrei? Ce cauți eu aici?

— Cam multe întrebări deodată, spuse bărbatul, cu o voce joasă, profundă, penetrantă. Și numai ultima pare să fie interesantă pentru amândoi. Într-adevăr, Sophie Woolf. Ce cauți tu aici?

— Ești nebun? Păi pe mine mă întrebi? De fapt, normal că ești nebun, ce întrebare!

Mâna bărbatului coborâse până în dreptul vaginului și începuse să frece, cu o apăsare ușoară, muntele lui Venus. Apoi, cu o mișcare bruscă, sfâșie ciorapii fini și își lipi palma de pielea Sophiei. Așa își dădu aceasta seama că bărbatul poartă mănuși.

Acest lucru avu darul s-o înspăimânte și mai tare. Știa că mănușile sunt folosite pentru a nu lăsa amprente, în asemenea situații, iar cine se temea să lase amprente nu putea fi un om cu intenții prea bune.

— Lasă-mă în pace! urlă ea, înspăimântată.

Bărbatul râse și mâna îi plecă în plimbare pe celălalt picior, cel lăsat liber și aflat într-o poziție relaxată, flexat.

Sophie se zbatu și încercă să-l lovească cu el în figură. Bărbatul însă se aștepta probabil la asemenea reacție, pentru că se feri cu ușurință și o apucă cu un gest ferm de gleznă.

— Eu aș zice să nu te mai zbați atât. N-are nici un rost. Nu faci decât să îți îngreunezi situația.

— Adică se poate și mai rău de atât? Măcar dă-mă jos! Indiferent ce vrei, se poate rezolva și din altă poziție, în care să nu-mi vină tot sângele în cap. Hai, te rog frumos... să vorbim ca niște oameni normali. Sunt o femeie bogată. Îți pot da tot ce vrei, pot face tot ce vizezi. Numai dă-mă jos!

— Hm! Știam eu că femeile sunt înțeleghătoare în asemenea situații, dar tu ești de-a dreptul convingătoare. Chiar că ne-am putea înțelege, dacă spui că îmi poți da tot ce vreau. Însă, deocamdată, îmi place cum îți stă în această poziție.

Sophie simți cum străinul începe să îi lingă, pasional, glezna liberă, pe care acesta o ținea strâns într-o mână, în timp ce cu cealaltă îi rupea, cu ușurință, bikinii.

Începu să urle, însă străinul nu păru afectat de acest amănunt. Limba lui aspră cobora amenințător pe picior în sus, ceea ce dată fiind poziția Sophiei însemna în jos, și se apropie de vaginul ei descoperit și ușor deschis.

Sophie nu știa cum să procedeze. Mâinile îi erau legate cu o eșarfă de mătase pe care încercase în zadar să o rupă. Constatase că tot ce reușea era să își distrugă pielea încheieturilor, și deocamdată nu era dispusă să accepte așa ceva.

Degetele înmănușate ale bărbatului o mângâiau ușor pe clitoris. Degetul mare executa mișcări circulare pe peticulul roz ce se ițea dintre labiile catifelate în timp ce arătătorul și inelarul intrau, încet dar sigur, în vagin.

Sophie începuse să transpire ușor. Îi plăcea. Toată voința ei se încordase ca trupul să nu accepte această plăcere. Însă voința se dovedea insuficientă. Trupul ei prelua încet-încet controlul,

cu fiecare nouă mângâiere a bărbatului, cu fiecare cursă du-te - vino a degetelor acestuia, cu fiecare centimetru de picior explorat cu limba care părea să își fi pierdut asprimea și să fi câștigat în fierbințeală.

— Lasă-mă, lasă-mă! Încercă ea să strige, dar constată cu surprindere că ceea ce dorise să fie un strigăt și un ordin îi ieșise din gură cald și învăluitoare, ca o invitație.

Nici nu mai îndrăzni să vorbească.

Bărbatul ajunsese cu limba în zona în care deja Sophie îl aștepta cu nerăbdare. Încercă câteva mișcări spasmodice cu trupul, dar și acestea nu mai aveau nimic respingător în ele și păreau să îl excite și mai tare pe bărbat.

Limba lui începu să se miște încetișor în jurul anusului ei și femeia simți cum încep să îi curgă lacrimi de obidă că poate trăi atâta plăcere într-o asemenea împrejurare.

Limba bărbatului intră decis în orificiul strâns al Sophiei și începu să se miște din ce în ce mai repede.

Degetele lui intraseră adânc în ea și îi frecau apăsător porțiunea zgrunțuroasă despre care Sophie nici nu știa că îi poate provoca o asemenea plăcere intensă.

Începu să geamă. Își mușcă buzele, în încercarea de a opri aceste semne de excitație să capete realitate în exterior.

Îl ura pe cel care îi făcea aceste lucruri, după cum se ura și pe sine pentru plăcerea resimțită. Își ura trupul, pe care îl simțea străin ei și pe care nu-l putea controla.

Și, în același timp, o nevoie puternică de a fi penetrată bestial o năpădea năvalnic, fără posibilități aparente de zăgăzuire.

Voia să îi rupă pantalonii celui din fața ei, să apuce cu mâinile amândouă de membrul pe care îl știa, îl simțea ferm și gata de acțiune și să și-l introducă nesățios în gură.

Era tot ceea ce mai putea percepe din realitatea înconjurătoare: o viziune incredibil de precisă a gurii ei flămânde strânse în jurul membrului învigorat al călăului ei, așa cum înfometatul are viziuni cu gura lui mușcând aprig dintr-un copan de pui.

Poziția în care se găsea nu o mai interesa și nu o mai încurca cu nimic în acele momente.

Bărbatul parcă simți că sosise momentul și își eliberă, din câteva gesturi precise, obiectul fanteziilor vizuale ale femeii. Penisul lui scăpă din strânsoare și se proțăpi, mândru, chiar în dreptul gurii Sophiei, care îl apucă hulpav și începu să-l aspire ca o pompă de apă în cala vaporului ce începe să se scufunde.

Femeia nu se putea folosi de mâini, dar părea să nici nu mai aibă nevoie de ele. Buzele ei fierbinți prinseseră strașnic de cilindrul noduros de carne, iar limba îi suplinea dexteritatea probabilă a degetelor.

Bărbatul își lăsă capul pe spate și se lăsă cuprins de plăcere.

— Asta e întrebarea, curvă... Începu el să bolborosească. Ce cauți tu la Paris? Unde ai ascuns statueta lui Malvolioth și când au apucat nemernicii ăia doi care mi au furat-o să ți-o predea? Am căutat ore în șir în toate colțurile camerei și în apartamentul în care au stat înainte de a se muta la hotel. Unde e statueta, târfă?

Însă Sophie era incapabilă, în acel moment, să recepționeze ceva concret din spusele bărbatului pe care parcă dorea să-l înghită cu totul. Vorbele lui se auzeau înfundat și fără noimă. Le considera un fel de cuvinte porcoase pe care bărbatul le rostea cuprins de extaz, și asta o făcea să fie și mai neobosită în mișcări.

Momentul suprem veni pentru amândoi în același timp, și Sophie simți asta pe față, unde sămânța fierbinte a bărbatului ajunsese cu puterea unui jet dintr-un furtun de pompier.

Cu fața năclăită de lichidul alb, vâcos care începea să i se scurgă încet peste ochi, coborându-i treptat în păr, Sophie simți că se prăbușește într-un hău fără fund, unde o aruncă mintea ei sfâșiată între regretul de a fi colaborat cu bărbatul acela și nostalgia resimțită pentru momentele de incredibilă plăcere care tocmai se încheiaseră și care încă mai reveneau în ea, făcându-i trupul să se mai strângă, din când în când, în spasmele orgasmului.

Leșină.

*

* *

Mark și colegul său stăteau înmărmuriți și refuzau să înțeleagă ceea ce aveau în fața ochilor.

După ce terminaseră de făcut supoziții savante în legătură cu mormintele care umpleau una dintre sălile subsolului trecuseră într-o altă încăpere boltită, ceva mai mare decât celelalte.

Acolo găsiseră suprafețe de piatră masivă, care puteau fi la fel de bine niște mese sau niște paturi, paralele, cu o distanță între ele de mai puțini de un metru și între care se găsea un fel de suport, tot din piatră, în formă de cilindru.

Unul dintre paturi era gol, însă pe celălalt văzuseră ceva ce le tăia respirația.

Trecură câteva minute bune înainte ca unul dintre ei să poată articula primele cuvinte.

— Asta e cine cred eu că e? se decise Frank să spargă tăcerea.

— Dacă judecăm după tablourile din casă, sub care scria Henry Delon, el ar cam trebui să fie.

— Păi cum este posibil? Și ce dracu' caută aici? Cred că e mort de ceva timp, după toate probabilitățile.

Trupul celui care fusese marele bancher și șeful cavalerilor rosacrucieni zăcea într-un costum caraghios, cu șorțuleț de piele, ca de măcelar, pe patul din stânga, și intrase serios în

putrefacție. Motivul pentru care nu răspândea nici un fel de miros fu una dintre rațiunile pentru care cei doi detectivi rămăseseră înmărmuriți la vederea lui. Nu puteau înțelege cum un cadavru aflat în stare atât de avansată de descompunere nu le mutase nasurile, nu numai când se aflau la câțiva metri de el, ci de când intraseră în criptă.

— Cred că ar cam trebui să-l tăiem de pe lista de suspecți, spuse Frank, cu o umbră de regret. În glas.

— Și eu cred la fel. Mărturisesc, acum, că tot nu ne mai poate auzi și acuza de bănuieli nefondate, că era numărul unu pe lista mea de suspecți. Cred că la el au ajuns obiectele furate de la soțul Sophiei și că cei doi Swift, sau cum dracu i-o fi chemat în realitate, au fost angajați de îndurerata văduvă să le recupereze. Ceea ce s-ar putea să fi reușit.

— Și îl vezi pe ramolitul ăsta capabil de crimele alea oribile?

— Acum, că l-am văzut, nu. Nu personal, cel puțin. E evident că era prea bătrân și neputincios. Dar, chiar dacă aș fi știut cum arată și în ce stadiu de decrepitudine a ajuns, la banii lui cred că nu i-ar fi fost greu să angajeze pe cineva. Poate chiar pe detectivul ăla.

— Dar bine... Chiar l-a angajat!

— Aici sunt două probleme ciudate. Pe de-o parte știm că Rabelais a fost angajat de Delon, deși, din câte mi-ai povestit, nu personal, ci printr-o scrisoare.

— Pe care, zise Frank bucuros, mi-am permis s-o păstrez.

— Asta e foarte bine făcu Mark, bucuros. O să comparăm scrisul cu vreo notiță pe care sper s-o găsim prin casă. Oricum... Chiar dacă l-a angajat el, l-a angajat să îi găsească pe cei doi și să recupereze statueta, nu? Nicidecum să îi omoare.

— Clar! spuse Frank, convins de raționamentul colegului său. Nu că ar fi imposibil, dar, după ce am vorbit cu Rabelais, mi se pare prea puțin probabil. Și... a doua problemă?

— A doua problemă, și cea care îl scoate, după părerea mea, definitiv din cursa pentru desemnarea vinovatului, e chiar acest cadavru.

— Nu înțeleg, spuse Frank nelămurit, nereușind să urmărească firul logic al expunerii colegului său.

— Foarte simplu. Există foarte mari șanse, după cum arată cadavru și după cât mă pricep eu în domeniu, ca acest Delon să fi fost deja mort încă înainte de crima de la hotel! Bineînțeles că data exactă a morții o vom afla de la un legist, dar eu sunt extrem de sigur că acest cadavru zace aici de mult mai mult decât o săptămână.

— Și ne întoarcem de unde am plecat, spuse Frank ofticat. Iar am ajuns într-un punct mort. Cine i-a ucis pe cei doi Swift, pe hamal și pe profesorul de care mi-a povestit Rabelais?

— Păi, deocamdată a rămas un singur fir.

— Doctorul de nebuni! strigă Frank intuind bănuiala lui Mark.

— Cam așa ceva. El l-a înlocuit și la conducerea "cavalerilor", și e interesant de aflat dacă au fost amândoi prezenți când s-o fi făcut predarea primirea aia de sceptru sau ce dracu își transferă ei.

— Cred că mistria și compasul, dacă sunt masoni care se respectă.

— Acum nu mai prea avem ce face aici. Hai să găsim ceva scris de mâna mortului, prin casă, să ne eliminăm sau confirmăm și bănuiala asta, iar apoi... abia aștept să avem o mică discuție cu cerberul sediului cavalerilor.

*

* *

Găsiseră suficiente hârtii care să le confirme bănuiala. Biletul de angajare, în mod sigur, nu fusese scris de mâna lui Henry Delon.

Taxiul îi lăsa în fața clădirii impozante în care se găsea impenetrabilul sediu al "Cavalerilor iluminați ai lui Rosencreutz".

— Încă îmi dă fiori drăcia asta de casă, spuse Mark pe când își auzeau ecoul sinistru al pașilor pe holul lung și larg care ducea spre ușa păzită de straniul personaj cu care nu reușiseră să ajungă la vreo înțelegere, în precedenta lor vizită.

— Acum și mai tare, după ce am văzut ce ciudațenii se petrec sub nevinovata și ridicola titulatură.

Mark se apropie de mânerul de bronz al ușii și bătu cu putere. Probabil că folosisese chiar prea multă putere, întrucât ușa se deschise în urma bocăniturilor.

— Ia uite! se miră el. E deschis! Ce convenabil!

— Șefu', îl avertiză Frank, cuprins de o presimțire ciudată. Mie mi se pare chiar prea convenabil. Să fim serioși, n-am reușit să aruncam nici o privire și acum intrăm ca în gară? Să fim atenți!

Mark nu păru să îl ia în seamă pe colegul său și intră cu pas ferm în prima sală. Frank păși, ceva mai bănuitor, și își pipăi pistolul pe sub haină, să fie sigur că e acolo, deși nu îl părăsea niciodată.

Spațiul în care pătrunseră era pustiu. O sală banală de club pentru oameni bogați, cu fotolii mari de piele, plasate două câte două lângă câte o măsuță scundă pe care se găseau câteva ziare și o scrumieră.

De jur împrejurul sălii se găsea o bibliotecă impresionantă, mai mare decât cea pe care o admiraseră în biroul lui Delon.

Biblioteca se întindea practic pe două nivele, ocupând în întregime etajul, unde se putea ajunge pe o scară simplă, de lemn, situată în fundul sălii.

Acolo nu era nimeni care să îi împiedice să cotrobăiască.

Și, de altfel, nimic care să îi îndemne la cotrobăit.

— Asta e totul? făcu Frank, mirat de simplitatea locului. Eu cred că e ceva ascuns în spatele acestor pereți cu cărți, cum era și la bancher acasă.

— Dar nu mai văd nici un dispozitiv asemănător, spuse Mark, uitându-se cu atenție în jurul lui și scrutând cu privirea și rafturile de cărți de la etajul superior. Poate acolo, sus, spuse el.

— Poate, spuse și Frank, îndreptându-se spre scara de lemn.

Când ajunse la baza ei, se opri brusc și privi cu atenție la covor.

— Ce dra... apucă el să spună, aplecându-se să ridice ceva de jos.

Exact în acel moment se auzi un șuierat fin și un glonț se înfipse raftul cu cărți din fața lui Frank, trecând prin locul unde i se găsisse capul cu câteva fracțiuni de secundă mai devreme.

Frank își continuă aplecarea, însă ceva mai rapid de data asta. Se aruncă imediat la podea, se rostogoli și ajunse pe spate, cu pistolul în mână, ținând în direcția din care venise împușcătura.

Mark se aruncase și el, imediat, în spatele unuia dintre masivele fotolii care se găseau lângă el.

— Nu sta ca prostul acolo, în bătaia glonțului, îi strigă el lui Frank, care rămăsese în aceeași poziție și încerca să vadă încotro să își îndrepte tirul.

— Acoperă-mă! strigă el lui Mark.

Acesta începu să tragă în direcția de unde venise împușcătura, permițându-i lui Frank să urce în fugă scările. Începu un schimb de focuri între cel care se ascundea printre cărțile de sus și Mark, care se simțea destul de ocrotit de spătarul masiv al fotoliului.

Frank se îndrepta tiptil și cu grijă în direcția de unde veneau împușcăturile.

Rafturile cu cărți erau suficient de dese, încât perspectiva nu îi era favorabilă. Deși se apropiase simțitor, nu reușea să-l vadă pe trăgător.

Mai mult, în timp ce se străduia să identifice exact locul cu pricina simți o arsură puternică în brațul stâng, iar sângele începu să-i șiroiască puternic.

— Ia uite, drace! se înfurie el, aruncându-se repede la pământ și ținându-se de mâna rănită pentru a opri hemoragia. Mor aici ca un șoarece de bibliotecă.

Se rostogoli și ieși pe culoar.

Probabil că fusese considerat scos din luptă, întrucât acum reuși să-l vadă pe agresor, care nu se mai ascundea de el.

Era chiar cerberul care nu le permisesese intrarea data trecută.

Frank se așeză bine, pe burtă, în poziție de tragere, ținți cu grijă spre capul namilei și fu tentat să îi introducă un glonț în scăfârlia cheală.

Se abținu, însă.

— Hei, frumosule! strigă el. Gata! Jocul de pac- pac s-a încheiat!

Lunganul tresări și privi înspăimântat în direcția de unde venise anunțul. Fu tentat să încerce o ieșire nebunească din această situație, dar până la urmă instinctul de conservare prevală în fața simțului datoriei.

— Așa! Ești băiat deștept, în ciuda aparențelor și a feței tale de melc castrat, spuse Frank, care simțise momentul de ezitare al majordomului. Lasă încet pușca la podea și împinge-o cu piciorul spre mine. Fără gesturi necugetate, că n-am pus ieri prima oară mâna pe pistol... țin să te informez în mod oficial.

Lunganul se execută. Apoi, fără să mai aștepte vreun îndemn, ridică mâinile sus.

— Las-o pe asta pentru filmele despre al doilea război mondial, spuse Frank, zâmbind. În vremurile moderne te lungești mătăluță frumos pe jos și îți pui mâinile la ceafă, OK?

Se ridică după ce agresorul îi îndeplinise cerințele și vru să se îndrepte spre el. Simți însă o mână grea pe umăr.

— Lasă-l la mine, că am o restanță la el, îi spune Mark, pe un ton amenințător. Tu vezi-ți de sângereare.

Frank se gândi cu groază la ce avea să urmeze. Mark se apropie tacticos de majordom și îi șuieră printre dinți:

— Hai, nu mai face nani! Ridică-te în două picioare și privește-mă adânc în ochi!

Când lunganul fu în poziția cerută, Mark își luă un mic avânt și îl lovi năprasnic, cu dosul palmei drepte, peste față.

Capul lunganului se duse în stânga cu tendința clară de a-și lua zborul spre tavan. Însă Mark îi curmă imediat acest elan cu dosul palmei stângi, care îi mută capul în partea cealaltă.

Majordomul se prelinse, fără nici un zgomot, la podea, ca o cârpă izbită de un perete.

— Iar exagerezi, ca de obicei, îl apostrofă Frank. În loc să-l luăm la întrebări, acum trebuie să stăm să-și revină. Parcă ai fi copil, zău așa.

— Lasă că-și revine el rapid, dacă îi dau un brânci pe scări. Cum ți-e brațul?

— Mai mult sânge decât rană. Am avut noroc, glonțul n-a intrat în mână. Altfel trebuia să ne cam stricăm la buzunar până găseam pe cineva ca să mă repare fără să anunțe Poliția.

Mark îl apucase pe lungan de gulerul hainei și îl târa după el spre scări.

— Dacă nu mă înșel, nici aici sus nu pare să fie vreo trapă, spuse el și făcu exact cum anunțase.

Ajuns în capul scărilor, împinse trupul lipsit de cunoștință de-a dura pe scări.

— Oricum, nu ne mai chinuim acum să căutăm. O să ne spună frumosul ăsta tot ce vrem să auzim.

Capitolul VIII

Spovedania majordomului se dovedi însă destul de puțin interesantă. Tot ce reușiseră să scoată de la el se mărginea la dispoziția primită de la noul șef al Ordinului, de a îi împiedica pe cei doi să mai iasă din clădire în cazul în care s-ar mai întoarce.

— Elegant, constată Frank. Și, în limbajul vostru, "a împiedica" înseamnă "a-i trage un glonț în creier"?

Majordomul nu spuse nimic.

— Îți dai seama că, în momentul ăsta, dacă o să afirmi și la tribunal același lucru, șeful tău o să scape basma curată, nu? De ce îl protejezi?

— Nu îl protejez. Am primit această indicație, exact cum v-am spus.

— Deci partea cu împușcăturile să o considerăm un fel de exces de zel? se miră Frank. În fine, să ne prefacem că înghițim această gălușcă. Ia spune... ai fost de față când noul tău șef a preluat comanda, sau conducerea, sau cum îi spuneți voi de la vechiul șef, de la răposatul Delon?

Lunganul tresări puternic, semn că fie nu știa de moartea lui Delon, fie nu se aștepta să știe și cei doi americani.

— Nu, nu am fost. Domnul Beaufour a venit într-o zi la mine și m-a anunțat, arătându-mi hârtia cu înscrisul oficial de numire și sigiliul.

— Deci nu l-ai văzut pe Delon? Adică nu ți-a confirmat acest lucru, de atunci încolo?

— Nu, domnule! Domnul Delon era foarte grav bolnav și din cauza acestui lucru s-a și produs această numire. Dar nu știu de ce îl numiți răposat. Nu am nici o informație în sensul acesta. Probabil ați fost greșit informați. O asemenea dispariție nu ar fi rămas neobservată de presă. Domnul Delon este un om foarte puternic.

— Domnu'tu Delon nu mai are putere nici să tragă aer în piept, din cauză că e aproape putrezit, îl puse Mark la curent cu actuala situație a fostului său șef. Și când ți-a arătat doctorul de nebuni hârtoaga?

— Să tot fie vreo trei săptămâni, poate chiar o lună. Dar este scris în jurnalul Ordinului.

— I-auzi! se bucură Frank. Avem totul scris? Și unde e jurnalul ăsta?

— Jurnalul este ținut întotdeauna de Marele Cavaler, de șeful Ordinului.

— Eh, pe dracu! se posomorî de-o dată Frank. Deci, n-am făcut mare brânză!

— Oricum, ne confirmă ipoteza conform căreia

Delon era deja mort când s-au produs crimele, spuse Mark.

— Domnul Delon nu e mort, domnilor. Aș fi aflat, continuă să o țină pe a lui lunganul.

— Bine, bine, spuse Mark cu un aer plictisit. Uite că se mai întâmplă și lucruri despre *care* nu ești informat în timp util. Spune mai bine unde îl găsim pe imbecilul ăsta de doctor. Unde stă?

— Păi stă la clinică.

— Mai dă-l dracu! se minună Frank. Stă mereu la clinică? Nu are și el o casă, vreo fraieră care să-l ajute să-și mai desfunde canalizarea din când în când?

— Acolo este casa lui, domnule. În cadrul clinicii, e, tot ce știu. Și nu, nu cunosc să aibă pe nimeni să facă lucrul acela. Domnul doctor trăiește singur.

— Păi, cum să nu-l apuce, frate, damblalele, în cazul ăsta. Să locuiești într-un spital de nebuni și să fii și singur ca cucul. Pentru că presupun că nu-i prea vine la socoteală să cheme vreo frumusețe la el acasă, în condițiile astea.

— Mda... cred că altceva nu mai putem afla de la imbecilul ăsta. Ce facem, îl predăm? întrebă Mark

— Nu îi oferim lui șansa asta. Plus că, momentan, nu am chef să dau ochii cu Poliția. Nu înainte de a pune mâna pe doctor. Îl închidem aici, și îl lăsăm să putrezească.

Cum lui Mark i se făcuse din nou foame și refuza să-și continue activitatea pe stomacul gol, deciseră să treacă pe la „Jocelyn Bistro”, să își ostoiască acolo poftele.

În plus, Frank nu uitase faptul că Rabelais îi pusese pe lista cu suspecți și pe proprietarul localului, precum și pe frumoasa și focoasa Eugenie.

Acolo o găsiră însă pe perversa sculptoriță înlăcrimată și întregul local în doliu.

— Ce s-a întâmplat? se apropie Frank de ea, îngrijorat.

— Nu ați aflat? spuse Eugenie, înălțând ochii ei fascinanți și înlăcrimați spre cei doi americani.

— Nu. Ce să aflăm, mai precis? întrebă Frank, deși avea o bănuială sinistă.

— Mulot! A fost găsit, ca și ceilalți, decapitat și cu o monedă în gură! Un om atât de bun. Nu era cel mai bun amant, recunosc, dar a ajutat atât de mulți oameni. Eu, una, nu știu ce m-aș fi făcut fără el. Numai pentru ultima copie, după statueta aceea barocă, oribilă, mi-a dat aproape cinci mii de dolari.

— Ce copie? tresări Frank

— Eh... spuse Eugenie. Mulot nu câștiga bani numai din tranzacționarea operelor originale ale artiștilor pe care îi sprijinea. Mai vindea și copii reușite americanilor proști, fără supărare.

— Falsuri, adică.

— Opere de artă... să știi că multe dintre copii erau la fel de reușite ca originalul. Oricum, erau pentru oameni care nu ar fi meritat să dețină tablouri de o asemenea valoare, știi... spuse, ofuscată, Eugenie. De exemplu, ultima statueta, de care ți-am pomenit... nici eu nu mai puteam să o deosebesc de original. Și, în felul ăsta, o grămadă de artiști foarte buni pot în continuare să creeze fără să moară de foame opere care după moartea lor vor valora cine știe câte milioane și care vor fi copiate la rândul lor și așa mai departe.

— Bine, bine... spuse Frank, prea puțin interesat în acel moment de problemele mediului artistic parizian. Povestește-mi mai bine despre statueta, l-ai predat-o lui Mulot?

— Bineînțeles! De câteva săptămâni. Cred că puțin înainte de tragedia de la hotel.

— Și nu știi ce a făcut cu ea?

— N-am nici cea mai mică idee. Mulot nu era genul să se omoare cu confidențele. Ceea ce ne convenea și nouă, trebuie să recunosc. Era un om cu multe secrete, Francois. Avea și micile lui ciudățenii. Uite, de pildă, tabloul din spate, ăla mare cât tot peretele... Au muncit mulți pictori la el, mai multe luni. O adevărată operă de artă! Mulot a plătit o grămadă de bani tuturor. Și totuși, nu s-a lăsat până nu a adăugat el tușa finală. Lucra numai noaptea și nu lăsa pe nimeni să se apropie cât picta el. Și-acum... e mort! Îngrozitooooor! mai spuse Eugenie, apoi începu să plângă cu sughițuri și suspine.

— Trist, spuse Mark. Și acum, că a murit, cine preia localul?

— Dar de ce te interesează? se miră Frank de grija lui Mark.

— Vreau să știu cu cine vorbesc să îmi aducă dracului ceva de mâncare, că mi s-a lipit burta de spate.

Frank îl lăsa pe Mark să se descurce cu micile lui probleme alimentare și se îndreptă spre tabloul indicat de Eugenie.

Pe o masă, în dreptul tabloului, se găsea un mic altar dedicat memoriei lui Mulot. O fotografie de-a lui, înconjurată de șase lumânări aprinse. Lumina pe care o împrăștia lumânările îl împiedică pe Frank să privească în liniște tabloul, din cauza umbrelor ce se proiectau peste el.

Pentru că ținea totuși să observe mai bine capodopera recomandată de Eugenie, detectivul luă o lumânare și o apropie de tablou, plimbând-o încolo și înapoi.

Tabloul era, într-adevăr o capodoperă. Frank putea aprecia acest lucru chiar și fără să fie expert în artă. Era gata să se mulțumească cu această constatare când observă că, pe anumite porțiuni, se puteau observa, în lumina lumânării, lucruri care altfel erau invizibile.

— Hopa! făcu mirat Frank Să fie o întâmplare doar?

Și începu să cerceteze, cu ajutorul lumânării, centimetru cu centimetru, imensul tablou. Încet-încet, pe sub culorile vii ce-l compuneau, Frank reuși să deslușească un fel de puzzle care îl intrigă suficient de mult ca să pună mâna pe o hârtie și un creion și să noteze ceea ce se găsea împrăștiat și ascuns în tablou.

După aproape o jumătate de oră reuși să observe suficiente elemente cât să încropească un nume și un desen.

— Foaaarte interesant! spuse el, când privi la opera sa. Răposatul Mulot chiar că era un om deosebit.

Se îndreptă, ceva mai vesel decât venise în fața tabloului, cu foaia de hârtie spre întristata Eugenie.

Îi puse hârtia în față și o întrebă:

— Ai idee ce reprezintă asta?

Eugenie se uită la foaia de hârtie mângălită de detectiv, se uită la el și răspunse, cu un glas intrigat:

— Ce e asta?

— Nu știu, dar ceva trebuie să reprezinte.

Eugenie se mai uită o dată, cu atenție, la foaia de hârtie.

— Recunosc portalul ăsta, deși e cam prost desenat...

— Lasă acum aprecierile artistice! Unde e portalul ăsta și ce e "Munilot"?

— Păi asta e, că nu știu ce e "Munilot". Ești sigur că e scris corect?

— Uite că la asta nu m-am gândit. Poate nu e denumirea corectă. Poți să amesteci literele astea ca să aibă vreo legătură cu portalul pe care zici că îl cunoști?

— Bineînțeles, făcu Eugenie, ușurată. E "Mulinot". E un parc, în arondismentul XVII.

— Atât? fu dezamăgit Frank.

Nu înțelegea ce putea găsi într-un parc, în afară de copaci și locuri de joacă pentru copii.

— Doar un parc?

— Da! Care e problema?

— Și e departe?

— Nu, deloc. Și poți să iei și metroul. E o stație chiar acolo.

— Zău? se învioră detectivul. Și cum se cheamă stația?

— La fel. Ca și parcul: Mulinot! Mi se pare firesc. Dar tot nu înțeleg ce vrei, de unde ai hârtia asta?

Frank se apropie brusc de ea, o cuprinse cu mâna pe după ceafă și îi depuse un sărut franțuzesc de cea mai bună calitate, păstrat numai pentru export.

— Nu are nici o importanță, frumoaso! Nici o importanță! Îi răspunse el vesel femeii, care îl privea mirată și îmbujorată.

— Mark... mai lasă dracului lăturile alea, că rămân ăștia fără provizii în caz de război! Hai, că am găsit ceva interesant!

Mark îl privi pentru câteva clipe mirat pe partenerul său, apoi privi cu jind la resturile care încă mai poposeau în farfuria lui și se ridică cu greu, trântind cu obidă șervețelul pe masă.

— Jur să nu mă ridic o săptămână de la masă după ce rezolv cazul ăsta, și să mă feresc de tine ca dracul de tămâie în tot acest răstimp.

*

*

*

Parcul la care făcea referire inscripția ascunsă în tabloul lui Mulot era unul foarte mic și liniștit.

Coborâra la metrou, nu înainte ca Frank să achiziționeze de la un magazin de lângă stație o lanternă puternică, spre mirarea lui Mark.

— Chiar n-ai de gând să îmi explici unde mergem? Sau de ce dracului avem nevoie de o lanternă? Ai impresia că ăștia nu au lumină în subteran?

— S-ar putea să nu aibă, acolo unde mergem noi. Să sperăm că reușim să ne strecurăm fără să atragem foarte tare atenția. Văd că parcul e gol. Probabil suntem la o ora potrivită pentru ce căutăm noi.

— Bine, dar ce căutăm noi?

— Sincer? Habar n-am! Sper să îmi dau seama când o să văd.

Aprecierea lui Frank fusese corectă. Nici o persoană nu se găsea pe peron. Poate și pentru simplu motiv că stația părea dezafectată. Trebuise să mai spargă un lacăt pentru a putea ajunge jos, lucru pe care îl făcu fără nici un scrupul.

— Mergem și prin stații dezafectate acum, mormăi Mark, încă supărat că nu fusese lăsat să-și termine masa pentru un asemenea motiv.

— Lasă că e bine. Mă mir doar că nu m-a avertizat Eugenie.

— Nu-mi pare genul care circulă prea des cu metroul, cel puțin asta e părerea mea, încercă Mark să găsească o explicație plauzibilă. Și acum, ce facem? Ce căutăm?

— Eu bănuiesc că Mulot avea o ascunzătoare pe aici. Nu bag mâna în foc, dar altă explicație nu îmi vine. Hai să coborâm, probabil că în tunel găsim ceva în sensul ăsta. Dacă nu diferă foarte mult de metroul din New York, ar trebui să fie tot felul de refugii.

— Asta îmi trebuia acum, să mai Țopăi și pe șine de metrou. Și dacă trece trenul?

— Asta e, ne ferim!

— Te-oi feri tu, la mine e altceva. S-ar putea să nu încap așa ușor lipit de ziduri.

— Hm! făcu Frank, privind dimensiunile grăsanului, ca și cum acum l-ar fi văzut întâia oară.

— Înțeleg ce vrei să spui. Stai tu aici, că mă plimb eu.

Nu mai așteptă reacția lui Mark și sări, sprinten, pe șina trenului. Dispăru repede în beznă din tunel, ca să reapară câteva minute mai târziu, dezamăgit.

— În partea asta nu e. Poate în cealaltă.

Și o luă la fugă, nerăbdător, pentru a ajunge la celălaltă intrare în tunel.

— Of! Tinerețe năvalnică, murmură Mark, văzându-și colegul țopăind ca un ied din colo încoace. Așa eram și eu la vârsta lui...

Apoi, după ce se gândi puțin spuse:

— Hm! Pe cine păcălesc eu? Nu eram deloc așa... Leneș am fost toată viața, nu are nici o legătură cu vârsta.

— Hei, se auzi strigătul vesel al lui Frank. Am găsit ceva. Vii și tu? Da' repede, să nu vină trenul. Deocamdată nu văd nimic venind, așa că grăbește-te!

Mark înjură în sinea lui cerbicia de care dădea dovadă, deși ar fi putut ieși de mult la pensie. Coborî cu greu pe șine și începu să orbecăie mergând în direcția din care venise vocea lui Frank.

— Băi, unde dracului te-ai dus? strigă el. Pune lanterna aia în funcțiune ca să pot vedea pe unde merg.

O lumină puternică apărură imediat și Mark bombăni mulțumit:

— Trebuie să strig eu, că pe tine nu te duce capul!

După câteva secunde însă, constată cu stupefație că lumina se împarte în două fascicule puternice și că se apropie de el vertiginos și cu mare zgomot.

— Hopa! Am îmbulinat-o! Vine trenu'!

Se panică ușor și încercă să se lipească de perete. Își dădu imediat seama că făcuse un calcul corect, la început. Nu încăpea prea bine.

Începu să fugă înspre tren, cu speranța că va da peste Frank în timp util.

Trenul se apropia cu o viteză ce i se păru amețitoare grăsanului. Deja nu mai putea vedea nimic din cauza puternicelor faruri care îi intraseră în ochi, orbindu-l. Alerga aproape fără să mai vadă pe unde calcă.

Trenul ajunsese foarte aproape și Mark se gândi că alesese totuși greșit direcția de fugă. Îi fusese însă teamă că nu ar fi putut urca prea ușor înapoi pe peron și de aceea alesese această variantă, care acum i se părea complet idioată.

Deja putea vedea siluetele vatmanilor, sus, în spatele parbrizului locomotivei ce devenea tot mai mare și mai mare.

Renunță la alergare și închise ochii.

— Stupid sfârșit! mai apucă să gândească, în timp ce se simți împins cu putere în perete de valul de aer deplasat de locomotiva metroului.

Concomitent cu asta, exact în momentul în care renunțase la luptă, simți două brațe puternice cum îl trag puțin în față și apoi în spate.

Auzi urlatul înspăimântător al trenului vâjâindu-i pe la urechi, dar constată că nu e atins de trecerea acestuia.

Deschise ochii și-l văzu pe partenerul lui zâmbindu-i tâmp, plin de sudoare.

— Greu te miști uneori, tataie! Era să te culeg de pe șine!

— Dacă ești tâmpit și nu îmi luminezi calea... specie de avorton fără creier! se înfurie Mark când se trezi tot el apostrofat.

— Gata, gata! Bine că am ajuns la timp. Deși tot mai cred că încapi fără probleme dacă te lipești de zid. Hai mai bine să îți arăt ce am găsit, mai spuse el și o și luă la fugă pe un culoar.

— Unde dracului pleci iar ca o capră beată? Stai aici, sau dă-mi mie lanterna, să văd atunci cât ești de vioi!

Frank se opri, dându-și seama că are și Mark dreptate în felul lui. Îl așteptă și trecu în spatele lui, luminându-i calea.

Ajunseră la niște scări înguste, în spirală și începură să coboare cu greutate.

Abia când ajunseră jos, Mark răsuflă ușurat.

— Mă omoară scările astea pentru copilași. Amețesc mai rău ca după un litru de whisky.

Abia atunci văzu că ajunseseră într-un soi de depozit prăfuit, cu multe rafturi jumătate goale și câteva lăzi la fel de inutile. Pe rafturi erau așezate mai multe suluri și o statueta.

Frank se repezi la ea ca un uliu.

— Ia uită-te ce avem noi aici! făcu el, în culmea veseliei.

— Bravo! făcu, sincer impresionat Mark. Așa da! A meritat efortul.

Statueta reprezenta un fel de bust al unei zeități ciudate și teribil de urâte; semăna mai mult cu un ecorșeu, o statuie fără piele, jupuită, cum sculptează începătorii pentru a învăța corect grupele de mușchi și cum se mai găsesc imagini în manualele de anatomie.

— Băi, da' urâtă mai e! constată Mark cu stupoare. Pentru hidoșenia asta au murit atâția oameni?

— Nu uita că are puteri speciale, zâmbi Frank, fericit de captură și prea puțin interesat, în acele momente, de considerațiile estetice ale colegului său.

— Da! Speciale, nu glumă. Îmi vine să vomit când mă uit la ea.

Frank mai aruncă o privire priprejur, deși era evident că găsisese ceea ce căutase. Desfăcu din curiozitate câteva suluri și rămase surprins de ceea ce găsi.

— Ia uite! Or fi originale astea? spuse el admirând la lumina lanternei câteva din pânzele pictate făcute sul și aruncate claie peste grămadă în rafturile ascunzătorii.

— Pe cine interesează asta acum? O să constate specialiștii care sunt și care nu. Mie îmi vine greu să cred că ar ascunde cineva cu atâta grijă niște falsuri, totuși. Hai să mergem, că mi s-au umplut plămânii de praf.

Se întoarse decis să urce scările, nu înainte de a-i înmâna statueta colegului său mai sprinten și mai agil.

— Ține-o tu, că n-am chef să mă împiedic cu ea în mână.

Însă nu termină bine ce avea de spus, că se și împiedică de o ladă pe care nu apucase să o vadă.

Se întinse cât era de lung pe pardoseaua prăfuită a ascunzătorii.

— Ptiu, drace! Exact ce spuneam. Noroc că am apucat să îți dau drăcia aia spuse el, pregătindu-se să se ridice de jos. Dar ce s-a întâmplat? Ți-a căzut și ție din mână?

— Cum să-mi cadă? Ce-ți veni?

— Și atunci asta ce e? întrebă el, mirat, ridicând în lumina lămpii statueta pe care-o ținuse cu câteva clipe înainte în mână.

Capitolul IX

Se așezaseră pe o bancă în parc și se uitau prostiți la cele două statuete absolut identice pe care puseseră mâna.

— Eu unul mă dau bătut, spuse Mark, după un timp. Nu observ absolut nici o diferență între ele.

— Mi-a spus mie Eugenie că a făcut o copie perfectă, dar nu mi-am închipuit că avea atâta dreptate.

— Și acum ce facem cu ele? Unii se omoară în draci să pună mâna pe o statueta, și noi ne trezim cu două pe cap? Să mai vorbești de rău ironia sorții! Măcar se mai limpezesc apele, cu ocazia asta.

— Zău? se miră Frank. Ce ape ți s-au limpezit ție, mă rog frumos?

— Păi cred că am dezlegat firul evenimentelor, în linii mari, cel puțin. Fii atent! Cineva, nu contează cine, fură drăcia asta și niște monede, al căror rost încă îmi scapă, de la bătrânul colecționar, soțul Sophiei. Bănuiesc că aceasta, sau poate chiar și soțul ei, dau de un fir, sau au o bănuială și angajează cuplul de infractori să recupereze aceste

obiecte. Nu are importanță acum de unde au aflat în posesia cui au intrat. Cert este că nu au apelat nici la Poliție, nici la detectivi profesioniști, lucru care nu încetează a mă mira. În fine, trecem peste acest amănunt, poate îl lămurim și pe asta până la urmă. Cei doi se documentează temeinic și află, cum și de unde, nu se știe, de gărgăunii actualului posesor și utilizează o stratagemă cam idioată, dar care uite că a dat roade, de a se băga pe sub pielea nebunului bancher. Pun mâna pe statueta, nu știm dacă și pe monede.

— Cred că sunt mai puțin importante, totuși, își dădu Frank cu părerea.

— Mai puțin nu înseamnă că deloc. Nu uita că participă totuși la ritual. Dar să trecem mai departe. Cei doi, care probabil încasaseră ceva bani de la Sophie, dacă nu chiar pe toți, o anunță pe aceasta că au găsit obiectul.

— De unde știm asta?

— Îmi închipui că nu se agita să ne mai bată la cap dacă nu ar fi avut această certitudine. Nu cred că o omora grija pentru soarta celor doi mercenari, sau că voia să le răzbune, vezi Doamne! moartea năpraznică.

— Corect, admise Frank.

— Între timp cei doi, care știau cam cu ce se ocupă acest Mulot, se gândesc să facă o afacere și mai bună și să-i vândă acestuia bustul, sau să i-l

ofere spre plasare, asta nu știm. Nici nu contează dacă au primit sau nu banii când i l-au încredințat acestui mic infractor de artă.

— Și atunci s-au panicat și unii, și alții, începu Frank să vadă limpede prin încâlceala cazului.

— Exact! Și au angajat fiecare pe cineva ca să pună din nou mâna pe obiect. Cineva de aici, probabil doctorul, dar asta rămâne să descoperim, pe Rabelais, iar Sophie, cu suspectul ajutor al șefului nostru, pe noi.

— Cel care pierduse statueta, continuă Frank firul deducției, îi găsește totuși pe cei doi înaintea detectivului.

— Eu cred că pe baza a ceea ce descoperise Rabelais ajunseseră în același timp la cei doi. Și mai cred că șmecherul ăla de Roger, hamalul, mai dăduse cuiva exact aceleași informații ca și lui Rabelais, din care cauză a și murit. Altminteri, plecând de la ipoteza foarte probabilă că nu l-a omorât Rabelais, cine și de ce să îl omoare?

— Gata! strigă Frank bucuros. Mi-am amintit! Ce bou pot fi!

— Ce e? Ce anume ți-ai amintit de te bucuri atâta?

— Când l-am văzut pe doctor... la spital, am avut impresia destul de clară că îl știu de undeva și nu reușeam să îmi amintesc de unde. Era la bistro! În seara în care a fost decapitat Roger, doctorul era în

bistro. De aia mi se părea cunoscut. Bineînțeles că atunci nu i-am dat nici o importanță, dar mi-a rămas pe retină. Deh, deformare profesională.

— Uite că încep să se lege lucrurile și mai tare. Am din ce în ce mai puține dubii în ceea ce privește, asasinul. Ți-am spus, de la început, că cel care l-a omorât pe Roger trebuia să fii fost în bar ca să vadă ceea ce s-a întâmplat și să știe unde se găsește acesta. Rabelais nu avea de unde să știe acest amănunt. Să revenim... Cert e că îi omoară degeaba pe cei doi, pentru că deja nu mai aveau statueta. Tipul e dereglat strașnic la cap. Nu pot să pricep de ce i-a omorât. Numai să se răzbune? Știa deja ce s-a întâmplat? Nu îmi dau seama, și nici nu știu dacă trebuie să existe o logică în toată nebunia asta.

— Ți se pare absolut aberant să mă gândesc că dispariția Sophiei are de-a face tot cu el? Totuși, nu reușesc să găsesc altă explicație. Nu văd de ce ar fi dispărut de bună voie, chiar din prima zi. Înțelegeam dacă o făcea mai târziu, pe măsură ce am fi aflat detalii care nu i-ar fi convenit foarte tare. Dar în prima zi?

— Nu e chiar așa aberantă varianta asta. Putem bănuși că doctorul este cu adevărat disperat, și putea să își închipuie că cei doi au predat deja statueta Sophiei, sau cel puțin că Sophie avea informații despre locul în care cei doi au ascuns-o. Poate că așa a și interpretat nebunul venirea ei în Paris. S-a gândit că a venit să "colecteze" statueta.

— Eu zic să mergem să îl întrebăm pe el în persoană, spuse Frank, plin de elan. Să mergem la nebuni!

Se apropiară ușor temători de ospiciul unde fuseseră foarte aproape să dea ortul popii, mai ales Frank. Trebuia să găsească, în toată nebunia aceea de spital, locul unde putea să stea ascuns doctorul.

Încă de la poartă înțeleseseră că nu mai sunt doriți acolo. Portarul, care fusese atât de amabil cu ei când sosiseră prima dată, refuză să le mai permită intrarea în spital. Nici dolarii nu îl înduplecară, semn că teama de doctorul care conducea ospiciul era mai mare decât pofta de arginți.

— Uite că la asta nu m-am așteptat, spuse Frank, necăjit și furios. Dar, dacă își închipuie că o să stăm că tâmpiții în permisiunea portarului, se înșeală amarnic. Dădură câteva ocoluri gardurilor înalte ale castelului și se părea că sunt puține șanse să depășească foarte ușor acest obstacol.

Deodată, Mark se opri și se uită cu ciudă la amicul său.

— Auzi, dar de ce ne chinuim noi să îl luăm prin surprindere? Noi avem ce vrea el.

— Ai și tu dreptate, se minună Frank de naivitatea lor. La o adică putem să-l chemăm să ne facă o vizită. E la mână noastră.

— N-aș merge până acolo. Dar să ne asigurăm de o brumă de ospitalitate din partea lui, cred că putem spera.

Se întoarseră din nou la portar.

— Iarăși voi? Nu v-am spus că nu puteți intra?

— Spune-i șefului tău că avem ceea ce caută el. Atât! replică tacticos Frank, aprinzându-și o țigară și suflându-i fumul în nas obraznicului cerber.

— Îmi pare rău, domnul doctor nu este în incinta spitalului.

— Nici nu am spus asta, spuse Mark, care începuse să fie călcat pe nervi de căpățânoșii peste care tot dădea de când se găsea în Paris. Caută-l acasă.

— Nu am permisiunea să îl caut acolo, domnilor. Eu zic că e mai bine să plecați. Când o să se întoarcă o să-i transmit mesajul și o să vă caute dumnealui, dacă chiar este interesat.

Frank se uită lung la ipochimenul căruia cu greu reușea să îi ajungă la nas, deși era cu un cap mai scund decât el, iar lui Mark abia îi ajungea la piept. Mai trase un fum lung din țigară, o aruncă pe jos și o strivi cu piciorul. Apoi se apropie de portar și, cu o mișcare fulgerătoare, îi propti acestuia țeava pistolului sub bărbie.

— Poate ai impresia că nu suntem destul de nebuni ca să merităm să intrăm înăuntru. Află că suntem! Dacă nu vrei să-ți râcăie mă-ta creierii de pe pereții dughenii, pune mâna pe telefon, sau trimite niște semnale de fum! Fă ce știi și spune-i doctorului că avem ceea ce caută. Atât! Și eu nu apăs pe țămburușul ăsta unde observi că mi-am plasat degetul, OK?

Portarul păli subit, când se trezi cu pistolul sub bărbie și când privi în ochii lui Frank, care nu mai aduceau a ochi de om sănătos la cap.

Mișcându-se cu grijă, cu țeava pistolului lipită în continuare de maxilar, formă, cu mâinile tremurânde, un număr.

— Domnule doctor... indivizii aceia, despre care mi-ați spus că nu au ce căuta, sub nici un pretext, în spital... Sunt la poartă... Nu, nu vor să plece. Mi-au pus pistolul la tâmplă. Nu, domnule, nu par genul de oameni care să blufeze. Și mi-au spus să vă transmit că au ceea ce căutați. Nu știu despre ce e vorba, evident. Atât mi-au spus.

— Cam suspicios doctorașul, spuse Frank.

Smulse receptorul din mâna albită de spaimă a portarului.

— Ascultă, creierel.. dacă vrei să nu bag un glonț în prăpădita ta de statueta, cu capul ăla belit de piele, fă bine și instruieste-ți idiotul de la poartă să ne conducă la tine. Și nu mai încerca încă o manevră de aia cu nebuni furioși, că de data asta venim cu pistoalele la vedere și cu porcăria aia de ceramică în echilibru fragil. Și ai grijă să fie și Sophia pregătită, să nu plecăm cu mâna goală.

După ce termină de rostit aceste amenințări, Frank mai ținu câteva secunde receptorul la ureche și apoi îl întinse portarului, pentru a primi personal instrucțiunile necesare.

— Da, domnule, cum doriți, domnule, spuse nefericitul și închise, cu o față de om umilit la maximum.

— Pofțiți după mine! Vă voi conduce unde ați dorit.

Drumul până la locuința doctorului era atât de sinuos, trebuiră să urce și să coboare atâtea trepte, să se învârtă prin atâtea coridoare, încât cei doi americani înțelesesă că, fără abordarea pe care o încercaseră, ar fi avut puține șanse să dibuiască intrarea cu noroc.

— Cred că în primele șase luni vă instruieste cu harta în mână să-i găsiți casa, și abia după aia vă învață restul manevrelor de pază.

Însă portarul nu avea nici un chef să râdă la glumele celor doi.

În cele din urmă ajunseră pe un culoar care se termina cu o ușa masivă de stejar. Le indică ușa, fără să spună nici un cuvânt, și se retrase, la fel de tăcut cum fusese pe tot drumul până acolo.

Cei doi detectivi se apropiară prudenți de ușa locuinței doctorului.

Frank făcu și de această dată oficiile și împinse precaut ușa, ținând în același timp revolverul în poziția de asalt.

Pătrunseră într-un hol destul de întunecos, care se revărsa într-un salon de primire imens. Acolo îi aștepta un spectacol straniu. Atârnată într-un cui, legată de un picior și cu capul în jos, se găsea Sophia. Fusta îi era căzută peste brâu, dezvelind picioarele frumoase și chiar smocul mic de păr pubian. Constatară dintr-o ochire că doamna profesor universitar nu mai poseda alte articole de

lenjerie intimă, iar ciorapii îi fuseseră sfâșiați. Nu arăta prea grozav, însă Frank tot simți un mic impuls de a-și băga nasul între picioarele ei.

Lângă ea, cu pistolul îndreptat spre tâmpla femeii, se găsea doctorul Beaufour.

Abia acum părea să își justifice din plin plasamentul într-un spital de nebuni. Cu părul răvășit, cu cearcăne grele la ochi și cu o privire fixă și tulbure, doctorul părea un pacient ideal pentiu spitalul pe care îl conducea.

— Hei, hei, doctore! Relaxează-te puțin, ce dracului! spuse Frank, când văzu figura "marelui cavaler" și mai ales când observă ce ține în mână acesta. Chestiile alea nu sunt pentru joacă. Ele fac: bum! Și căpătăm buba!

— Nu ți-e rușine, yankeu împruțit și cu creierii spălați, să vorbești cu mine ca și cu un copil retardat? Începu să urle doctorul, mutând țeava pistolului de la tâmpla Sophiei spre fruntea lui Frank. Tu știi cine sunt eu? Știi câte sute de ani am? Câte arme am ținut eu în mână? Tâmpiților! Ați obținut independența voastră căcăcioasă și cu bani trimiși de mine. Am contribuit personal cu bani pentru construirea replicii Statuii Libertății care a ajuns la voi. L-am finanțat personal pe La Fayette! Și tu vii la mine în casă, acum, și faci pe deșteptul? Scoate statueta lui Malvolioth, altfel vă spulber creierii tuturor.

— Hei, hei, moșulică, ia-o mai încet, interveni și Mark. Oi fi tu mai bătrân ca mine și oi fi mânuit arcul și praștia, dar îmi vine greu să cred că reușești să ne împruști pe toți înainte să-ți găuresc scăfârlia, mai spuse el, arătându-i țeava pistolului său îndreptată spre țeasta metempsihoticului doctor.

— Deci tu ești Delon. Hm! făcu Frank. Cum de nu m-am gândit înainte? Ai furat dispozitivul ăsta transmigaționist de personalități de la răposatul soț ai duduui aici de față și ai făcut transferul din hoitul bătrân și neputincios al bancherului, în cel mai tânăr și mai viguros al doctorului Beaufour. Așa se explică de ce cristalele care deschideau casa lui Delon se găseau în cabinetul tău.

— Deci tu ai furat "marea cheie"! strigă furios doctorul. Și eu am torturat jumătate din personal ca să dau de ea! Da! Eu sunt Delon, și Alessi și Dupont și D'Alencon și Pieroux și mulți, mulți alții. Și tot eu m-am lăsat dus de nas de o târfă ieftină, angajată de altă târfă ieftină care a fost căsătorită cu cel care mi-a furat statueta... pe marele Malvolioth. Pentru că știau că toate mutările astea nu le-am făcut din orgoliu, nici din dragostea de putere, ci din dragoste pur și simplu. Călătoresc prin secole ca să o reîntâlnesc pe divina Isabelle...

— Încep să înțeleg, făcu Frank. Eh... tot respectul, ce pot să spun altceva! Acum, dată fiind marea ta experiență... cam cum crezi că putem ieși din situația asta neplăcută?

— Foarte simplu. Voi îmi dați ce e al meu și eu vă dau drumul. Și ei! Deși ea nu merită să fie liberă. Trebuie să stea acolo spânzurată și să mi-o sugă până moare.

— Așa mă gândeam și eu, spuse Frank, și scoase cu rapiditate din geantă statueta, întinzându-i-o politicos doctorului.

— Nu face asta! strigă disperată Sophie. Acum o să ne omoare pe toți!

— Nf, nf, nf! făcu Frank ȗuguindu-și buzele. Cred că ȗie ȗȗ cam place să i-o sugi, frumoasă fată cu sora ucisă în luna de miere.

— Ha, ha! strigă bucuros doctorul. Ar trebui s-o ascuȗi. Are dreptate. Acum o să vă omor pe toȗi. Eu nu mai pot fi ucis, cât timp deȗin statuia.

— Eh, pe dracu! spuse calm Mark. Vrei să verificăm acum, pe loc?

Ȓnsă doctorul nu se sinchisi de ameninȗarea grăsanului și se apropie ameninȗător de Sophie, lipindu-i pistolul de tâmplă.

— Tu o să crapi prima, putoare. De la tine a plecat totul. Tu l-ai pus pe neputinciosul de bărbatu-tău să ȗmi fure statueta, tu aflasei de puterea ei absolută. Tu o să mori, deci!

— Statueta asta? spuse calm Frank, scoȗând a doua statueta din geantă.

Doctorul făcu ochii mari și ȗncepu să tremure.

— Ce ȗnseamnă asta? Ce e porcăria asta? ăla e un fals!

— Sincer? ȗntrebă Frank. Se poate să ai dreptate. Sau poate că ăsta e originalul. Sau poate nici unul, nici altul. Cum poȗi să afli decât probându-le? Și cum poȗi să le probezi, dacă nu le ai pe amândouă?

— Și cum să le ai pe amândouă, continuă Mark, dacă ai dovedit că nu ai de gând să ȗȗi respectȗi promisiunile.

— Dar nici voi nu v-aȗi respectat-o pe a voastră! strigă doctorul, ȗnnebunit de furie și de spaimă, plimbându-și ameȗitor privirea de la o statueta la alta și ȗncercând să-ȗi dea seama care era cea adevărată.

— Oarecum, spuse Frank. Am promis să ȗȗi dau statueta pe care o aveam în mână și ȗi-am dat-o. Poate e chiar cea adevărată. Habar n-am, crede-mă! Oricum, lumea nu mai are onoare în secolul XXI. Chiar mă gândeam zilele trecute că ai prins vremuri bune în tinereȗea ta, spuse Frank, așezându-se comod pe jos și filosofând flegmatic. Astăzi nu mai știi în cine să ai ȗncredere. Uite, ca să mă explic, mai spuse el și aruncă cu putere statueta de peretele opus.

Aceasta pocni puternic și se ȗmprăștie în mii de bucăȗele.

— Nuuuuu! strigă ȗnnebunit doctorul, aruncând pistolul și alergând spre bucăȗelele risipite pe podea, numai bine pentru a-i da prilejul lui Mark să ȗi trântescă o monumentală scatoalcă peste cap, care ȗl trimise pe doctor în lumea viselor pentru o bună bucată de timp.

— Frumoasă reprezentăȗie, spuse Sophie. Dacă aș avea mâinile libere, aș aplauda. Apropo... ce-ar fi să mă eliberaȗi? Am ȗnceput să am deprinderi de liliac de când mă ȗine dementul ăsta cu capul în jos. Oricum, noroc că aveai și o copie, altfel era mai trist să jonglezi așa cu statueta aia.

— Știi ceva, păpușă? spuse Frank, îndreptându-se spre femeie și depunând un sărut fierbinte pe labiile ei. N-am mințit. Habar nu am care e originalul.

— Ceeee! urlă femeia. Ați înnebunit? Dacă ai spart originalul?

— Da! Am înnebunit, spuse Mark. Am riscat bunătațe de statueta numai ca să nu îți planteze monstrul ăsta un plumb în țeasta. Eu cred că se transmite nebunia în locul ăsta.

— Nu are a face țeasta mea! strigă femeia, Dezlegați-mă odată, jigodii demente! Dacă ați distrus statueta adevărată, jur că n-o să mă las până nu vă văd morți pe amândoi.

Cei doi detectivi făcură un scurt schimb de priviri.

Știau ce trebuie să facă.

— Știi ceva? Nu aveam nici cea mai mică intenție să te dau jos de acolo nici înainte. Acum cu atât mai puțin. Vrei să știi care statueta era adevărată? spuse Frank, ochind varianta care rămăsese întreagă. Ei bine, n-o să afli!

Două gloanțe plecară, simultan, din pistoalele celor doi americani, și a doua statueta se făcu țandări.

— Aaaaah! strigă înnebunită femeia.

— Și să-ți mai spun ceva, frumoaso. Noi credem că sunteți o gașcă de nebuni siniștri. Asta care zace acolo, leșinat, e doctorul Beaufour, nicidecum Delon. Iar poveștile astea cretine să le povestești colegelor tale de închisoare, poate ele o să le înghită, dacă le lingi bine pe unde o să te roage. Sau poate că nici n-o să te roage, cine știe cum o să arăți după doi-trei ani pe acolo.

Frank se ridică tacticos de jos și se îndreptă, împreună cu prietenul său, spre ieșire.

— Stai calmă, frumoaso! N-o să mai aștepți mult în poziția aia. Poliția o să fie aici în cel mult zece minute. Presimt acest lucru. Poate că Delon a trecut în mine, cine știe?

Epilog

În „Jocelyn Bistro” începuse deja să apară lumea care se strângea acolo seară de seară. În ciuda câtorva lumânări care străjuiau fotografia lui Mulot, lumea nu venise la priveghi. Erau prezenți mulți dintre prietenii fostului proprietar, și știau că Mulot ar fi preferat ca ei să își ducă în continuare viața ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Și, în fond, ce se întâmplase? Mulot continua să trăiască prin ei și prin operele lor.

Iar spiritul lui era impregnat în zidurile bistroului. Așa că tot ce aveau de făcut era să vină cât mai des și să stea cât mai mult.

La una dintre mesele mai retrase, Eugenie stătea liniștită și savura un pahar de vin.

De ea se apropie, la un moment dat, o bătrână îmbrăcată fistichiu și cu câteva tone de farduri pe față.

Se așeză calm în fața sculptoriței.

— Ai adus, draga mea, ce te am rugat?

— Bineînțeles, doamnă Loretta Thorton. Exact cum ne-a fost vorba. Dar dumneavoastră?

— Cum să nu drăguță, cum să nu! spuse femeia și îi înmână frumoasei Eugenie un plic voluminos.

Aceasta îl desfăcu, aruncă o privire peste tancurile groase de dolari și zâmbi mulțumită.

Băgă la rândul ei mâna sub masă și scoase o cutie de lemn de dimensiunile unei genți de voiaj măricele.

O puse pe masă, iar bătrânica se îndreptă emoționată de spate și ridică, cu gesturi tremurate, capacul.

— Da! Exact cum mi-ai promis. Malvolioth! Isabelle poate să-și continue liniștită periplul prin timp!